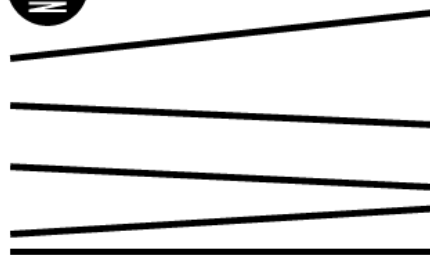

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Shakespeare, William.

William Shakspeare's dramatiske Værker.

Vol. 5

Kjøbenhavn : J. H. Schubothe, 1845-1850

11 Bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

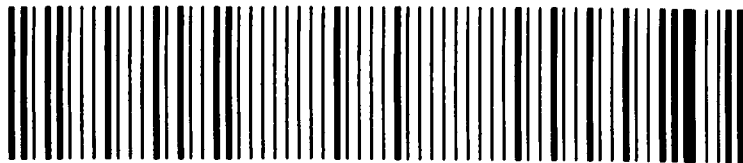
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

56, - 150 - 8⁰

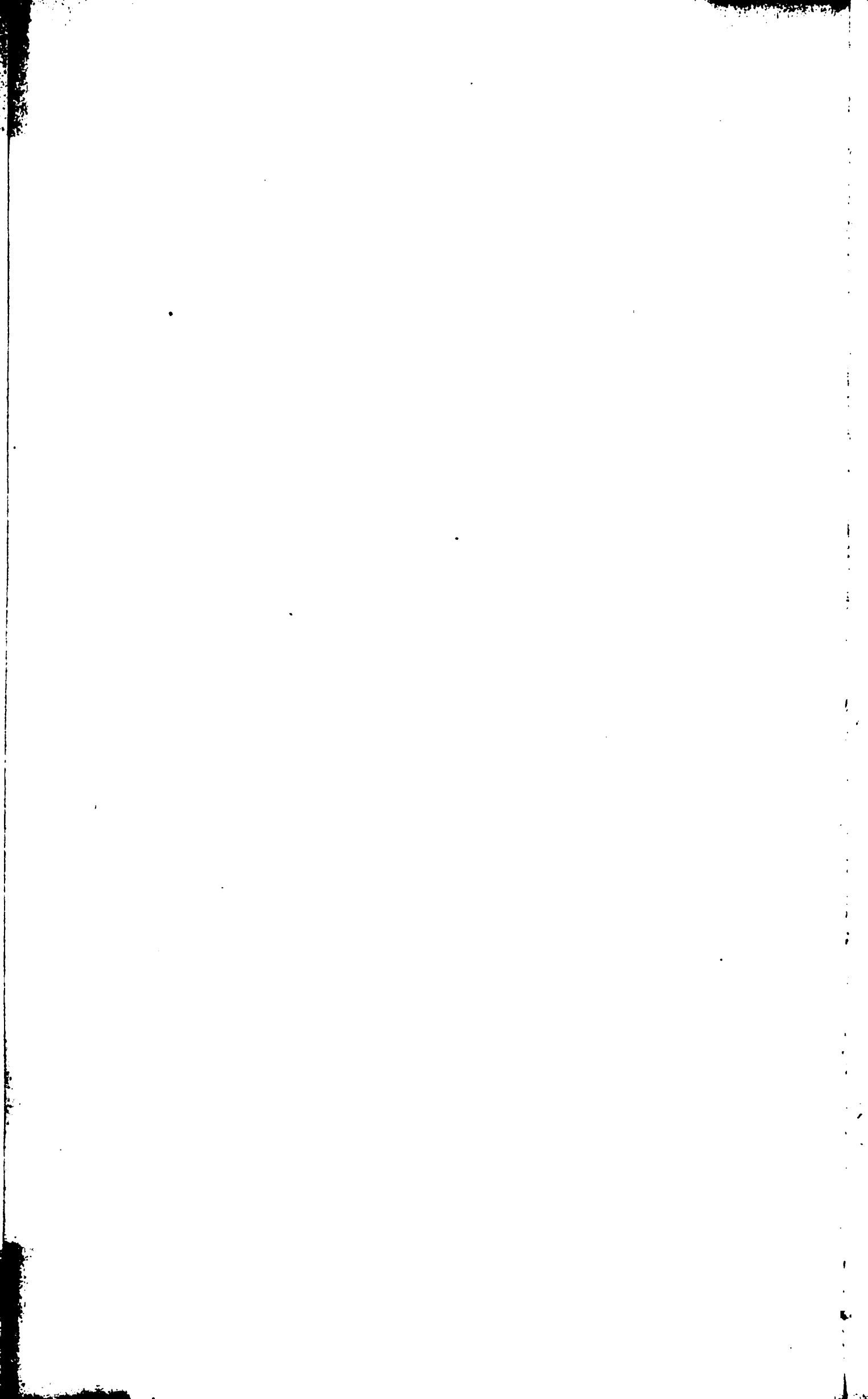
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8⁰

1 1 56 0 8 01042 8

REX/s

William Shakspeare's
Dramatiske **B**ærker,

oversatte

af

Peter Goersom,
forhen kongelig Skuespiller.

og

P. F. Wulff,
Capitain i Sø-Etaten.

Femte Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af J. S. Schubothes Boghandling.

Trykt hos J. E. F. Græbe.

1847.

Fortale.

Af dette femte Bind har afdøde Skuespiller P. Foersom oversat hele første Deel af Kong Henrik den Sjette og første Act af Henrik den Sjettes anden Deel; Døden bortrev ham, og jeg vovede at fortsætte Arbeidet. Ved Correcturen af ovenmeldte sex Acter, har jeg anseet streng Nøiagtighed i at følge Manuscriptet for en uskravelig Pligt.

Disse to Bind's Tragoedier knytte sig saaledes til hinanden, — det er een stor Revolution med dens Følger, fra Begyndelsen til Enden; Personerne ere de samme i to a tre, stundom, som Dronning Margaretha, i dem alle fire, — at jeg har anseet dem for et heelt Digt i fire store Udsnit, og derfor min Pligt at lade dem, ferdanstede, komme for Lyset paa een-

IV

gang. Jeg har paalagt mig et Baand mere end sædvanligt ved saadant Arbejde, nemlig: at give Oversættelsen, saavidt det stod i min Magt og min Evne tillod det, i den samme Aand som min For-
gjænger. Vanskeligheden ved saaledes at fuldføre en begyndt Oversættelse, vil Enhver erkjende, ved, til Exempel, at efterlaae i Originalens 2den Deel 1ste Act, Spaadommen om Suffolks Død, og dens Guld-
byrdelse i samme Deels 4de Act; her vilde det blive for vidtløstigt at omtale.

Ogsaa i Formen har jeg søgt at træde i afdøde Forfatters Fodspor; han elskede ikke Noter, som stedse forstyrre Læsningen, og ei altid oplyse; jeg har fulgt ham, og ingen tilføiet — synligt nede paa Siden eller med Henviisning til et Appendix; men jeg har til en Prøve ladet nogle Faa, (efter min Mening de meest nødvendige) følge bag i 6te Deel, og det staaer da til Enhver at benytte sig af dem eller ei, de skal blive ordnede efter Pagina, og man vil folgelig letteligen finde om der er nogen Note, hvor man søger Oplysning; dersom dette møder Bifald, skal de blive

V

udførligere i de følgende Oversættelser, og med et
 Talmærke anvist sit Sted bag i Bogen; og i det
 jeg nævner de følgende Oversættelser, hvoraf Othello
 er begyndt, bør jeg tilføie, at det vil aldeles beroe
 paa disses Modtagelse, om de nogensinde komme for
 Lyset, fra min Haand.

Jeg tilstaaer det: da jeg blot læste Shakspeares
 Bærker uden at begrunde dem, fandt jeg det lidt be=

synderligt, at Boersom stedse anførte A. W. Schlegels
 Dom; ved nyere Eftersyn er det bleven mig tydeligt,
 da Schlegel sikkert er den, som med meest Hjerte har
 læst Shakspeare. Malone siger i sin Fortale af 1790
 at „Rowe og Pope vare meget uvidende i den gam=

„mel engelske Litteratur; Doctor Warburton var af=

„holdt ved vigtigere Studium; og Theobald, dersom

„Rygtet er billigt imod hans Ihukommelse, betragtede

„Værdom som et Behielse for Binding, og grandस्कede

„ikke dybere efter sin Autors Mening, naar han blot

„havde saa mange Noter som behøvedes for dermed

„tilstrækkelig at pryde sine Blade.“ Dersom det var

mig passende at vedblive i saadant kort og afgjørende

VI

Sprog vilde jeg tilføie: at Malone selv var for minutieus; at Johnson har større Fortjeneste af sin fortræffelige Fortale, end af sine Noter; og at Stevens stundom holdt sig lidt for meget til Metrum og Belklang; men han havde et klart, grandstende Blik og en varm elskværdig Følelse for det virkelig Skjønne; jeg sætter ham langt over de Andre, og har derfor brugt hans Text.

Naar man grubler imellem disse Noter, forekommer det mig, som om man var sluppen ind i et Labyrinth, hvor det er vanskeligt at finde Ariadnes Traad; man møder ikke en enkelt Centaur, der er Flere, og hver Commentator staaer med et draget Sværd, for at paanøde den Forvildede sin Mening; især synes Warburton og Theobald stedse at ville slaae til med Slagsværdet. Om det enkelte Udtryk i Richard den Tredies tredie Act's første Scene: *the formal vice iniquity* er skreven tre Disertationer, hver paa tre a fire Ark, og Resultatet af dem alle er, at de ikke bestemt kan angive hvad Shakspeare har meent; men Warburton hugger Knuden over, og paastaer at

VII

han skrev: the formal-vise Antiquity. Langt fra mig være det imidlertid at fordomme disse Commentarer, nei tværtimod, jeg troer ikke nogen Engelskmand, mindre nogen Udlænding, uden dem, forstaaer Shakspeare. Utallige dunkle Steder ere ved dem oplyste, og mange obsolete Talemaader forklarede; dybt og med Tænksomhed have de grundsket og pønsket; men min uforgribelige, maaskee feilsfulde Mening er blot: at Resultatet i Almindelighed rober mere Lærdom end Smag.

Shakspeares uevervindelige Lyst til Ordspil og ofte Igjentagelser af det samme Ord, lægger mangan Hindring i Veien for hans Oversætter; for dem som dømme, uden at lægge Originalen ved Siden, vil jeg anføre et par Steder:

I Henrik den Sjette tredie Deel første Act fjerde Scene siger York:

I would assay proud Queen — —

— — —

were shame enought to shame thee, wert thou
not shameless.

VIII

I samme Stykkes tredie Act anden Scene siger
Gloster:

Ay, good leave have you; for you wil have
leave,
til youth take leave, and leave you to the
erutch.

Det er klart, at Hovedsiemedet, især i det sidste Tilfælde, har været at faae det ene Ord anbragt saa ofte som muligt; jeg har her vedføiet dette for dem, som ikke kan lide den nære Igjentagelse af det samme Ord.

Meget havde jeg foresat mig at nedskrive til foreløbigt Forsvar for denne Oversættelse; men lange Fortaler kjede, og det er de fleste Læsere ligegyldigt, hvorledes Bogstavet er kommet paa Papiret; de spørge kun, og med Rette, hvorledes det er, og derfor forandrers jeg min Beslutning i denne Henseende, og ender med Malone: that the will is infinite, and the execution confined; that the desire is boundless, and the act a slave to limit.

P. F. Wulff.

Kong Henrik den Sjette.

Første Deel.

Personer:

Kong Henrik den Sjette.
Hertugen af Gloister, Onkel til Kongen, og Protector.
Hertugen af Bedford, Onkel til Kongen og Regent i Frankrig.
Thomas Beaufort, Hertug af Exeter, Grandonkel til Kongen.
Henrik Beaufort, Grandonkel til Kongen, Biskop af Winchester og siden Cardinal.
Johan Beaufort, Greve af Somerset, siden Hertug.
Richard Plantagenet, ældste Son af Richard, den henrettede Greve af Cambridge, siden Hertug af York.
Greven af Warwick.
Greven af Salisbury.
Greven af Suffolk.
Lord Talbot, siden Greve af Schrewsbury.
Johan Talbot, hans Son.
Edmund Mortimer, Greve af March.
Mortimers Fangevogter.
En Lovkyndig.
Sir John Fastolfe.
Sir William Lucy.
Sir William Glansdale.
Sir Thomas Gargrave.
Borgemeisteren af London.
Woodville, Commandant i Tower.
Bernon, af den hvide Rose, eller Yorks Parti.
Basset, af den røde Rose, eller Lancasters Parti.
Earl, Dauphin og siden Konge af Frankrig.
Reignier, Hertug af Anjou, med Titel: Konge af Neapel.
Hertugen af Burgund.
Hertugen af Alençon.
Gouverneuren i Paris.
Bastarden af Orleans.
Bosjemeisteren i Orleans og hans Son.
Hærføreren for den franske Magt i Bourdeaux.
En fransk Sergeant.
En Portner.
En gammel Hyrde, Fader til la Pucelle.
Margaretha, Reigniers Datter, siden gift med Kong Henrik.
Grevinden af Auvergne.
Johanna la Pucelle, sædvanlig kaldet Jeanne d'Arc.
Unde Mander, som lade sig see for la Pucelle; Adels herrer; Besvogningsmænd i Tower; Herolder; Officerer, Soldater, Sendebud og Felge baade af Englands og Frankrigs Store.

Scenen er deels i England, deels i Frankrig.

Kong Henrik den Sjette.

Første Deel.

Første Akt.

Første Scene.

Westminster Abbedi.

Dødningsmarsch. Kong Henrik den Femtes Liig
sees paa Paradeseng, omgivet af Hertugerne af Bed-
ford, Gloster og Exeter, Greven af Warwick,
Biskoppen af Winchester, Herolder o. fl.

Bedford.

For Dig Sorgflor, Himmel! Dag, viig Nat!
Kommer, Forbud for Statskrystelser,
sving de krystalne Haler høit, og pidst
med dem de onde, oprørsvangre Stjerner,
som Stemme gav til Kongen Henriks Død!
Henrik hiin femte, til langt Liv for herlig!
England har aldrig tabt saa stor en Konge.

Gloster.

England har aldrig havt for ham en Konge.
Han Dyd besad, og værdig var at herske;
hans svungne Slagsværd blændet' med sin Staalglans;
hans Arme strakte vidt som Dragevinger;
hans Klarblik, gnistrende af Bredebild,

tilbagedrev og blænded' Fjenden meer
 end Middagsol mod deres Dine sigtet!
 Hvi taler jeg? Ord tolke ei hans Daad,
 han løsted' Haand ei, uden jo han seired'!

Greter.

J Sort vi sørge; hvorfor ei i Blod?
 Henrik er død og lever meer ei op;
 vi følge efter en Trækiste her
 og Dødens Skjændselsseir forherlige
 liig Fanger, bundne til Triumphvognshjulet.
 Siig! skal vi bande meer de onde Stjerner,
 som virked' at vor Vresol her daled'
 hvad eller skal vi troe de snue Franskmænd
 er' Troldpaf og Besværgerkram, og har
 af Frygt for ham, ved Koglevers bevirket
 hans aarle Dødsfald?

Winchester.

O! han var en Konge,
 af alle Kongers Konge benedidet!
 For Frankrig vil ei Dommens Rædselsdag
 saa rædsom være, som hans Blik det var.
 Hærskarernes Guds Krige kjæmped' han;
 saa seirsel gjorde Kirkens Bønner ham.

Gloster.

Hvad? Kirken! Harde Klerker Bønner sparet,
 var end hans Liv den Dag i Dag bevaret!
 Nei, Eders Ganning er en Qvindeprinds,
 den J kan ave som en Skolepebling.

Winchester.

Gloster!

Hvad end vor Ganning er — Du est Protector,
 og lystre at regjere Prinds og Rige.
 Din Biv er stolt; hun holder Dig i Ave
 meer end Din Gud og Kirkens Mænd formaae.

Gloster.

Nævn Gud og Kirke ei! Du elsker Kjødet,
og ei i Harets Lob Du gaaer til Kirke,
undtagen for at lede imod Fjender.

Bedford.

Stand's Eder's Riv og giver Jer tilfreds!
Lad os til Alt'ret gaae; Herolde, følger!
i Guldets Sted vi vore Baaben offre,
thi dod er Henrik, Baaben meer ei nytte.
Vent, Efterslægt! usæle Sammersaar,
da Barn skal die ved graadsyldt Moderroe;
da Taareflod vor D skal overstrømme,
og Dvinder levnes kun, til Liig at følge. —
Du femte Henrik! jeg Din Land paakalder;
Sign' dette Land; frels det fra Borgeroplid!
Kjæmp med de vrede Stjerner hist i Himlen!
Din Land vil vorde Stjerne, mere lys
end Julius Cæsar eller Elskovsstjernen.

(Et Bud træder ind.)

Budet.

Guds Fred til Eder alle, ædle Herrer!
Fra Frankrig bringer jeg Jer Sørgepost
om Blodbad, om Forliis og Nederlag;
Guienne, Rheims, Champagne, Orleans,
Paris, Guyfors, Poictiers — det Alt er tabt!

Bedford.

Hvad siger Du her ved Kong Henrik's Liig?
Tal sagte, eller hine Stæders Tab
gjenvækker ham, og han Blykisten sprænger!

Gloster.

Paris er tabt? Rouen er overgivet?
Hvis Henrik blev opvakt til Liv paany,
han ved slikt Budskab atter opgav Landen!

Greter.

Hvorledes tabt? Ved hvad Forræderi?

Budet.

Ei ved Forræderi, men Pengemangel.
Der mumles om iblandt Soldaterne,
forskjellige Partier herske blandt Jer;
at mens I burde slaae og vinde Mark,
I lides om Hærsforervalget. Een
er for langvarig Krig med lidt Bekostning,
en anden for høi Flugt, men mangler Binger;
En tredie troer, at uden alskens Udgift,
ved glatte, fagre Ord vel Fred kan vindes.
Vaagn op, vaagn op! du Englands Adelskab!
Ei mærke Træghed den nye Vredssol!
afplukket er Dit Baabens Lillier;
Englands Skjoldmærke det er halvt borthugget!

Greter.

Hvis vore Taarer her ved Riget mangled',
slig Tidende dem strømmende fremkaldte.

Bedford.

Det angaaer mig; jeg er Regent af Frankrig. —
Giv mig min Pantjersærk! jeg slaes om Frankrig. —
Bort med den Sorgedragt, som meer ei somner!
Jeg laaner Fransken Saar istedsfor Dine,
til at begræde et kort standset Banheld.

(Et andet Bud træder ind.)

Budet.

Læs, ædle Herrer! disse Hjælpesposter;
Frankrig staaer heelt i Oprørsstand mod England,
paa enkelte Smaastæder nær; Carl, Dauphin,
i Rheims til Konge kronet er; Bastarden
af Orleans har sig med ham forenet;
Reignier, Hertug af Anjou, staaer ham bi,
og Hertug Alençon flyer til hans Side.

Greter.

Dauphin er kronet! Alle flye til ham!
O! hvorhen skal vi flye for denne Skjændsel!

Gloster.

Vi vil blot flye mod vore Fjenders Struber! —
Bedford! læg Dig kun! jeg udfjæmper Sagen.

Bedford.

Gloster! hvi tvivler Du vel om min Iver?
en Hær i mine Tanker alt staaer mynstret,
hvormed al Frankrig alt er oversvømmet!

(Et tredje Bud træder ind.)

Tredie Bud.

J ædle Herrer! for end at forøge
den Sorg, hvormed J Kongens Liig bedugge,
jeg Bud maa bringe om en rædsom Fægtning
imellem Franken og den stoute Talbot.

Winchester.

Ha! hvori Talbot seirede? Gi saa?

Tredie Bud.

O nei; hvori Lord Talbot blev besejret.
Jeg vil omstændeligt berette Sagen.
Den tiende August, da denne Krigshelt
fra Orleans Beleiring drog sig bort,
fulgt af en Hær paa knap sex tusind' Mand,
blev han af tre og tyve tusind Franskmænd
omringet og sat hart paa; ingen Tid
han havde til at ordne sine Folk;
ei Piker til for Rytterne at sætte;
saa rev man spidse Gjerdestave op
i Hast, for Hestfolks Indbrud at afværge.
Meer end tre Klokketimer varede Kampen,
hvor tappre Talbot gjorde Underværker
med Sværd og Spyd, fast meer end troligt er;

han sendte Tjenden hundred'viis til Helved',
 og Ingen turde byde Helten Spidsen;
 her, der, hvert Sted han slog ham rasende;
 De Franske skreg', at Djæveln var i Baaben;
 al Hæren stirrede forbauset paa ham,
 udraabte frisk: „Hurra, for Talbot! Hurra!“
 og styrted' sig i Slagets Hjerteblod.
 Her Seiren fuldelig beseglet var;
 men Sir John Fastolfe teede sig som Ridding.
 Han i Forhæren bagved stillet var,
 for den at følge og at understøtte,
 men smurte Hæser feig, og slog ei Slag.
 Deraf opstod Fordærv og Nederlag;
 de stod' omringede af deres Tjender.
 En snavs Balloon jog Talbot med et Spyd
 i Ryggen for at vinde Dauphins Gunst,
 Talbot, hvem hele Frankrigs Hærmagt aldrig
 end vovede at see i Ansigtet!

Bedford.

Er Talbot dræbt, saa dræber jeg mig selv,
 fordi jeg døser her i Pragt og Mag,
 mens sliq glørværdig Helt af Savn paa Bistand,
 til sine feige Tjender saa forraadtes.

Tredie Bud.

O nei, han lever, men til Fange tagen;
 med ham Lord Scales, Lord Hungerford og Nesten
 er størstedeel deels fanget med, deels slagen.

Bedford.

Kun jeg hans Løsepenge skal betale;
 Dauphin jeg hovedfulds fra Thronen haler.
 Hans Krone være Talbots Løsepriis;
 jeg verler ud for fire franske Lorder
 een engelsk. — Mine Herrer! nu farvel!
 Jeg vil gaae til min Dent; i Frankrig strax

et Tårn værk tænde ved hvis Glands vi skal
 vor store Sanet Georgsfest helligholde.
 Ti tusind' Krigere med mig skal gaa:!
 og al Europa til at bære faae!

Tredie Bud.

Saa iil! thi Orleans er stærk berendt;
 og Englands Hær er bleven mat og svækket.
 Greven af Salisbury kræver Hjælp,
 og holder kun med Nød sin Hær fra Opstand,
 da den, saa liden, nu maa holde Die
 med slikt et stort og overlegent Antal.

Exeter.

J Lorder! mindes Eders Sed til Henrik:
 enten plat ud at sondertræde Dauphin,
 eller at holde ham i Nag og Ake.

Bedford.

Jeg mindes den, og lyder nu farvel,
 for strax at lægge Haand paa min Udrustning.

(gaaer.)

Gloster.

Til Dover iler jeg med muligst Hast,
 for Krudtsforraad og Skjts at eftersee;
 Ung Henrik saa til Konge jeg udraaber.

(gaaer.)

Exeter.

Jeg gaaer til Eltham til den unge Konge;
 til første Hofmester er jeg udnævnt,
 der vil jeg vaage for hans Sikkerhed.

(gaaer.)

Winchester.

Hver har sin Post, sit Embede at rygte,
 mig lod man staae, jeg intet har at gjøre.
 Dog længe jeg paa Torv ei ledig gaar;

Fra Eltham agter jeg at sende Kongen,
og sætter mig som Mand ved Statens Rør.

(Gaaer. Et Bagtæppe falder.)

Anden Scene.

Franrig. For Orleans.

Carl træder ind med sine Tropper, Alençon, Reigner og flere.

Carl.

Som Martis sande Gang paa Himmelsbuen
er end ukjendt, saa er den og paa Jorden.
Nys skinnede han hvidt paa Englands Sag;
nu har vi seiret, og til os han smiler. —
Nævn mig en vigtig Stad, den ei vi har?
Til Lyst vi ligge her ved Orleans;
forhungret Britte, blege Gjenfærd liig,
en Time svagt hver Maaned os beleirer.

Alençon.

Han savner fede Drebrød og Sædd;
han enten som Muulæsel føeres skal,
med Muleposen bundet op til Munden,
hvis ei, da seer han ud som druknet Muus.

Reigner.

Ophæv Beleiringen! Hvi nøle her?
Tallet er fangen, ham vi frygtede!
Salisbury hiin Galmand nu kun resten,
og han kan under Jorden ærgre sig;
thi Folk og Guld ham til at frige fattes.

Carl.

Blæs! blæs Alarm! Vi styrte paa dem flux!
Vi fægte for de tabte Franskmænds Ære; —

Dg ham min Dod tilgivet være skal,
som seer mig flygte mellem Feiges Tal!

(De gaar.)

(Baabenbrag. Angreb. Tilbagetog. Carl kommer
tilbage med Alençon, Reignier og flere.)

Carl.

Hvo saae vel Mage! Hvad Folk har jeg da?
De feige Hunde! — Aldrig var jeg flygtet,
men ene lod de mig i Sværm af Fjender.

Reignier.

Salisbury er en rasende Manddraber,
han sægter, som ham Livet var til Byrde.
De andre Lorder, fast som sultne Løver,
fremstyrte paa os, for i Blod at lædskes!

Alençon.

Troisard, en Landsmand af os, har berettet,
England har lutter Olivers og Rolands,
hiin Tid, da tredie Edvard sad paa Thronen.
Sandfærdigere det bekræftes nu,
thi Goliather og Samsoner kun
det sender ud til Kamp! — Gen imod ti!
Skindmagre Skrællinger! hvo skulde tænke,
de havde sliig Forbovenhed og Mod?

Carl.

Rom! bryder op! de Trælle rase jo,
og Hunger vil meer rasende dem gjøre;
Jeg kjender dem; de før med deres Tænder
nedgnave Ringmure end Belæring hæve!

Reignier.

Et sælsomt Hjulværk driver deres Baaben,
saa at de stedse slaae som Seierværker;
thi ellers faldt de aldrig saadan ud.
Jeg raader til: vi lade dem med Fred!

Alençon.

Belan, det skee! —

(Bastarden af Orleans træder ind.)

Bastarden.

Hvor er Dauphin? Jeg bringer Budskab til ham!

Carl.

Bastard af Orleans! trefold velkommen!

Bastarden.

Mig tykkes Eders Blik er mørkt og ængstligt;
Er Eders sidste Nederlag vel Skylden.

Forsag da ei; Hjælp er paa rede Haand.

En hellig Mo jeg bringer hid med mig,
Hun ved et Syn, fra Himlen hende sendt,
bestemt er til Beleiringen at hæve,

og drive Britten ud af Frankrigs Grændse. —

Den dybe Spaakunstsaand besidder hun,

og overgaaer Old-Roms de ni Sybiller,

hvad skeet er, hvad skal skee, det raader hun!

— Tael! skal jeg kalde hende? tro mit Ord,
thi det er vist; ja det er useilbarligt!

Carl.

(til Bastarden af Orleans.)

Kald hende frem!

(Bastarden gaaer.)

Til Prøve paa sligt Snille,
Reignier! stil Dig som Dauphin paa min Plads,
spørg hende stolt, og spørg med strenge Blik,
saa skal vi see, hvad Snille hun besidder!

(Carl viger tilbage blandt de Dyrige.)

La Pucelle træder ind, tilligemed Bastarden af Orleans og flere.

Reignier.

Skjen Jemfru! Du vil virke lund're for os?

Pucelle.

Reignier! Du tænker at bedrage mig? —
 Hvor er Dauphin? — Kom frem! frem af Dit Bag-
 hold!

Jeg grant Dig kjender, skjøndt jeg aldrig saae Dig.
 Studs ikke; thi for mig er intet skjult.
 I London ene vil jeg tale med Dig; —
 Viig bort, I Herrer! lad os ene lidt!

Reignier.

Det første Angreb har hun rask udholdt.

Pucelle.

Dauphin! en Hyrdes Datter er jeg baaren;
 Min Viid til ingen Kunst opdragen er.
 Himlen og vores True har alnaadig
 sin Mildheds Lys ned paa min Ringhed straalet.
 See! mens jeg vogtede de spæde Lam,
 og holdt mod Solens Glod min Kind, Guds Moder
 mig værdiged' en Alabenbarelse,
 og i et Syn af hellig Herlighed
 bod mig mit lave Kald til Side lægge,
 og frie mit Land fra dets Elendighed.
 Hun loved' Hjælp, og mig om Held forsikfred';
 I Himmelglorien kom hun forklaret;
 Og endskjendt jeg var brunn og solbrændt for,
 nedgjød hun paa mig med de klare Straaler
 den Skjønhed som I see har rigt mig signet.
 Spørg mig hvad Spørgsmaal helst Du kan udfinde,
 og jeg vil svare Dig usorberedt.
 Forsøg mit Mod i Kamp; ifald Du ter,
 Du finde skal mit Mod langt over Kjønnet's.
 Fat nu Beslutning! Held Dig følge skal,
 saasnart jeg stander blandt Dit Krigertal!

Carl.

Din høie Tale har forbauset mig;

een Prove æfter jeg kun paa Din Djarvhed, —
 Du skal i Gnekamp Dig maale med mig;
 Ifald Du seirer, er Din Tale Sandhed;
 hvis ei, saa fæster jeg ei Lid til Noget.

Pucelle.

Jeg rede staaer; her er mit hvassse Sværd,
 paa hver dets Side med fem Lillier prydet;
 paa Sanct Kathrinas Lind jeg i Touraine
 udsaae mig det blandt alskens gammelt Jerntoi. —

Carl.

Saa kom i Guds Navn! Dvinde jeg ei frygter!

Pucelle.

Dg mens jeg aander, jeg for Mand ei flyer!

(De fægte.)

Carl.

Hold! Stands Din Haand! Du est en Amazone,
 Du fægter med Deborahs Sværd!

Pucelle.

Guds Moder
 sin Kraft mig laaner; min Arm var for svag.

Carl.

Hvo end Dig laaner Kraft, laan Du mig Kraft!
 Mit Hjerte staaer for Dig i Fyr og Flamme;
 Det samt min Haand paa een gang Du beseired';
 Hoie Pucelle! hvis Du saa Dig kalder,
 lad mig Din Tjener, ei Din Konge være;
 Dauphin af Frankrig derom Dig anraaber.

Pucelle.

Jeg maa ei bugne under Elskovs Magt!
 beseglet i det Hoie er min Pagt;
 naar Dine Tjender jeg herfra mon gjenne,
 skal jeg taknemlig søge at erkjende.

Carl.

Stu midlertid med Naade paa Din Slave!

Reignier.

Mig tykkes Prindsen snakter noget længe!

Alençon.

Det er vel hendes første Skriftegang;
thi ellers blev hans Tale vist afknappet.

Reignier.

Forstyr ham; Maal og Maade han ei kjender!

Alençon.

Han maaler muligt, hvad vi aldrig see;
let friste og forføre Qvindetunger.

Reignier.

Min Prinds! hvor er J? hvorpaa pønser J?
Skal Orleans opgives? — Skal vi blive? —

Pucelle.

Ja bliv! J vantroe Hedninger, bliv her!
fægt til det sidste Gisp! jeg Jer bestjærmer!

Carl.

Jeg vedgaaer hendes Ord: vi slaae til Enden!

Pucelle.

Jeg er bestemt til Tugtenbriis for England;
endnu i Nat jeg Staden vist undsætter;
vent herlig Esterhest, Sanct Mortens Sommer,
nu da jeg Haand tog med i disse Krige,
Oren er liig en Cirkel paa et Bandspeil,
den holder aldrig op sig vidt at sprede,
til ved vidt Spreden den i Intet spredes. —
Med Henriks Dod er Englands Cirkel endt;
slukt er' de Orens Lys, som den indsluttet'.
Nu ligner jeg det bolde, stolte Skib,
som bar paa eengang Cæsar og hans Held!

Carl.

Blev Mahomed begejstret af en Due,
saa har en Kongeørn begejstret Dig!
Helene, Moderen til Constantinus,
saa lidt Dig ligned' som Sanet Philips Døttre.
Du, Venusstjerne, dalet ned til Jorden,
hvor kan jeg ydmyg nok tilbede Dig?

Melencon.

Lad os ei nøle, men udsætte Staden!

Reignier.

Saafermt Du kanst, da, Qvinde! red vor Ære!
Drev dem fra Orleans, og bliv udødelig!

Carl.

Vi strax vil prøve! — Kom! isærd dermed!
Jeg troer Profheter ei, hvis hun er falsk.

(De gaae.)

Tredie Scene.

London. Hoi udenfor Taarnet.

Hertugen af Gloster træder ind med sine Betjente i
blaa Kjoler.

Gloster.

I Dag jeg Taarnet dog vil eftersee;
Kneb er nok gjort her siden Henriks Død. —
Hvor er' de Bægtere, som skulde staae her?
Luf Porten op; det Gloster er som falder.

(Tjenere banker paa.)

Første Bægter (indenfor.)

Hvo er det, som saa myndigt banker paa?

Første Tjener.

Det er Hans Høihed, Hertugen af Gloster.

Anden Bægter (indenfor.)

Det være hvo det vil, I ind ei komme!

Første Tjener.

Sturk! saa Du svarer Herren, vor Protector?

Første Bægter (indenfor.)

Ham Herren protegere! men saa svares:

Vi handle heri blot som os er budet.

Gloster.

Hvo bød Jer? hvis Bud gjelder mit undtaget?

Jeg — ene jeg — Protector er af Riget. —

Bræk Porten op! jeg indestaaer for Alt!

Skal jeg af Møddingknægte saadan spottes?

(Tjenere storme til Taarnets Porte; indensfra nærmer sig Commandanten Woodville.)

Woodville (indenfor.)

Hvad Stoi er her? Hvad for Forræderbande?

Gloster.

Ha, Commandant! jeg horer Eders Røst!

Åb Eders Porte op! Gloster vil ind.

Woodville (indenfor.)

Glaae Jer til Taals, min Hertug! ei jeg aabner;
forbudt det har mig Cardinal Winchester.

Fra ham jeg har udtrykkelig Befaling,
at Du og Dine ei skal lades ind.

Gloster.

Woodville! Du Feige, ham mig foretrækker?

Ha, stolte Winchester! opblæste Klerk,

hvem vor høiselig Henrik aldrig død!

Du er ei Ven af Gud, ei Ven af Kongen.

Åb op! hvis ei, jeg flux Dig lukker ud!

Første Tjener.

Åb Porten op for Lord Protectoren;

og aabnes den ei flux, vi storme den!

(Winchester træder ind med et Følge af Tjenere i mørkebrune Klæder.)

Winchester.

Hvad, herskesyge Humphrey! hvad er dette?

Gloster.

Du Skaldemunk! Du vil mig lukke ude?

Winchester.

Ja, det jeg vil, Boldherster! Du Forræder,
og ei Betsjermer for vort Land og Rige.

Gloster.

Viig bort Du aabenbare Statsoprører!
Du, som spandt med paa salig Kongens Mord;
Du, som gi'er Horer Fribrev paa at synde;
jeg i Din brede Cardinalshat Dig
vil sigte, hvis med Trodsen Du fortsæter.

Winchester.

Nei, Du viig bort! jeg viger ei et Godbred!
Damaskus være dette, og Du Kain,
forbandet for sin Broder Abels Mord!

Gloster.

Jeg vil ei myrde Dig, blot bort Dig drive.
Din Skarlag's Kjørtel jeg som Christentoi
vil bruge til at bære Dig herfra.

Winchester.

Gjør hvad Du tør! jeg haaner, trodser Dig!

Gloster.

Hvad! Haan og Trods, og ret i mine Dine!
Træk, Folk! skjendt er end her et helligt Fristed!
Blæ mod Bruunkjole! — Klerk! vogt nu Dit Skjæg!

(Gloster og hans Tjenere ansalde Biskoppen.)

jeg nappes om det vil! Dig i det ruske;
Din Cardinalshat træder jeg i Skarnet,
trods Paven og trods Kirkens Værdigheder,
red Drene jeg op og ned Dig slæber!

Winchester.

Det, Gloster! skal for Paven Du tilsvare!

Gloster.

Winchester=Gaas! — et Neeb! et Neeb! kom med det,
nu pidsk dem bort! — hvi lade J dem staae?

Du Ulv i Faarepelts først bort skal gaae!

Brunskjoler, bort! Væk Du Skarlagens-Hyfler!

(Her opstaaer stor Larm. Under samme kommer Borgemesteren af London med Betjente.)

Borgemesteren.

Hy! at J, første Øvrighedspersoner
saa skjændeligen Freden ville bryde!

Gloster.

Lie, Herre! ei min Krænkelse J kjender.

Beaufort, der agter Gud saa lidt som Kongen,
har tilvendt Taarnet sig til eget Brug!

Winchester.

Og her staaer Gloster, Borgersfredens Fjende,
en Mand, som evig Krig, Fred aldrig onsker,
med Paalæg letter Eders frie Guldbors;
attraaer Religionens Undergang,
fordi han Lord Protector er for Riget;
og vilde have Baaben her af Taarnet,
for sig at krone, og plat kue Prindsen.

Gloster.

Jeg vil ei svare Dig med Ord, men Slag!

(De komme atter i Haandgemæng.)

Borgemesteren.

For mig kun refter i slikt stormfuldt Virvar
en offentlig Kundgjørelse for Folket, —
kom, Rettens Tjener! læs saa høit Du kanst!

Retsbetjenten.

„Alle Folk, som i Dag samstimle her i

Baabenfærd mod Guds og Kongens Fred,
byde og befale vi i hans Høiheds Navn, at
forsøie sig hver til sit Huis og Hjem, og
herester ei bære, føre, bruge Sværd, Baa-
ben, Kaarde, Dolk. Alt under Dødsstraf!"

Gloster.

Jeg vil ei Loven bryde, Cardinal!
Men engang vi en Brydefamp vil prøve.

Winchester.

Vi mødes, Gloster! det Dig dyrt vil komme;
Dit Hjerteblod jeg da til Daglon kræver,
for dette Dagværk!

Borgemeesteren.

Jeg henter Spyd og Koller, gaaer I ei;
hiin Cardinal er mere stolt end Djævlén!

Gloster.

Farvel Borgmester! Du gjør blot Din Pligt!

Winchester.

Afskyelige Gloster! vogt Dit Hoved;
jeg tænker det om soie Tid at have.

(De gaae.)

Borgemeesteren.

Vi vil see Kysten klar, for vi gaae bort. —
O Gud! at Aldel sig saa splidsfuld skaer;
jeg sægter knap eengang i fyrgetyve Aar.

(De gaae.)

Fjerde Scene.

Franrig. For Orleans.

Bøssemeesteren og hans Son træde frem paa
Muren.

Bøssemeesteren.

Du veed, min Gut! at Orleans beleires,
og at de Engelske Forstaden har.

Sonnen.

Det veed jeg, Fader! jeg har tidt skudt paa dem,
endstjendt uheldigviis jeg ei har rammet.

Bosssemesteren.

Nu skal Du ramme, følg nu hvad jeg siger;
jeg forste Bosssemester er i Staden;
jeg noget gjøre maa, for Ginst at vinde.
Mig Prindsens Speidere har meldt, at Britten,
som ligger i Forstaden vel forskandset,
igjennem et Løngitterværk af Jern,
fra hiint Taarn jævnlig overskuer Staden;
og speider, hvordan han med muligst Fordeel
kan plage os med Stormløb eller Skud.
For slikt Uvæsen nu lidt at forpurre,
jeg rettet har et Stykke grant mod Stedet;
og lurret trende Dage for at faae dem
i Rifferten. — Pas Du nu paa, min Gut!
jeg kan ei tøve længer!
Istald Du seer dem, løb og siig mig det;
Du finder mig i Commandantens Bolig.

(Gaaer.)

Sonnen.

Det lover jeg Dig for! vær Du kun rolig!
seer jeg dem, skal jeg spare Dig Uimag.

(I det øverste Stokværk af et Taarn sees at træde ind:
Lorderne Salisbury og Talbot, Sir Wil-
liam Glansdale, Sir Thomas Barchrave
og flere.)

Salisbury.

Talbot! mit Liv! min Fryd! jeg seer Dig atter!
Hvorledes har man handlet Dig som Fange?
Hvorledes gif det til at Du blev udløst?
kom, lad os sladdre her paa Taarnets Tinde!

Talbot.

Hertug af Bedford fanged' Gen, man kaldte

den djærve Herre Ponten de Santrailles;
 for ham blev jeg udverlet og udløst.
 Men med en langt meer ringe Mand i Baaben,
 af Haan de engang vilde byttet mig;
 slikt Forslag vraged' jeg, og fordred' Doden
 for at vurderes liig med slikt Jan Hagel.
 Tilfældt blev jeg udløst som jeg det ønsked'.
 Men den Forræder Gastolse! han mig frænker!
 med bare Næver slog jeg ham tildøde,
 saasnart jeg nu ham fanged' i min Magt.

Salisbury.

End siger Du ei, hvordan man Dig handled?

Talbot.

Med Haan og Spot, med Gloser og Stikpiller.
 De stille mig paa Torv og Gade frem,
 til almeent Skuespil for Folkemængden.
 Her — sagde de — her er de Franskes Rædsel,
 den Bussemænd, hvormed I Børn mon kysse.
 Da sled jeg mig fra Bagten som mig forte,
 grov Gadestene op med mine Negle,
 for dem at kaste paa min Skjændsels Vidner.
 Fleer flygted' bange for mit Rædselsbaasyn;
 af Frygt for brad Dod kom mig Ingen nær.
 Man holdt mig ikke sikker i Gerning;
 saa stor Angst for mit Navn var blandt dem, at
 de troede Stærker Staal jeg kunde brække,
 og søndersprænge demanthaarde Poster;
 derfor en udvalgt Skyttevagt jeg havde,
 som gif med Skarpladt hvert Minut omkring mig;
 og naar jeg blot mig rørte ud af Sengen,
 den rede stod at skyde mig i Hjertet.

Salisbury.

Det smelter mig at høre Eders Draler;
 men vi skal hævne os tilstræffeligt.

Nu er det Nadværtid i Orleans;
 Her gjennem Gitt'et tæller jeg hver Mand,
 og seer hvordan de Franske sig forskandse;
 lad os see ind, det Syn vil more Dig. —
 Sir Thomas Gargrave og Sir William Glansdale,
 lad mig nu vide, hvad bestemt I mene,
 hvorhen troe I vort Skjæts vi bedst mon rette?

Gargrave.

Mod Nordreporten, troer jeg; der staaer Ald'en.

Glansdale.

Og jeg troer her mod Bolværket ved Broen.

Talbot.

Saa vidt jeg seer, maa denne Stad udhungres;
 hvis ei, maa vi den ved Skjermhydsler svække.

(Et Skud fra Staden. Salisbury og Sir Thomas Gargrave falde.)

Salisbury.

O Herre! vær os arme Syndere naadig!

Gargrave.

O Herre! o forbarm Dig ved min Qvide!

Talbot.

Hvad Vanheld er det, som med et os frydser? —

Tael, tael, Salisbury, hvis Du kan tale!

Hvor staaer det til, Du Ridderdydespeil?

Et Die og Din ene Kind er bortskudt! —

Fordømte Taarn! forbandet Riddinghaanden,

som dette Sorgens Skuespil har fuldført!

I tretten Slag Salisbury var Seirer,

han opdrog femte Gentik først til Krig;

saalænge Trompet klang og Tromme hvirvled'

ophorte ei hans Sværd at slaae i Marken. —

Du lever end, Salisbury, skjendt maallost!

Et Die har Du end hvermed Du kan

see op mod Himlene om Naade. — Solen
 seer med eet Øie over hele Verden. —
 Vær ingen Mand i Live naadig, Himmel!
 hvis ei Salisbury faaer Naade hos Dig! —
 Vær Riget bort; jeg det til Graven følger. —
 Sir Thomas Gargrave! har Du Liv endnu?
 saa tael til Talbot! See dog op paa ham!
 Salisbury, muntre Dig ved denne Trost,
 Du skal ei dø, saalænge —
 Han vinker med sin Haand, han smiler til mig;
 som sagde han: „naar jeg er død og borte,
 husk paa at hævne mig da paa de Franske!“
 Plantagenet! det skal jeg! — og liig Nero
 paa Luthen slaae, mens Stæder brænde kring mig,
 ved Lyd blot af mit Navn skal Frankrig skjælve!

(Der høres Torden, og derpaa forvirret Larm.)

Hvad Stoi er det? hvad Larm er det i Himlen?
 Hvor kommer denne Gny og Bulder fra?

(Et Sendebud træder ind.)

Budet.

De Franske, Herre! har forstærket sig,
 i Færbund med en Jeanne la Pucelle —
 En fattig Prophetinde, nys fremstanden —
 Dauphin en Hær til Stadens Hjælp hidfører. —
 (Salisbury udstøder dybe Dødsuffe.)

Talbot.

Hor, hvor Salisbury i Døden sukker!
 det martrer ham, at han ei Hævn kan tage. —

Ha! Franskmænd!

Jeg en Salisbury Jer være skal. —
 Pucelle, Pieske, Dauphin, Delphin, Marsvin,
 Min Hest skal stampe Jeres Hjerter ud,
 og Ederes Hjernerere skal jeg gjøre
 til Mosedynd og Mudder! Bringer nu

Salisbury ned i hans Telt, og saa vi
vil prøve hvad de feige Franskmænd vove!

(De gaae ud og bære Ligene bort.)

Femte Scene.

Udenfor en af Stadsportene.

Baabengny. Skjermhydsel. Talbot forfølger Dau-
phin, og driver ham ud; derpaa kommer la Pu-
celle, jagende Engellænderne foran sig. Derpaa træ-
der Talbot ind.

Talbot.

Hvor er min Kraft, min Styrke og mit Mod?
Vor Hærmagt viger; jeg kan den ei holde;
En Kvinde, iført Rustning, jager den.

(La Pucelle træder ind.)

Her er hun! — Jeg en Dyst vil vove med Dig;
jeg vil Dig mane Djævel! Lucifer!
jeg vil Dig aarelade, Her! og strax
Din Aand, til ham Du staaer i Sold hos, sende.

Pucelle.

Rom an! Jeg ene kan Din Binge stække.

(De fægte.)

Talbot.

J Himle! taaler J, saa Helved seirer?
Mit Mod skal svulme, saa mit Bryst det isprænger,
og mine Arme slides mig fra Skuldren,
men jeg vil tugte denne stolte Skjoge.

Pucelle.

Talbot, farvel! Din Stund er end ei kommen;
jeg Mæring bringe maa til Orleans.
Indhent mig, kanst Du! Jeg Din Styrke trodser.
Gaae, muntre Dine halvforsultne Mænd;

hjælp Salisbury sit Testament at gjøre.
 Vor Dagen er, som mange meer skal worde!

(La Pucelle gaaer ind i Staden med Krigsfolk.)

Talbot.

Mit Hoved snurrer rundt med mig, fast som
 en Pottemagers Hjul. Hver er, hvad gjør jeg?
 Jeg veed det ei. En Her ved Frygt ei Kraft
 som Hannibal, vor Hær forjager; seirer,
 alt som hun lyfter. — Saadan Bier med Røg
 og Duerne med æfel Stank uddrives
 af deres Kuber og fra deres Slag.
 Vor Djærvhed gav os Navn af Englands Hunde;
 nu løbe vi som Hvalpe, pibende.

(En kort Stridstummel.)

Hør, Landsmænd! hør! fornyer end eengang Kampen!
 hvis ei, riv Løverne af Englands Baaben;
 affværger Landet; Gaar for Løver sæt det;
 ei halv saa bange Gaaret flyer for Løven,
 og Hest og Dre for en Leopard,
 som I for de saa tidt betvingne Slaver!

(Baabengny. Atter Stikærmysdsel.)

Det skal ei skee! — Rast Jer i Eders Skandser;
 I stemte alle i Salisbury's Dod,
 thi Ingen slog et Slag for ham at hævne. —
 Pucellen er i Orleans inddraget
 trods Os og Alt hvad vi har fundet gjøre!
 O! døde jeg blot ved Salisbury's Side!
 Slig Skam gjør, at jeg skjule maa mit Hoved!

(Baabengny. Tilbagetog. Talbot og hans Tropper
 gaae ud.)

Sjette Scene.

Sammesteds.

Paa Stadsmuren træder Pucelle frem med Carl,
Reignier, Alençon og Krigere.

Pucelle.

Lad vore Faner hoit paa Muren vaie!
Dreist Orleans er nu fra Englands Ilve. —
See, Jeanne la Pucelle holdt sit Ord!

Carl.

Gudlige Bæsen! Du Astræas Datter!
hvor kan jeg hædre Dig for denne Lykke?
Adonis's Haver ligne Dine Løster,
som en Dag blomstred', og bar Frugt den næste. —
Vær seirfolt, Frankrig! af Din Prophetinde! —
Vi har gjenvundet Staden Orleans;
et større Held end ei vor Stat er hændet!

Reignier.

Hvi ringe Frydeklokker ei i Staden?
Dauphin! byd Borgerne antænde Lystild,
og holde Gilder i de aabne Gader,
til Priis for Glæden, som os Gud har skjænket!

Alençon.

Al Frankrig fyldt med Fryd og Jubel vorder,
naar det faaer høre, hvordan vi stod Karle!

Carl.

Det Jeanne var, ei vi, som Dagen vandt;
derfor jeg Kronen dele vil med hende;
og alle Præster, Munke i mit Rige
skal i Procession lovssunge hende.
En Pyramide jeg vil reise hende
meer stolt end Rhodopes og de i Memphis;
til hendes Minde, naar engang hun doer,
skal hendes Stov, bevaret i en Urne,

riig som Darii demantsfyldte Kiste,
 ombæres ved de høie Festdagsgilder
 for Frankrigs Konger og dets Dronninger.
 Gi meer Sanct Dionys paakalde vi,
 men Jeanne la Pucelle er Frankrigs Helgen.
 Og kommer nu til Tyrste-Trydelag,
 og jubler for vor gyldne Seir i Dag!

(Klang af Trompeter. Alle gaae.)

A n d e n A k t.

Første Scene.

Sammesteds.

En fransk Sergeant og to Skildvagter træde hen til
 Porten.

Sergeanten.

Træk nu paa Eders Post, og vær aarvaagne,
 og mærk I til nogen Larm og Krigsmand
 nær Murene, paa allermindste Tegn,
 da melder os det strax paa Hovedvagten!

Første Skildvagt.

Ja!

(Sergeanten gaaer.)

Saaledes maae nu stakkels Tjenere,
 mens andre sove trygt i deres Senge,
 staae her i Mulin og Regn og Blæst og vaage.

(Talbot træder ind samt Bedford og Burgund
 med Tropper, som bære Stormstiger; Trommer-
 ne slaae en Dødningsmarsch.)

Talbot.

Min Hr. Regent! — stormægtige Burgund!

J, ved hvis Ankomst Artois Gebeet,
 Walloon og Picardie er' Venner med os, —
 i denne Seirnat er' de Franſke trygge,
 og ſviret har og fraadſet hele Dagen.
 Skal vi benytte denne Leilighed,
 nu til et Tak for ſidſt for deres Liſt,
 den de ved Kunſt og djævelſk Trolddom opſpandt?

Bedford.

Ridding af Franſrig! — hvor ſit Navn han ſkjænder!
 miſtvivlende om egne Armes Kraft
 han tyer om Hjælp til Hære og til Helved.

Burgund.

Forrædere har aldrig andet Selskab. —
 Men hvo er hiin Pucelle, ſom de kalde
 ſaa englereen?

Talbot.

En Pige, ſiger man.

Bedford.

Hvordan, en Pige? og ſaa drabelig?

Burgund.

Beed Gud, at ei hun ſnart ſig mandlig viſer;
 hvis under Franſrigs Banner hun vil føre
 ſit Skjold og Bærge, ſom hun har begyndt.

Talbot.

Vel! lad dem bruge Ewig, Forbund med Aander;
 Gud er vor Borg! Lad i hans mægtige Navn
 os djærvt beſtige deres Steen-Bolværker!

Bedford.

Stig op, Du brave Talbot! vi vil følge.

Talbot.

Nei, Alle ei, jeg troer det meget bedre,
 at ad forſkjellig Wei vi trænge ind,

saar hvis for Gen af os det maas mislykkes,
den Anden da kan staae mod deres Magt.

Bedford.

Godt! Jeg gaaer til hiint Hjørne.

Burgund.

Jeg til dette.

Talbot.

Og her vil Talbot storme, eller finde
sin Grav! og nu, Salisbury! for Dig
og for Kong Henriks Ret skal Matten vise
hvor fast min Pligt er til Jer begge bunden.

(Englænderne besige Murene med Stormstigerne, under
det Udraab: „Sanct Georg! Hurra for
Talbot!“ og alle trænge ind i Staden.)

Skildvagten (indenfor.)

Op! op til Vaaben! Fjenden løber Storm!

(De Franske springe næsten upaaklædte over Murene.
Derpaa komme fra forskjellige Sider Bastar-
den, Alençon, Reignier, deels halvt, deels
næsten ikke paaklædte.)

Alençon.

Hvad nu, I Herrer? Hvi saa upaaklædte?

Bastarden.

Ja upaaklædt, og frøe vi slap saa vel.

Reignier.

Jo! det var hoi Tid at forlade Sengen,
da Larmen alt ved Kammerdøren hørtes.

Alençon.

Fra den Dag jeg først stred, har jeg ei hørt om
et frigerst Foretagende som dette,
saa rasende, saa vovet og fortvivlet!

Bastarden.

Jeg treer den Talbot er en Helvedaand!

Reignier.

Om ei fra Helved, er ham Himlen gunstig.

Alençon.

Her kommer Carl, mig undrer hvor det ham gif?

(Carl og la Pucelle træde ind.)

Bastarden.

Ah Bah! Sanct Jeanne var hans Værn og Livvagt.

Carl.

Er det Din List, bedrageriske Qvinde?
 Først, for at smigre os, Du lod os tage
 Deel i en liden Binding, paa det nu
 vort Tab ti Gange større vorde skulde?

La Pucelle.

Hvi vredes Carl vel saa paa sin Veninde?
 Vil Du min Magt skal altid være eens?
 I Sovn og vaagen maa jeg stedse seire,
 hvis ei, I skjelde mig som Skyld i Alt.
 Blindt-trygge Krigsmænd! ved aarvaagen Vagt
 slikt Uheld aldrig havde været muligt.

Carl.

Det, Hertug Alençon! var Eders Feil;
 at I som Vagten Hovedsmand i Nat
 ei bedre passede sliq vigtig Post.

Alençon.

Hvis hvert Qvarteer saa godt bevaret var,
 som det der under min Befaling stod,
 sliq skjændig Overraskning var ei håndt os.

Bastarden.

Mit sikkert var.

Reignier.

Saa ogsaa mit, min Prinds!

Carl.

Hvad mig angaaer, da har jeg næsten tilbragt

den hele Nat med at gaae rundt omkring
i mit Distriet, og sørge for Afløsning;
hvordan, ad hvad Wei er' de da brudt ind?

La Puucelle.

Forst ikke videre i denne Sag
hvordan og hvor; vist nok, de fandt et Sted,
kun svagt bevogtet, hvor de gjorde Breschen.
Og nu har vi kun dette Raad tilbage,
at samle vor adspredte Krigerhær,
til Fjerdærø for dem nye Skanser lægge.

(Vaabentummel. En engelsk Soldat træder ind og
raaber: „Hurra for Talbot! Hurra for
Talbot!“ De flye, og efterlade en Deel Klæd-
ningsstykker.)

Soldaten.

Jeg tager dristig hvad de efterlod dem.
Udraabet: Talbot! tjener mig som Sværd;
thi med mangt Bytte har jeg mig belæstet,
og ei brugt andet Vaaben end hans Navn.

(gaaer.)

Anden Scene.

Orleans. Inde i Staden.

Talbot træder ind med Bedford, Burgund, en
Hovedsmand og flere.

Bedford.

Nu bryder Dagen frem, og Natten flyer,
som i begjorte Glor indhyllad Jordens Ansigt.
Blæs her Tilbageetog; forfølg ei længer!

(Der blæses til Tilbageetog.)

Talbot.

Bring Liget nu af gamle Salisbury,
og stiller det paa Torvet her, Midpunktet
af den fordemte Stad! Nu har jeg opfyldt

mit Løste til hans Sjæl. Dem Franskmænd døde
i Nat vist for hver Draabe Blod han misted'.
Og paa det fjerne Ald're skue maae,
hvad Gærværk der blev gjort, for ham at hævne,
vil jeg i deres Hovedkirke reise
en Grav, hvori hans Liig skal vorde nedsat.
Og paa den, at Enhver kan læse det,
skal Plyndringen af Orleans indgraves;
hans sorgelige Dødsfalds lunste Maade,
samt hvilken Skræk han har for Frankrig været.
Men det mig undrer, ved det hele Blodbad
traf vi slet ikke paa hans Maade Dauphin,
hans ny Heltinde, Dydespeilet, Jeanne,
ja ingen af hans falske Medforbundne.

Bedford.

Man troer, at den Gang Fægtningen begyndte,
de flux opskrækkedes af doriske Senge,
og midt blandt Skarer af Bevæbnede
sprang over Muren og til Marken thyede.

Burgund.

Jeg selv, saavidt mit Øie kunde skjelne
i Rog og Mattens Taagedamp, er vis paa,
jeg skræmmed' Dauphin bort, samt Ridselinken,
da Arm i Arm begge kom løbende,
ret som et Par forliegte Turtelduer,
der kan ved Dag og Nat ei skildte leve.
Naar Tingene vi har i Orden her,
vi sætte efter dem med al vor Magt.

(Et Bud træder ind.)

Budet.

Hil Eder! Hvo i dette Tyrstefamfund
er kaldt den bolde Talbot for hans Daad,
som over hele Frankrig høit lovprises?

Talbot.

Jeg Talbot er; vil Noget tale med mig?

Budet.

Den dydige Grevinde af Auvergne,
som med Beskedenhed Dit Navn beundrer,
udbeder sig, Du store Lord! vil unde
den ringe Borg hun boer i, Dit Besøg;
at hun kan prale af hun saae den Mand,
hvis Ære i al Verdens Mund gjenlyder.

Burgund.

Nei virkelig? Saa seer jeg vore Krige
omskiftes vil til fredsom Moerskabs Lege,
da selve Damerne udæske os. —
Mylord! I maa sliig artig Væn ei afflaae.

Talbot.

Nei troe ei det! thi hvor en Skof af Mand
med tryllerst Talekunst formaaede Intet,
har tidt den stille Qvindes Blidhed seired;
og derfor siig, jeg takker hende høiligt,
og underdanigst vil opvarte hende. —
Vil Eders Høiheder ei Selskab gjøre?

Bedford.

I Sandhed, nei! det er ei sommeligt!
Jeg har hørt siige tidt: ubudne Gæster
er' oftest mest velkomne, naar de gaae.

Talbot.

Nu, siden der da ei er andet for,
jeg ene Friens Artighed vil prøve.
Kom Hovedsmand!

(han hvidsker til ham.)

I fatter vel min Mening?

Hovedsmanden.

Geelt vel, Mylord! og mener ligesaa. (De gaae.)

Tredie Scene.

Auvergne. Slotsgaarden.

Grevinden og hendes Portner træde ind.

Grevinden.

Agt vel paa, Portner! hvad jeg har paalagt Dig,
naar det er gjort, da bring mig Nøglerne.

Portneren.

Det skal jeg, Eders Naade!

(Gaaer.)

Grevinden.

Min Plan er lagt, og hvis den ei slaaer feil,
skal denne Daad mig saa navnkundig gjøre,
som Cyri Død hiin schytiske Tomyris.
Stort er hiin frygtelige Ridders Ry,
og hans Bedrifter ei af mindre Værd;
Mit Die vidned' gjerne med mit Dre,
for om saa sjeldne Rygter ret at domme.

(Budet træder ind med Talbot.)

Budet.

Som Eders Naade nylig ønsked' det,
paa min Gudbydelse Lord Talbot kommer.

Grevinden.

Og er velkommen. Hvad, er dette Manden?

Budet.

Ja, Eders Naade!

Grevinden.

Det er Frankrigs Svøbe?
den Talbot, som i fremmed Land saa frygtes,
at Modre tykke Smaaborn med hans Navn?
Jeg seer at Rygtet Fabel er og lyver.
Jeg tænkte at faae see en Hercules,
en anden Hector med hans grimme Mafyn,
og svare Forhold i de stærke Lemmer.

Al! dette er et Barn, en tosset Dverg;
 Det er ei muligt, denne svage Skrælling
 kan sine Fjender slig en Skræk indjage.

Talbot.

Grevinde! jeg saa dristig er at falde
 Jer til Besvær; men da J er beskæftiget,
 jeg bedre Tid til mit Besøg vil søge.

Grevinden.

Hvad mener han? Gaae, spørg ham, hvi han gaaer?

Budet.

Lov, Mylord Talbot! thi min True onsker
 at vide Grunden, hvi saa flux J gaaer.

Talbot.

O jo! da hun er i en falsk Tro, gaaer jeg,
 for at bevise hende: jeg er Talbot.

(Portneren kommer tilbage med Nøglerne.)

Grevinden.

Hvis Du er Talbot, er Du nu min Fange!

Talbot.

En Fange! Hvis?

Grevinden.

Min, Du blodtørstige Lord!
 og derfor just jeg til mit Hums Dig loffed'.
 Din Skygge var alt længe i min Bold,
 thi i mit Galleri Dit Billed hænger,
 men nu Dit Bæsen doie skal det samme;
 jeg lænke vil Din Fod, og Dine Arme,
 Du, som ved Tyranni i mange Aar
 vort Land har hærget, vore Landsmænd slaget,
 og vore Mænd og Sonner sendt til Trældom.

Talbot.

Ha, ha, ha!

Grevinden.

Hvad! Du leer, Glendige?
Din Latter snart til Klagelyd skal vendes.

Talbot.

Jeg leer, at Eders Naade sig indbilder
og troer, at J har Meer end Talbots Skygge,
hvorpaa J Eders Grumhed prøve vil?

Grevinden.

Er Du ei Manden, da?

Talbot.

Jo! jeg er Manden.

Grevinden.

Saa har jeg og Grundvæfnet i min Magt.

Talbot.

Nei, nei; jeg er kun Skyggen af mig selv;
J tager feil; mit Væsen er ei her;
thi hvad J seer er ikkun ringest Deel
og mindste Maal af Talbots Menneſkehed.
Hør, Frue! var mit hele Billed' her
det er af en saa svar, ophøiet Væxt,
at Eders Tag formaaer det ei at rumme.

Grevinden.

Han spiller Gaadekræmmer ret med Forſæt,
her vil han være, og er dog ei her,
hvordan kan ſlig Modſigelse forenes? —

Talbot.

Det vil jeg viſe Jer nu ſtrax paa Stedet.

(Han ſtoder i et Horn; man hører Trommer; derpaa
en Salve af ſvært Skyds. Portene ſprænges;
Krigere træde ind.)

Nu, Eders Naade? — Er J overtydet
at Talbot er blot Skyggen af ſig ſelv?
See! diſſe er' hans Væſen, Sener, Kraft,

hvormed han boier Eders Oprørsnakke,
omstyrter Eders Borge, sloiser Stæder,
og gjør dem øde i et Dieblif.

Grevinden.

Tilgiv min Brode, seierrige Talbot!
Jeg seer Du er ei mindre end Dit Rygte,
og meer end man kan slutte af Din Skabning.
Lad min Formastelse Din Harm ei vække;
det smerter mig, at med Nødvendighed
jeg ei modtog Dig saadan som Du est.

Talbot.

Trist Mod, min skønne Frue! misforstaae ei
Lord Talbots Sindelag, som J tog feil af
den ydre Dannelsse af Mandens Legem.
Hvad J har gjort, har ei fornærmet mig,
ei anden Fyldestgjørelse jeg kræver,
end den, at J vil gunstig os tillade
vi smage Eders Vin og lidt fra Kjøf'net;
thi Krigermaven elsker god Forpleining. —

Grevinden.

Alf ganske Hjerte. Det er mig en Ære,
at jeg sliig Helt kan i mit Huis beværte.

(De gaae.)

Fjerde Scene.

London. Haven ved Temple.

Greverne af Sommerset, Suffolk og Warwick
træde ind, tilligemed Richard Plantagenet, Ber-
non og en anden Lovkyndig.

Plantagenet.

J høie Lorder! hvortil denne Tausshed?
Tor Ingen tale, hvor det gjælder Sandhed?

Suffolk.

J Temple var' vi for høirostede;
men Haven her er mere passende.

Plantagenet.

Saa siger da, var ei min Paastand Sandhed;
og seiled' ei kvisyge Sommerfæt?

Suffolk.

Min Tro! Jeg skulked' i Lovfyndigheden;
jeg kunde aldrig efter den mig lempe;
nu vil jeg lempe Loven efter mig.

Sommerfæt.

Dom J da, Mylord Warwick! os imellem.

Warwick.

Blandt tvende Falke, hvo der flyver høiest,
blandt tvende Hunde, hvo mon stærkest gjøe,
blandt tvende Klinger, hvis Staal er bedst hærdet,
blandt tvende Heste, hvo der kneiser stoltest,
blandt tvende Piger, hvo har livligst Die —
— blandt disse, muligt slet nok, kan jeg domme;
men om den fine Netspidssyndighed
veed jeg ei allerringeste Bested.

Plantagenet.

Bah! hvilken fin Tilbageholdenhed!
Sandheden sees saa solklar paa min Side,
at selv et stærblindt Die kan den see.

Sommerfæt.

Og ved min Side staaer den saa velklædt,
saa lys, saa skinnende, saa aabenbar,
at den vil skimre selv i blind Mands Die. —

Plantagenet.

J binde Tungen end, og skye at tale;
sig Eders Mening da ved stumme Tegn;
thi plukke hver, som er en Adelsmand,

og staaer paa Gren af sin høie Byrd,
saafremt han troer, at jeg har Sandhed talt,
med mig af denne Bust en sneehvid Rose!

Sommerset.

Lad hver, som ei er Klidding eller Smigrer,
og tør forsægte Sandheds Sag, da plukke
en Rose rød med mig af denne Tjorn!

Warwick.

Jeg hader Sminke; uden alskens Sminke
og uden Kryberi og Smiger plukker
jeg med Plantagenet den hvide Rose.

Suffolk.

Jeg plukker med mig Sommerset den Røde;
og joier til: jeg troer hans Paastand Ret.

Vernon.

Holdt, Lorder! Herrer! plukker ingen meer,
for J beslutte, at han, paa hvis Side
de færreste af Rosenbusken plukkes,
skal vige for den Andens rette Mening.

Sommerset.

Heel vel anmærket, gode Mester Vernon!
Hvis jeg faaer færreste, jeg giver efter.

Plantagenet.

Jeg med.

Vernon.

Saa plukker jeg for Rets og Sandheds Sag
her denne blege, jomfrurene Blomst,
og mig erklærer for den hvide Rose.

Sommerset.

Stif ikke Ting'ren mens J plukker den,
at Blod ei rød den hvide farver, og
mod Eders Billie paa min Side falder.

Vernon.

Mylord! ifald jeg for min Mening bloder,
min Mening Saaret læge skal, og holde
mig paa den Side, hvor jeg nu mon staae.

Sommerset.

Vel! vel! bliv ved; hvem fleer'?

En Lovkyndig (til Sommerset.)

Glaæer min Studering og min Bog ei feil,
saa førte J Beviis for uret Sag,
til Tegn jeg plukker og den hvide Rose.

Plantagenet.

Nu, hvor har Sommerset nu sit Beviis?

Sommerset.

J Skeden her; den Derverveelse
skal farve Eders hvide Rose blodrød!

Plantagenet.

Imidlertid vor Rose efterabes
af Eders Kind, thi den er bleg af Frygt,
som om den førte Vidne for vor Sandhed!

Sommerset.

Plantagenet! nei, det er ei af Frygt,
men Harmen over — at Din Kind mon rødme
af Skam, og efterabe vore Roser;
dog vil Din Mund ei tilstaae, vild Du farer.

Plantagenet.

Stak ingen Drm Din Rose, Sommerset?

Sommerset.

Har Din slet ingen Torn, Plantagenet?

Plantagenet.

Jo skarp og hvas til Forsvar for sin Sandhed,
mens Drmen æder paa sin egen Falskhed.

Sommerſet.

Vel! Venner finder jeg, som bær Blodroſen,
ſom vedgaae ſkal, hvad jeg har ſagt er Sandt,
og det paa Sted, falſke Plantagenet!
hvor Du Dit Blik ei vover at oploſte.

Plantagenet.

Nu! ved hiint Jomfrupurpur i min Haand!
Jeg ſpotter Dig, Din Id, Du arrige Dreng!

Suffolk.

Plantagenet! vend ei Din Spot ad den Kant!

Plantagenet.

Jo, ſtolte Poole! Spot være ham og Dig!

Suffolk.

Min Part deraf jeg i Din Hals vil faſte.

Sommerſet.

Gaae, gode William de la Poole! vi hædre
hiin Bondefarl blot ved at tale med ham.

Warwick.

Bed Gud! Du gjør ham Illet, Sommerſet!
Hans Oldefader var Lionel, Hertug
af Clarence, tredie Son af tredie Edvard
hiin Englands Konge; mon uadel Bonde
udſpringer af ſaa dyb en Rod?

Plantagenet.

Til Nytte

han Stedets Forret fører ſig; thi ellers
hans ſeige Sjæl ei ſaadan turde tale.

Sommerſet.

Bed ham, der ſkabte mig! mit Ord jeg vedgaaer
paa hver en Plet af Jord i Chriſtenheden.
Blev ei Din Fader, Richard, Greve af Cambridge,
i ſalig Kongens Tid henrettet ſom
Forræder? Staaer af hans Forræderi

Du ei besmittet, skjændet, udstødt af
den gamle Adels? Hans Forbrydelse
end skyldig lever i Dit Blod, og til
Du faaer Dpreisning est Du kun en Bonde.

Plantagenet.

Han blev anklaget, ei overbevist;
han faldt for Høisørraad, skjønt ei Forræder;
det jeg bevise vil paa høiere Følk
end Sommerfæt, naar engang Tidens Fylde
min Billie modner. — Hvad Jer selv angaaer
og Eders Hjælper, Poole, vil jeg antegne
Jer i mit Mindes Bog, for Jer at tugte
for dette Angreb! læg vel Mærke hertil,
og nægter ei, at jeg har varslet Jer!

Sommerfæt.

Ei! Du skal finde os paa rede Haand,
og kjende os som Fjender paa den Farve,
den mine Venner, Dig til Trods, skal bære!

Plantagenet.

Og, ved min Sjæl!
see denne Rose, hvid og bleg af Harmen,
vil jeg og mit Parti for stedse bære,
som et Sindbilled paa blodtørstig Had;
til i min Grav den visner, eller til
min høie Rang stolt blomstrende sig hæver. —

Suffolk.

Far fort! og gid Din Hovmod quæle Dig!
og nu farvel, til næste Gang vi mødes!

(gaaer.)

Sommerfæt.

Ha! vogt Dig, Poole! — Farvel, Du stolte Richard!

(gaaer.)

Plantagenet.

Hvor man mig trodser! og jeg maa det døie!

Barwick.

Den Plet de kaste vil paa Eders Hums
 udslættes skal i næste Parlament,
 som Winchester og Gloster skal forlige;
 og hvis man da ei kaarer Dig til York,
 vil jeg ei gjælde længere for Barwick. —
 Men nu — til Tegn paa at Din Sag jeg følger,
 mod stolten Sommerset og William Poole,
 med Dit Parti jeg denne Rose bærer,
 og her jeg spaaer — at denne Tvist i Dag,
 der til Partiplid steg i Templehaven,
 skal mellem Rosen hvid og Rosen røde,
 nedsende Tusinde til Jordens Døde!

Plantagenet.

Jeg takker Eder, gode Mester Vernon!
 at for min Sag I vilde plukke Rosen.

Vernon.

Jeg stedse den for Eders Sag vil bære.

En Lovkyndig.

Saa vil og jeg.

Plantagenet.

Hav Tak, I gode Herrer!

Kom nu til Bords! — Det tør jeg fast paaatae;
 Vor Riv i Dag, fjern Dag Blod koste maae!

(De gaae.)

Femte Scene.

Samme Steds. Et Bærelse i Tower.

Mortimer bringes ind i en Bærestol af to Fange-
 vogtere.

Mortimer.

Min selvgraa Alders hulde Pleiere,
 lad Mortimer i Døden her sig hvile!

Som En, nys slæbt fra Pinebænk, saa martres
 mit hele Legem af langvarigt Fængsel,
 og disse Solvhaar, disse Dødens Forbud,
 som Nestors gamle, ældede i Sorg,
 bebude: „Edmund Mortimer nu ender!“
 Mit Die — Lampen liig, hvis Olie spildtes —
 bli'er mørkt, som vil det undflye Livets Lys;
 den svage Skulder, træt af Jammerbyrden;
 og marvløs Arm saftløs Vinranke ligner,
 der sænker sine Stængler nat til Jorden, —
 dog denne Gud, som længe alt var død,
 og mægted' denne Jordklump meer ei støtte,
 med Ønsket om en Grav sig stærkt bevinger,
 som vidste den: kun Graven Trost mig bringer! —
 Men siig mig, Vogter! kommer Richard ei? —

Første Fangevogter.

Richard Plantagenet, Mylord! vil komme.
 Vi sendte Bud til Temple, til hans Kammer,
 og der blev svaret, at han vilde komme.

Mortimer.

Nok! Nok! saa skal min Sjæl da tilfredsstilles.
 Den stakkels Mand! han frænklet er som jeg.
 Fra den Stund Henrik Monmouth steg paa Thronen
 (for hvis Berøm jeg stor i Baaben var.)
 har jeg i væmmelig Afsondring levet;
 ja siden har man jo og nedtrykt Richard,
 og rovet ham hans Arveret og Ære.
 Men den, som stiller al Fortvivlelse,
 hiin Boldgiftsmand i al vor Jammer, Døden
 med huld Befrielse mig snart løslader;
 thi ønsked' jeg, hans Modgang ogsaa endtes,
 og saa han gjenvandt hvad der var fortabt.

(Richard Plantagenet træder ind.)

Første Fangevogter.
 Mylord! nu kommer Eders elskte Frænde!

Mortimer.
 Richard Plantagenet? Siig, er han kommen?

Plantagenet.
 Ja, ædle Onkel, saa uædel handlet!
 Din Frænde, Richard, nys vanæret, er her.

Mortimer.
 Leed mine Arme, lad mig favne ham,
 og i hans Barm min sidste Aande drage.
 O, siig mig, naar min Mund hans Kind berører,
 at jeg et huldt, afmægtigt Kys ham giver. —
 Og, skønne Spire af Yorks store Stamme!
 nu siig, hvi Du Dig nys vanæret kaldte?

Plantagenet.
 Først læn Din gamle Ryg her paa min Arm,
 og saadan lettet høre Du min Klage!
 Da vi i Dag stred om en Sag, kom det
 til Ord imellem Sommerset og mig,
 hvorved han gav sin Tunge friest Toile,
 og forekasted' mig min Faders Død;
 sliig Dadel laasede min Mund, som ellers
 vist havde ham betalt med samme Mynt.
 Derfor, min Onkel! for min Faders Skyld,
 og ved Din Ære som Plantagenet,
 for Blodsforvandtskabs Skyld, siig Grunden, hvi
 min Fader Grev' af Cambridge blev halshugget?

Mortimer.
 Den Grund, min vakkre Frænde! som mig fængslede,
 og bod mig i min hele Ungdoms Vaar
 at grænne mig i æfelt Fangebaur,
 var ogsaa Helvedværktøi til hans Død.

Plantagenet.

Forklar mig meer udførlig da den Grund,
som ei jeg kjender og jeg ei kan gjætte.

Mortimer.

Ja, hvis mit korte Mandedrag tillader,
og Doden kommer ei, før jeg har udtalt.
Den fjerde Henrik, Kongens Oldesader,
berovede sin Frænde Richard Kronen,
Kong Edwards Førstefødte, lovlig Arving
af Edward, Tredie af denne Linie. —
Mens han regjered', Percys Slægt fra Norden
sandt hans Unmæsselse høist uretfærdig,
og stræbte at ophøie mig paa Thronen.
Den Grund, som dertil drev de tappre Lorder,
var den, at, nu Kong Richard var bortryddet,
var jeg den nærmeste i Slægt og Fødsel;
thi jeg paa Modreside stammer ned
fra Lionel af Clarence, tredie Son af
Kong Edward tredie, imedens han
eet Stamtræ fra Johan af Gaunt nedleder,
som var kun fjerde af hiin Heltelinie.
Men mærk Dig: mens hoimodigen de fjæmped'
for en retmæssig Arving at indsatte,
da tabte jeg min Frihed; hine Livet. —
Nun Tid derpaa, da femte Henrik, efter
sin Fader Bolingbroke, nu Thronen fik,
Din Fader Grev af Cambridge (som nedstammed'
fra Edmund Langley, Hertugen af York), —
ægted' min Søster, som var Moder til Dig,
han rørtes mægtigt af min bitter Mod,
og hverved' atter Hærmagt i den Tanke,
at frie mig, og mig Diademmet stjænke.
Men som de Andre faldt den ædle Greve,
og blev halshugget. — Saa de Mortimers,
som havde Adkomst med, blev' undertrykte. —

Plantagenet.

Af hvilke, ædle Lord! I er den sidste.

Mortimer.

Ja; og Du seer, at jeg har megen Afkom;
og mine matte Ord bebude Døden;
Du est min Arving, slut Dig selv til Resten;
men vaersom virk, imens Du flittig virker.

Plantagenet.

Dit Alvorsbud jeg dybt indpræger mig,
men dog i mine Tanker var min Faders
Henrettelse hoist blodigt Tyranni. —

Mortimer.

Med Taushed, Frænde! og Din Politik;
Lancasters Guns staaer grundet saare stærkt,
og, liig et Bjerg, der er ei let at flytte.
Men nu Din Dufel flytter bort herfra,
som Tyrster flytte. Hof, naar de sig kjede
ved længe paa fast Opholdssted at dvæle.

Plantagenet.

O! gid en Deel af mine unge Aar
tilbagekjøbe kunde Eders Alder.

Mortimer.

Saa var Du mig for haard, liig Morderen
der giver mange Saar, hvor eet kan dræbe.
Sorg ei, medmindre Dig mit Vel bedrover.
Giv Ordre blot til min Begravelse;
Og nu farvel! skjønt blomstre hvert Dit Haab,
Held, Lykke med Dit Liv i Krig og Fred!

(Døer.)

Plantagenet.

Og Fred, ei Krig, med Din henfarne Aand!
I Fængsel har Du endt Din Pilgrimsgang,
og, liig en Eremit Dit Liv tilbragt. —
Nu vel! hans Raad jeg i mit Bryst indslutter;

og hvad jeg tænker, lad det hvile der! —
 I Vogtere, bær Liget bort! Jeg vil
 see ham begravet bedre end han leved'. —

(Fangevogterne bære Mortimer ud.)

Her slukkes, Mortimer! Din dunkle Fakkell,
 qvalt af de Ringers Uergjerrighed; —
 og hvad angaaer den Krænkelse, den Uret,
 som Sommerset har øvet mod mit Huns,
 da haaber jeg paa ærefuld Dpreisning;
 og derfor iler jeg til Parlamentet!
 Man skal mig til mit Blod tilbagegive,
 hvis ei, mit Banheld snart skal just min Lykke blive!
 (Gaaer.)

Tredie Akt.

Første Scene.

London. Parlahmenthuset.

Klang af Trompeter. Kong Henrik træder ind med
 Exeter, Gloster, Warwick, Sommerset og
 Suffolk, Biskoppen af Winchester, Richard
 Plantagenet og flere. Gloster vil overrække et
 Papir, Winchester snapper ham det af Haanden og
 sønderriver det.

Winchester.

Hvad! kommer Du med dybt udtænkte Linier,
 med skrevne Blade, snildeligt opspindne,
 Humphrey af Gloster? Hvis Du kan anklage
 og agter mig til Last at lægge noget,
 saa gjør det flux og uden Forberedning,

som jeg med hurtigt Ord usforberedt
vil svare paa hvad Du vil mig tillægge.

Gloster.

Du stolte Præst! her Stedet kræver Taalmod,
Du skulde ellers føle, at Du har
vanceret mig. Troe ei, at skjøndt jeg skriftligt
har fremstilt Dine skjændige Lasters Viis,
at derfor jeg har digtet, eller kan ei
gjentage ordret Bennens Foredrag.
Nei, Bispe! saa stor er Din forvorne Dandskab,
Din Vellyst, Din forgiftige Rivesyg,
at selve Smaabørn snakke om Din Hovmod.
Du est en heist fordærvelig Blodsjer,
haardnakken af Naturen, Fredens Fjende,
vellystig, kaad, meer end vel sommed' sig
en Mand med sligt et Embede og Rang.
Nu Dit Forræderi? — Hvad er meer klart?
da Du en Snare lagde for mit Liv!
saavel ved Londons Bro som og ved Tower?
Ja, dersom Dine Tanker sigtedes,
Din Herre, Kongen selv, var neppe fri
for Dit af Hovmod svulne Hjertes Rænker.

Winchester.

Gloster, jeg trodser Dig. — — Behag, I Lorder!
at laane Dre til hvad jeg vil svare.
Hvis jeg var gjerrig, herskesyg, forvænt,
som han paastaer — hvi er jeg da saa fattig?
hvor gaaer det til, jeg søger ei at stige,
at hæve mig, men dvæler i min Post?
Og nu hvad Liv angaaer — hvo elsker Fred
vel meer end jeg, — naar man mig ei udæsker?
Nei, ædle Lorder! det har ei fornærmet,
det har ei optændt Hertug Glesters Harm.
Men Sagen er: han ene herske vil,

Kun han alene vil om Kongen være;
 det avler denne Torden i hans Bryst,
 og faaer ham til slikt Klagemaal at brøle.
 Men han skal see, jeg er saa god —

Gloster.

Saa god?

Du? Du min Oldesaders Slegfredson!

Winchester.

Ja! hoifornemme Lord! thi hvad er J?
 Een, der gad herske paa en Andens Throne.

Gloster.

Siig, er jeg ei Protector, grove Præst?

Winchester.

Og siig, er jeg da ei Prælat i Kirken?

Gloster.

Jo, som en Røver i en Borg sig holder,
 og bruger den til Skjerm for Ran og Rov.

Winchester.

Uværdige!

Gloster.

Kun ved Dit Kald i Kirken
 er Du ærværdig; ikke ved Dit Liv.

Winchester.

Herfor skal Rom Dpreisning skaffe mig!

Warwick.

Saa gaae da did, og søg Dig der et Rum!

Sommerfet.

Mylord! J burde Jer ei heri blande.

Warwick.

Ja, pas vel paa, at Bispen ei forknyttes.

Sommerfet.

Jeg troer, Mylord! J burde være from,
 og kjende disse Herrers Værdighed.

Warwick.

Jeg troer hans Herlighed bør ydmyg være,
ei en Prælat det sommer saa at trætte.

Sommerfæt.

Jo, naar man gaar hans hellige Stand for nær.

Warwick.

Banhellig eller hellig? siger Intet.
Er ei Hans Raade, Hertugen, Protector?

Plantagenet (affides.)

Jeg seer, Plantagenet maae tie stille,
at ei der siges: tael til Tid og Sted!
tor Eders djarve Ord med Orders blandes?
hvis ei, tog jeg et Tag i Winchester.

Kong Henrik.

Min Onkel Gloster, Onkel Winchester,
særdeles Bægtere for Englands Belfærd;
om Ben formaaede, jeg formaaede Eder
til Hjerterne i Venskab at forene.
O, hvilken Skjændsel er det for vor Krone,
to saa hoiedle Pairs som I skal lides. —
Troer mig, hvis spæde Mar fortælle kan,
at Borgertwist en giftig Dgle er,
som Statens Kraft og Hjerte sondergnaver. —

(Larm udenfor. Der høres Raab: „Væk med de
brune Kjoler!“)

Hvad Stoi er dette?

Warwick.

Sikkerligt et Oprør,
som Bispens Mænd af Ondskab har begyndt.

(Larm paany og Skrig: „Stene! Stene!“)

(Borgemeesteren af London træder ind med Følge.)

Borgemeesteren.

O, gode Herrer! — dydige Kong Henrik! —

forbarm Jer over Londons Stad og os!
 Bisp Winchester og Hertug Glosters Mænd,
 hvem nys forbødes strængt at bære Bærge,
 har deres Lommer fyldt med Kampestene,
 og flokkede i fjendtlige Partier
 de faste mod hinandens Pandebraast,
 saa mangt forvildet Hovedskal er knuset.
 I alle Gader slaaer man Vinduer ind,
 og Angst os byder Boderne at lukke. —

(Glosters og Winchester's Tilhængere komme ind og ere
 i Slagsmaal.)

Kong Henrik.

Vi byde Jer, ved Undersaattens Pligt;
 Stands Eders Morderhaand, og holder Fred!
 Min Dufel Gloster! dæmp I denne Tvedragt.

Første Betjent.

Ja! hvis man Stene
 formener os, gaac vi dertil med Tænder.

Anden Betjent.

Gjør hvad I tør; vort Mod staaer hoit, som Eders!
 (Atter Slagsmaal.)

Gloster.

I, mine Folk! lad denne Riv og Strid;
 og sæt sliq usædvanlig Kamp tilside!

Tredie Betjent.

Vi kjende Eders Naade som en Mand
 af stræng Retfærdighed; i Kongebyrd
 I viger ene for hans Majestæt;
 og for vi taale vil at sliq en Prinds,
 saa om en Gader for vort Almeenvæl
 af en Blækspruder haanes og fornærmes,
 vi, vore Qvinder, Børn og Alt vil fægte,
 skal Dine Fjender vore Liig end træde!

Første Betjent.

Ja, selve Neglene af vore Liig
skal opslaae Leire, naar vi er' i Mulde.

(Atter Slagsmaal.)

Gloster.

Holdt! Holdt! Det byder Jeg!
og elske J mig saa høit som J sige,
da lad en Stund mig Jer til No formane!

Kong Henrik.

O! hvor hiin Tvedragt skærer mig i Hjertet! —
kan J, Lord Winchester! see mine Suf
og Taarer, og dog ei bevæges? Hvem
anstaaer Medlidenhed vel meer end Eder?
og hvo skal vel befordre Fred, naar Kirkens
den hellige Tjener fryder sig ved Splid?

Warwick.

Giv efter, Gloster; — Winchester, giv efter,
hvis ei J med haardnacken Bægring vil
vor Konge dræbe, og forstyrre Riget.
J see Ulykkerne, J see de Mord,
som øvedes paa Grund af Eders Tvedragt;
thi enes, hvis ei efter Blod J tørste.

Winchester.

Saa underkaste han sig; jeg ei viger.

Gloster.

Medhuk med Kongen byder mig at vige;
hvis ikke, rev jeg for hans Hjerte ud,
end Klerk sliig Forret for mig skulde faae.

Warwick.

Saa, Mylord Winchester! see, Hertug Gloster
forjaget har Misnoiets mørke Harmes,
det J kan læse paa hans glatte Pande;
hvi seer J end saa barsk og tragisk ud?

Gloster.

Her, Winchester! jeg byder Dig min Haand.

Kong Henrik.

Hy, Onkel Beaufort! Jeg har hørt Jer præke,
at Had og Ondskab var en rædsom Synd.

J vil ei øve Ordet, som J lærer,
men stande først blandt Syndere imod det?

Warwick.

Du milde Konge! — O hvor mildt Du revser. —
Skam Jer, Mylord af Winchester! giv efter;
Hvad? skal et Barn da lære Eder Pligt?

Winchester.

Vel! Hertug Gloster, jeg vil vige for Dig;
for Venuskab Venuskab, Haand for Haand jeg giver.

Gloster.

Ja, men jeg frygter, med et hykkelsk Hjerte. —
Seer, mine Venner! mine elskte Landsmænd!
Seer, dette Tegn skal være Stilstandsflag
imellem os og mellem alt vor Anhang;
Saa sandt mig hjælpe Gud; jeg hykler ei! —

Winchester (affides.)

Saa sandt mig hjælpe Gud! da hykler jeg!

Kong Henrik.

O elskte Onkel! Gulde Hertug Gloster!
Hvor frydes jeg ved Eders Bennepagt! —
Gaaer, gode Mænd, forstyr ei meer vor Ro,
men enes venligt, som nu Eders Herrer!

Første Betjent.

Ja nok! — Jeg maae til Feldtskjæren.

Anden Betjent.

Jeg med.

Tredie Betjent.

Og jeg vil søge Apothek i Kroen.

(Betjentene gaar med Borgemeesteren og Følge.)

Warwick.

Tag dette Skrift, min høie Herre Konge;
det vi for Richard Plantagenets Ret
her overrække Eders Majestæt!

Gloster.

Vel talt, Lord Warwick; — thi, min hulde Tyrste!
hvis Eders Naade Alt vil grant bemærke,
har J stor Grund til Richard Ret at vise,
og i Særdeleshed paa hine Grunde
jeg sagde Eders Majestæt i Eltham.

Kong Henrik.

Dg hine Grunde, Dufel! vare stærke;
derfor, J ædle Vorder! ville vi,
Richard tilbagegives til sit Blod.

Warwick.

Naar Richard til sit Blod tilbagegives,
hans Faders Fornættelse oprettes.

Winchester.

Som Resten vil, saa vil og Winchester.

Kong Henrik.

Vil Richard være troe, ei dette ene,
men hele Arven gives ham tilbage,
som Huset York tilhører, fra hvis Ad
J, Richard, stiger ned i lige Linie.

Plantagenet.

Din ringe Tjener sværger Lydighed
og Riddertroskab til ham Døden kalder.

Kong Henrik.

Saa hoi Dig der, sæt Knæ imod min Fod;
Dg nu til Gjengjæld for den Pligt Du svor mig,
Yorks tappre Riddersværd jeg spænder om Dig;
Stat op, Richard! en sand Plantagenet!
Stat op, Du her til Hertug York udkaaren!

Plantagenet.

Dg Richard staae, som Dine Tjender falde!
og som min Plikt opblomstrer, visne de,
som nære onde Tanter mod min Konge!

Alle.

Held Dig, o Prinds! Held ædle Hertug York!

Sommer set (affides.)

Doe, lumpne Prinds! Uædle Hertug York!

Gloster.

Nu tjener det min Konge bedst, I heiser
Seil over Hav, og krones saa i Frankrig.
Nærværelsen af Kongen avler Trost
og Kjærlighed hos Uundersaat og Ven;
som det hos Tjenderne flux nedslaaer Modet.

Kong Henrik.

Hvis Gloster tykkes, Kongen strax bortgaaer;
hans Venneraad alt Skarer Tjender slaaer!

Gloster.

Alt ligger Eders Drlogsflaade rede.

(Alle gaae, undtagen Exeter.)

Exeter.

Ja! drag I England om; ja, drag til Frankrig,
ei vinende, hvad deraf følge tør;
hiin sidste Tvedragt mellem disse Pairs
kun under hyklet Venstabs Afte brænder,
og vil tilsidst slaae op i Blus og Flamme.
Som buldne Lemmer ifkun gradviis raadne,
til Been og Kjød og Sener falde af,
saa vil hiin skumle Splid vist gribe om sig.
Dg nu jeg ængstes af den Nædselspaadom,
som i Kong Henriks Tid (af Navn den Femte)
lod velbekjendt, endog fra Barnets Læber: —
„Henrik fra Monmouth han skal vinde Alt.“

„Henrik fra Windsor han skal tabe Alt.“
 Saa klar er denne Sag, at jeg blot onsker,
 mit Liv maae endes for hiin Uheldstid!

... (Gaaer.)

Anden Scene.

Franfrig. For Rouen.

La Pucelle træder ind forklædt, fulgt af Solda-
 ter, klædte som Bønder med Sække paa Ryggen.

Pucelle.

Det er Stadsporten, Porten til Rouen;
 den ved vor Krigersvilde brækkes maae.
 Pas paa, hvordan I soie Eders Ord;
 tael som de Bønder, som til Torvs mon drage,
 for Penge hjem for deres Korn at hente. —
 Hvis ind vi trænge (som jeg haaber vist)
 og vi kun finde Vagten svag og søvrig,
 jeg ved et Tegn skal melde vore Venner,
 at Carl Dauphin vel Angreb paa den vover.

Første Soldat.

Jeg troer, jeg i min Sæk har hele Staden,
 og at vi flux er' Mester af Rouen;
 og banker derfor paa!

(han banker paa.)

Vagten (indenfor.)

Qui est la?

Pucelle.

Paisans, pauvres gens de France:
 Kun stakkels Folk, som bringe Korn til Torvs.

Vagten.

Saa gaaer kun ind, Torvflokken har alt ringet.

(Han aabner Porten.)

Pucelle.

Rouen! nu jeg dit Bolværk vil grundryste!

(Pucelle og de Øvrige gaae ind i Staden.)

(Carl træder ind med Bastarden af Orleans, Alençon og Hærfolk.)

Carl.

Sanct Dionysius! o sign vor Krigslist!
da atter i Rouen vi trygt skal sove.

Bastarden.

Her gif Pucelle ind med Baabenbrødre.
Nu er hun der; men hvordan vil hun vise
os, hvor vi bedst og sikkest trænge ind?

Alençon.

Bed fra hiint Taarn en Fakkell at udkaste!
naar den vi see, da er det hendes Mening,
den Bei, hvor hun gif ind, var allersvagest.

(La Pucelle lader sig see paa en Standse; hun svinger
en flammende Fakkell.)

Pucelle.

Seer op! det er den klare Bryllupsfakkell,
som nu Rouen forener med sin Landsmand,
men som for Talbottister mørkt skal brænde!

Bastarden.

See, ædle Carl! see vor Venindes Fyr,
den blanke Flamme blusser hist i Taarnet!

Carl.

Saa nu den blusse, som en Hævnkomet,
og varse alle vore Fjenders Fald!

Alençon.

Od ingen Tid! at spille Tid er farligt!
gaaer ind, og raaber: „Dauphin!“ — derpaa flux
nedfabler Bagten! (De gaae ind.)

(Baabengny. Talbot og nogle Englændere træde ind.)

Talbot.

Sligt Forræderi

skal du med bittere Taarer bøde, Frankrig!
hvis Talbot dit Forræderi blot overlever. —
Pucelle, Heren, hiin fordomte Trolld
opstiller flux mod os slig Helvedvanheld,
at neppe vi skal undgaac Frankrigs Hovmod.

(De gaae ind i Staden.)

(Baabengny. - Udsald. Fra Staden kommer Bedford,
som bringes syg i en Bærestol; med ham kom-
mer Talbot, Burgund og de engelske Trop-
per. — Strax derpaa sees paa Stadsmuren La
Pucelle, Carl, Bastarden, Alençon og
Flere.)

Pucelle.

God Morgen, Helte! har I Trang paa Brodkorn? —
jeg troer, at Hertug af Burgund vil faste,
før atter han opkjøber Korn til slig Priis;
det var heel fuldt af Klinten Tjenden saade.
Nu, smagte det Jer godt?

Burgund.

Spot, Helvedtrolld!

Skamlose Skjoge! — Inden foie Tid,
jeg haaber med Din Spot at quæle Dig;
og faae Dig til at bande denne Kornhøst. —

Carl.

Maaske forhungrer I før den Dag, Hertug.

Bedford.

O lad ei Ord, men Handling hævne dette!

Pucelle.

Hvad vil I, gode Graaskjæg? bryde Landse
og prove Dyst med Doden, i en Armstol?

Talbot.

Du franske onde Mand, Du fule Trolldher,

af bryndefulde Bolere omringet!
 tør Du forhaane selvgraa Heltealder,
 og forekaste halvdød Kriger Feighed?
 Ha! Tos! jeg prøver nok en Dyst med Dig;
 hvis ei, da Talbot doe i Stam og Skjændsel.

Pucelle.

Er J saa hidfig? — Dog, Pucelle, tie!
 thi tordner Talbot blot, saa følger Regn. —

(Talbot og de øvrige raadslaae med hinanden.)

Gud styrke Parlamentet! — Hvem er Taler?

Talbot.

Tør J gaae frem, og møde os i Marken?

Pucelle.

Mylord! jeg troer J ansee os for Narre,
 i det J mener, at vi vilde twiste
 om vores Eget og vort Eget var.

Talbot.

Jeg taler ei til Dig, spotsfulde Trold!
 men, Mençon! til Dig og til de Andre.
 Vil J paa Krigerviis afgjøre Sagen?

Mençon.

Nei, Signor! Nei!

Talbot.

Saa gaae til Helved, Signor!

J lumpne franske Udseldriverpak!
 Som Bondelømler Murene de holde,
 og tør paa Ridderviis ei løfte Baaben.

Pucelle.

Gaaer, Hovedsmænd! lad os forlade Muren;
 thi Talbots Miner spaae os intet Godt. —
 Guds Fred, Mylord! Vi kom blot for at melde,
 vi ere her.

(Pucelle og de Øvrige forlade Muren.)

Talbot.

Dg der vil vi om soie Tid og være,
 hvis ei, da vorde Skjædsfel Talbots Ry! —
 Sværg mig, Burgund! sværg ved Din Stammes Væge,
 sværg Du, hvem Frankrigs Vold og Uret ægger,
 Du tager atter Staden — eller døer!
 Og jeg, — saa vist som Englands Henrik lever,
 og som hans Fader var Erobrer her;
 saa vist, som i hiin nys forraadte Stad
 hiin store Lovhjertes Hjerte blev
 begravet, saa vist sværges Eder her:
 I Vold jeg fanger Staden, eller døer.

Burgund.

Min Riddereed gaac Haand i Haand med Din.

Talbot.

Dog for vi gaac, sorg for den Døende,
 den tappre Hertug Bedford. — Op, Mylord,
 vi Eder bringe vil til bedre Sted,
 bekvemmere for Sygdom og for Alder.

Bedford.

Lord Talbot! saa maa I mig ei vanære.
 Her vil jeg sidde foran Monens Bolde,
 her vil jeg dele Eders Vel og Væ.

Burgund.

Helt Bedford! lad os nu Jer overtale —

Bedford.

Til ei hærfa at gaac; jeg eengang læste,
 at djarve Bendragon, i Bærestol
 kom syg i Mark, og sine Tjender slog.
 Jeg troer, jeg kan oplive Krigerne;
 hvert Krigerhjerte fandt jeg steds' som mit.

Talbot.

O faste Aand i et fast uddød Bryst!

Velan da! — Gud bevare gamle Bedford! —
 Og nu, Burgund! Du Brave! spild ei Tid,
 men lad os samle vore Tropper fluk,
 og styrte ind paa den opblæste Fjende!

(Burgund gaaer ud med Talbot og Krigerne, efterladende
 Bedford og Flere.)

(Baabengny. Angreb. Sir John Fastolfe træder
 ind med en Hovedsmand.)

Hovedsmanden.

Hvorhen vel, Sir John Fastolfe i sliq Hast?

Fastolfe.

Hvorhen? Derhen hvor jeg ved Flugt mig frelser;
 det lader til, at vi faae atter Smæk. —

Hovedsmanden.

Hvad! Vil I fly? forlade Talbot?

Fastolfe.

Ja,
 hver Talbot paa Guds Jord, før mig at frelse.
 (gaaer.)

Hovedsmanden.

Du feige Ridder! — Banheld følge Dig!

(gaaer.)

(Tilbagetog. Angreb. Fra Staden komme Pucelle,
 Alençon, Carl og Flere; de gaae flygtende ud.)

Bedford.

Saer heden, stille Sjæl! naar Gud nu vil;
 thi jeg har seet vor Fjendes Nederlag.
 Hvad er, o Menneske! Dit Haab, Din Styrke?
 See de, som nylig trodsede med Haan,
 nu ere frøe, at Flugten dem kan frelse.

(Han doer og fores bort i sin Bærestol.)

(Baabengny. Talbot træder ind med Burgund og
 Flere.)

Talbot.

Tabt og gjenvunden paa den samme Dag!
Hertug Burgund! det er en dobbelt Ære.
Dog, Gud kun være Priis for denne Seier!

Burgund.

O Talbot! tappre Helt! Burgund begraver
Dig i sit Hjerte; der han reiser op
Din Heltedaad, som Djarvheds Mindesmærke.

Talbot.

Tak, hulde Hertug! — Men hvor er Pucelle?
Jeg troer fast, hendes gamle Skytsaand sover.
Hvor er Bastardens Pral, Carls Spottegloser?
Er Alt Skafmat? Rouen med Ræbet hænger,
fordi slikt tappert Selskab smurte Hæle. —
Nu vil vi bringe Orden ind i Staden,
og sætte der erfarne Embedsmænd;
og derpaa til Paris; til Kongen selv;
thi der ung Henrik med sin Aldel ligger.

Burgund.

Burgund bifalder Alt hvad Talbot vil!

Talbot

Men dog, før vi gaae bort, lad os ei glemme
den ædle Hertug Bedford, som nys døde;
hans Liigfærd skal fuldbyrdes i Rouen;
saa skjæf en Kriger aldrig Landse svang;
ei Sjæl saa blid behersked' Englands Hof;
men Konge, mægtigst Herster, selv maa doe,
og styre bort fra Verdens Jammer! —

(De gaae.)

Tredie Scene.

Sletten i Nærheden af Rouen.

Carl træder ind, fulgt af Bastarden, Mençon,
Pucelle og Tropper.

Pucelle.

Forsag ei, Tyrster! ved hvad her er hæudet,
og sorg ei over Staden os fratoges.
Sorg læger ei; den nager og fortærer,
hvor Hellsens Tilstand meer ei bedres kan. —
Lad Balmand Talbot for en Stund kun juble,
og, liig en Paasfugl sprede ud sin Hale;
vi plukke ham; hans Pragtstjer vi borttage,
hvis Dauphin og hans Folge Raad blot horer.

Carl.

Vi lod os styre af Dig indtil nu,
og fatted' aldrig Mistro til Dit Snille.
En Tabestund skal Mistillid ei avle.

Bastarden.

Sog i Din Hjerne efter lønligst Kunstgreb,
og vi med Dit Verom vil fylde Verden.

Mençon.

Paa hellig Plads vi reise vil Din Stotte,
og knæle for Dig som en Himmelhelgen;
anspænd Dig, hulde Mo! da, for vort Vel!

Pucelle.

Saa skal det være da; saa raader Jeanne:
Ved Overtalelse, ved søde Ord
vi lokke vil Burgund til at forlade
Lord Talbots Fane, og at følge os. —

Carl.

Ja, søde Slut! ja! kunde vi blot dette,
var Frankrig meer ei Plads for Henriks Krigshær;

ei skulde da hiint Følk saa broute blandt os;
men plat udryddes af vort Enemærke. —

Alençon.

Hør evigt de fra Frankrig jages skulde,
og ikke eie Stump af Grevskab her! —

Pucelle.

Mærk, høie Herrer! hvordan jeg da virker,
for Sagen, efter Ønske, at fuldbringe.

(Trommer høres.)

Hør! Trommers Lyd forkynnder, deres Hær
marscherer nu hen ad Pariserstadsen.

(Engelsk Krigsmarsch. — I Baggrunden gaaer Talbot
med Tropper over Skuepladsen.)

Der med vidtspredte Faner Talbot gaaer,
og alle Englands Tropper efter ham.

(Fransk Krigsmarsch. Hertugen af Burgund træder
ind med sine Tropper.)

Der i Bagtogten gaaer Burgund med Sine;
et gunstigt Held ham lader slutte Troppen.
Begjær et Møde; vi vil tale med ham.

(Der blæses til et Møde.)

Carl.

Et Møde ønskes med Hertug Burgund!

Burgund.

Hvo ønsker dette Møde med Burgund?

Pucelle.

Din Landsmand, Frankrigs fyrstelige Carl.

Burgund.

Hvad vil Du, Carl? thi jeg maa drage bort.

Carl.

Pucelle! tal; tryl ham med Dine Ord!

Pucelle.

Burgund! Du Brave! Frankrigs faste Haab!
 Lov, lad Din ringe Terne tale til Dig!

Burgund.

Saa tal; men gjør ei alt for mange Dunsbøb!

Pucelle.

See paa Dit Land, see det frugtbare Frankrig,
 og see dets Stæder og dets Byer skjænded'
 ved Hærværk af en vild og grusom Fjende.
 Som Moderen seer ned paa elskte Barn,
 naar Dødens Haand dets hulde Blik tillukker,
 saa see paa Frankrigs Qual og Hjertesorg;
 betragt de Saar, høist unaturlige,
 dem selv Du slog dets vaandefulde Bryst!
 D vend det hvassse Sværd en anden Vej;
 slaae dem, som saare, saar ei dem som hjælpel!
 Een Draabe Blod af Fædrelandets Barn
 Dig smerte dybere end fremmed Blodstrom;
 Vend derfor om, og med en Flod af Taarer
 vidst Fædrelandets fule Pletter ud!

Burgund.

Har hun fortryllet mig med sine Ord?
 hvad heller smelter pludseligt mit Hjerte?

Pucelle.

Desuden skriger hele Frankrig mod Dig,
 og tvivler om Din Byrd og ægte Fødsel.
 Hvem holder Du vel med? et opblæst Folk,
 som ei slog Lid til Dig, gjaldt det ei Fordeel?
 Har Talbot eensgang fæstet Fod i Frankrig,
 og til Ulykkens Værktøi dannet Dig,
 Hvo, uden Englands Henrik er da Hersker,
 og Du vil vorde udstødt som en Flygtning?
 Kom blot ihu — og mærk Dig det til Prove —
 var ikke Hertug Orleans Din Fjende?

og blev han ei frigsfangen ført til England?
 Men da de hørte, han Din Fjende var,
 gav de ham fri, foruden Lospenge,
 til Trods for Dig Burgund og Dine Venner.
 See da! Du sætter her mod Dine Landsmænd,
 og Du gjør Sag med dem, som vil Dig myrde.
 Kom, kom! vend om, vend om, vildfarne Tyrste!
 Kong Carl, ja Alle vil omfavne Dig.

Burgund.

Jeg tabt mig giver; hendes høie Død
 har lig Kartovens Dødsstuds Brol mig knuset,
 ja næsten tvunget mig til Kne at bøie. —
 Tilgiv mig, Fædreland! tilgiv mig, Landsmænd;
 I Herrer! kommer i min Vennefavn!
 Min Styrke, al min Hærmagt Eders er; —
 far, Talbot! vel; jeg vil ei længer troe Dig!

Pucelle.

Saa Franskmænds Viis! vendt om og atter omvendt!

Carl.

Velkommen, brave Helt! Dit Venskab styrker!

Bastarden.

Og avler Mod paa nye i vores Bryst.

Mengon.

Pucelle har sin Rolle herlig udført,
 og har fortjent herfor en gylden Krone.

Carl.

Nu, Herrer! lad os nu vor Magt forene,
 og see, hvordan vi bedst gjør Fjenden Afbræk!

(De gaae.)

Fjerde Scene.

Paris. En Sal i Palladset.

Kong Henrik træder ind, fulgt af Gloster og andre Lorder, Vernon, Basset og flere. —
Talbot og nogle af hans Officierer.

Talbot.

Min hulde Fyrste, — I høiedle Pairs, —
da Eders Ankomst her tillands jeg hørte,
jeg mine Slag og Vaaben gav lidt Hvile,
for at opvarte her min høie Konge;
til Tegn herpaa, min Arm — som har gjenbragt
til Pligt mod Jer halvhundred' Fæstninger,
tolv Stæder, syv ved Ringmure stærke Flekker,
derhos femhundred' høifornemme Fanger —
nu lægger ned sit Sværd for Eders Fodder,
og i mit Hjertes Ydmyghed og Troskab
tilskrives Æren for dets vundne Seire
Gud Herren først, og dernæst Eders Naade!

Kong Henrik.

Min Dufel Gloster! sliq, er det Lord Talbot,
som sig i Frankrig har opholdt saa længe?

Gloster.

Ja, Eders Majestæt!

Kong Henrik.

Vær mig velkommen,

Du stærke Helt! Du seierfronte Fører!

Da jeg var Barn (end er jeg ikke Olding)

jeg mindes vel, at tidt min Fader sagde:

„saa stent en Krigshelt aldrig Sværd end førte.“

Hans Ord var sandt, det har I længst alt viist,

ved trofast Tjeneste, og Slid i Krigen;

dog aldrig end I vor Belønning nød;

fik ei saameget som blot Tak til Gjengjæld,

fordi først nu jeg skuer Ederes Ansigt.
 Derfor stat op! for sli'g Fortjeneste
 stat op, som Greve nu af Shrewsbury;
 og indtag Ederes Plads ved vores Kroning!

(Kong Henrik gaaer, fulgt af Gloster, Talbot og Adels-
 herrerne.)

Bernon.

Nu, Herre! J som var saa rask paa Seen,
 og spottede den Farve, som jeg bærer
 til Ære for min ædle Lord af York, —
 tør Du vedstaae de Ord, Du dengang sagde?

Basset.

Jo, Herre! fuldt saa vel som J tør vedgaae
 en uforfæmmet Tungs nidske Gjeen
 imod min Herre, Hertug Sommerset.

Bernon.

Viid, jeg Din Herre ærer, som han er til!

Basset.

Hvad er han da? — fast vel saa god som York!

Bernon.

Nei, her! ei saa! Tag dette til Beviis!

(Slaaer ham.)

Basset.

Skurk! vel Du veed det, Baabenretten byder,
 at hvo her drager Sværd, skal doe paa Stand;
 hvis ei, det Slag Dit Hjerteblood udtapped'.
 Men jeg vil til Hans Majestæt, og bede
 om Frihed til sli'g Krænkelse at hævne;
 Og træffes vi, skal Du betale Gildet.

Bernon.

Vel, Alfsum! jeg hos Kongen er for J,
 og derpaa møder jeg Jer, for J ønsker.

(De gaae.)

Fjerde Akt.

Første Scene.

Samme Steds. Riddersal.

Kong Henrik træder ind, tilligemed Gloster, Exeter, York, Suffolk, Sommerset, Winchester, Warwick, Talbot, Stadtholderen af Paris og Flere.

Gloster.

Lord Biskop, sæt nu Kronen paa hans Hoved!

Winchester.

Gud sign' Kong Henrik, af hiint Navn den Sjette!

Gloster.

Stadtholder af Paris! aflæg Din Sed nu! —
(Stadtholderen knæler.)

Alt ingen Konge uden ham I hylde,
ei anseer den som Ben, som ei er hans Ben,
for Tjende ingen, uden den som lægger
imod hans Alige ondskabssulde Rænker.

Det skal I gjøre, saasandt Gud Jer hjælpe!
(Stadtholderen og hans Følge gaae.)

(Sir John Fastolfe træder ind.)

Fastolfe.

Min hyldeste Monark! da fra Calais
jeg reed, og ilede' hid til Ederes Kroning,
blev mig et Brev i Hænde givet, skrevet
til Ederes Naade fra Hertug Burgund.

Talbot.

Ha! Skjændsel med Burgund, som og med Dig!
Jeg loved', lumpne Ridder, naar vi mødtes,
Dit Husebaand fra Riddingknæ at rive,
(han river det af.)

(som nu er gjort) fordi uværdigen
 Du blev optaget i hiin høie Orden. —
 Tilgiv mig, Koning Henrik! — Hver tilgiv mig!
 Den Udsjælsryg i Slaget for Batay,
 da jeg i Alt var knap sextusind stærk,
 og Fransken satte næsten Ti mod Een —
 for vi røg sammen, og for Slag blev givet,
 som trofast Baabendraget smurte Hæser.
 I denne Kamp tolvhundred' Mand vi misted';
 jeg selv og mange flere Adels herrer
 blev overrumpled' der, og gjort' til Fanger.
 Thi dom, I Herrer! har jeg handlet uret,
 hvad eller bør en saadan Ridding bære
 sliq Ridderprydelse? Ja, eller Nei!

Gloster.

Hiin Daad var, sandt at sige, æreløs,
 slet sommed' den sig simpel Stridsmand; værre
 en Ridder, Hovedsmand og Krigerfører.

Talbot.

Da først hiin Orden stiftet blev, I Lorder!
 var Hesebaandets Riddere af Adels,
 tappre og dydige, med Lovemod.
 Folk, som i Krigene tilvandt sig Stornavn,
 ei frygted' Død saa lidt som skyede Rød,
 men klippefaste midt i Farens Hvirvel!
 Han da, som ei saaledes er udstyret.
 anmaaser sig kun helligt Riddernavn,
 besmitter kun den høie Hædersorden;
 og skulde (var jeg værdig Dom at fælde)
 udstodes reent, som Tigger født paa Marken,
 der prale tør af Adelsbyrd og Blod.

Kong Henrik.

Du Blet for Dine Landsmænd! her Din Dom!

Thi på Dig bort, Du, som engang var Ridder;
Fra nu, ved Dødsstraf, er Du landsforviist!

(Bastolfe gaaer.)

og nu, Mylord Protector! bryd det Brev,
sendt fra vor Onkel, Hertug af Burgund!

Gloster (læser Overskriften.)

Hvad mener han, at saa han skifter Stil?
ei meer end simpelt plat væk hen: „til Kongen?“

Har han forglemmt, han er hans høie Hersker?

Hvad heller tyder sliig plump Overskrift
paa nogen Mindsten i den gode Willie?

Hvad nu! — (læser) „Jeg har af en særdeles
Grund,

„til Medynk rørt af Fædrelandets Jammer,

„saa ogsaa af de gruelige Klager

„af dem I undertrykke og udsue, —

„forsaget Ederes djævelske Parti,

„og følger Carl, retmæssig Frankrigs
Konge.“

Helvedsforræderi! Er det og mueligt,
at der i Forbund, Venkab, dyre Eder
kan findes saadan Ewig, saa smult Bedrag?

Kong Henrik.

Hvordan? opstaaer Burgund, min Onkel, mod mig?

Gloster.

Saa gjør han, Herre! — Han er bleven Tjende.

Kong Henrik.

Er det det Børste Brevet indeholder?

Gloster.

Det er det Børste; ja! — og Alt han skriver.

Kong Henrik.

Nu vel! Lord Talbot der skal tale med ham,
og revse ham for hiin Forseelse. —

Talbot.

Ja vel, min Konge! I kom mig i Forkjøb,
jeg ellers havde bedet om det Grind'.

Kong Henrik.

Saa sank da Styrke og drag strax imod ham;
han føle, vi Forræderiet hade,
han føle Brøden, at bespotte Benner.

Talbot.

Jeg gaaer, min Konge! med det Hjerteonske:
at Ederes Fjender I maae slagne see!

(gaaer.)

(Bernon og Basset træde ind.)

Bernon.

Tilstød mig Tvekamp! Du, min høie Fyrste!

Basset.

Og mig, o Konge! und mig Tvekamp med!

Mork.

Det er min Tjener; hør ham, ædle Fyrste!

Sommerset.

Og hiin er min; o Konge! viis ham Ginst!

Kong Henrik.

Til Lyd, I Lorder! giv dem Lov at tale! —

Siig, gode Mænd! hvorfor I raabe saa?

Siig, hvi I fordre Tvekamp, og med hvem?

Bernon.

Med ham, min Konge! han har mig fornærmet!

Basset.

Og jeg med ham; thi han har mig fornærmet!

Kong Henrik.

Hvad er Fornærmelsen, I flage over?

Først maa jeg høre, førend jeg kan svare.

B a s s e t.

Da jeg fra England seilede til Frankrig,
 hiin Knægt med nidsk og spydig Tunge spotted'
 den Rose, som jeg bærer; sigende:
 at Bladene's blodrøde Farve ligned'
 min Herres blussende, blodrøde Kinder,
 naar han halsstarrig strider imod Sandhed,
 hvor det i Lov og Ret et Spørgsmaal gjælder,
 omtvistet mellem Hertug York og ham,
 med flere haanende og lave Udtryk.
 For at gjendrive nu hans grove Daddel,
 som og min Herres Ære at forsægte,
 jeg her om Baabenrettens Fordeel beder.

V e r n o n.

Og det er ogsaa min Bon, ædle Herre!
 thi skjøndt med fine, glatte Ord han synes
 en Glands paa sin forvovne Tid at sætte,
 saa, Herre! viid, at han mig ægged' først;
 og først sig stødte over dette Tegn,
 idet han sagde: dette Blomsters Blegghed
 forraadede min Herres Hjertes Svaghed.

Y o r k.

Vil dette Nag da, Sommerset, ei slukkes?
 S o m m e r s e t.

Mylord af York! See Eders Had vil ud,
 om nok saa snue at quæle det I søger.

K o n g H e n r i k.

Min Gud! hvor i syg Hjerne Galsskab raser,
 naar for slig ussel, slig en ringe Sag
 skal opstaae slige stridige Partier! —
 York! Sommerset! I mine gode Frænder!
 Jeg beder Jer, vær rolig' og gjør Fred!

Y o r k.

Lad denne Tvist ved Fægtning først afgjøres,
 og da kan Eders Hoied byde Fred.

Sommerset.

Rum os alene angaaer denne Strid;
Lad os to mellem os den da afgjøre!

York.

Der er mit Pant; modtag det, Somerset!

Vernon.

Nei lad det blive hvor det først begyndte.

Basset.

Befræst det saadan, min hoiædle Tyrste!

Gloster.

Befræst det saa? Forbandet være Tvisten,
og Eders frække Gladd'r slaae med Fordærv Jer!
Duundristige Basaller! blues I ei
ved med' sli'g ubeskednen Skrigen, Rasen
her Kongen og os alle at besvære?
Og I, Mylords! Jeg troer I gjør ei vel i
at bære over med vrangvillig Ordstrid;
og mindre ved fra deres Mund at hente
en Leilighed til Splid iblandt Jer selv;
D følg mit Raad og vælg en bedre Wei!

Greter.

Det smerter Kongen; — ædle Lords! vær' Venner! —

Kong Henrik.

Træd hid, I som vil være Kjæmpere.
Fra nu, jeg byder, ved vor Gunsts Forliis,
Jer plad at glemme Tvisten og dens Grund. —
Og I, Mylords — erindrer hvor vi ere;
i Frankrig, blandt et vankelmødigt Folk.
See de Uenighed i vore Blikke
og at vi blandt os selv ei kan forliges,
hvor vil da deres Nag og Harm ei ægges
til Opstand og forsætlig Trods imod os?
Desuden, hvilken Skam vil det ei være,

naar man ved fremmed Hof kan høit fortælle,
 at for et Legetoi, en ringe Ting,
 Kong Henriks Pairs og Adels odelagde
 hinanden først, og saa gif Glip af Frankrig?
 O, mindes hvad min Fader mon erobre,
 og mine Unglings Nar! og lad os ei
 for Intet tabe, hvad blev kjøbt med Blod!
 lad mig voldgiste her i tvivlsom Sag.

(Han paafæster sig en rød Rose.)

Jeg seer ei, hvis jeg bærer denne Rose,
 hvi Nogen derfor skulde mig mistænke
 for meer til Sommerset end York at helde.
 Som Frænder af mig elsker jeg dem begge;
 man kan jo saa min Krone mig bebreide
 fordi de Skotters Konge bærer Krone. —
 Dog Eders Klogskab bedre her kan raade,
 end jeg formane og til rette sætte,
 og derfor, som i Fred vi komme hid,
 saa Fred og Vensteb mellem os bestaae! —
 Vor Frænde York! vi give Jer Bestalling
 som vor Regent i dette Strog af Frankrig. —
 Og I, min gode Lord af Sommerset!
 slut til hans Fodfolk Eders Rytterskarer!
 og som troe Undersaatter af Old=Adel,
 gaaer freidigt Haand i Haand, og osjer ud
 mod Eders Fjende Eders Brede's Galde!
 Vi selv, Mylord Protector og de Andre
 vil om en Stund gaae atter til Calais;
 derfra til England, hvor jeg snarligt haaber
 at Eders Seire for mig bringe skal
 Carl, Allengon, og al Forræderbanden!

(Klang af Trompeter. Kong Henrik, Gloster,
 Sommerset, Winchester, Suffolk og
 Basset gaae.)

Warwick.

Mylord af York! Jeg siger Jer, at Kongen,
i mine Tanker, talte vakkert her.

York.

Det gjorde han; men dog jeg leed det ei,
han bærer Sommersets den røde Rose.

Warwick.

Bah! det var blot en Grille, dad'l ham ei;
Jeg paastaaer, hulde Prinds! han ondt ei tænkte.

York.

Og vidste jeg han tænkte sligt — ! — dog Nok!
Nok herom! Nu maae andre Sager rygtes!

(York, Warwick og Vernon gaae.)

Exeter.

Godt, Richard! godt, at her Du bandt Din Tunge;
thi var Dit Hjertes Lidenfkab brudt ud,
jeg frygter, der vi klarlig havde læst
meer giftigt Had, meer Raseri, Had og Nag,
end man i denne Stund kan troe og tænke. —
Men hvordan det end er, hver Mand, som seer
den Splid og Riv, som blusser i vor Adel,
hvor ved vort Hof hinanden de mon trænge,
og deres Venners heftige Partiaand,
maa forudsee, at Ondt vil deraf flyde.
Slemst nok, naar Sceptret er i Bornehaand;
men værre dog, naar Borgersjendskab strider;
da kommer Hærværks og Forvirrings Tider. —

(gaaer.)

Anden Scene.

Frankrig. For Bourdeaux.

Talbot træder ind med sine Tropper.

Talbot.

Trompeter! gaae til Porten af Bourdeaux,
og beed Hærføreren staae frem paa Muren!

(Trompeterne blæse til Samtale. Hærføreren for
de franske træder frem paa Muren med Følge.)

Englands John Talbot kalder Jer, I Herrer!
Talbot, Henrik af Englands Baabentjener;
og saa han byder: Nabner Stadens Porte;
ydmyg Jer for os! kald min Fyrste Eder,
og hylder ham som lydige Underkæbter,
saa vil jeg bortgaae med min blodige Magt.
Men hvis I vrage den tilbudte Fred,
vil mine trende Følgesvende rase,
Sværd, gusten Hunger, Ildens røde Hane,
som i et Dieblif skal lægge lige
med Jorden Eder^s himmelhøie Taarne,
hvis I forsmaae de Trendes Bønnetilbud!

Den franske Hærfører.

Du varslende, Du rædsomme Dødsugle,
vort Riges Skræk og blodige Straffesvæbe!
Dit Tyranni sig nærmer nu sin Ende.
Din Vej ind til os gaaer kun gjennem Døden,
thi viid! vi ere vel befæstede,
og stærke nok til Udfald og til Slag.
Hvis Du gaaer bort, staaer Dauphin, mægtig rustet,
og vil i Krigens Snarer hilde Dig.
Paa begge Sider Hestfolk staae i Leir,
som Mure mod Din frie Flugt herfra;
Du kan om Hjælp ad ingen Kant Dig vende,
hvor Døden med Fordærvelse jo truer,
og blege Undergang see Dig i Diet!

Ti tusind' Franskmænd Sacramentet tog paa
 at rette det forfærdelige Skyds
 mod intet Bryst undtagen Englands Talbot.
 See! der Du staaer og aander end, en Helt,
 en Mand, utvungen end, ei overvunden.
 Det er Dit Stornavns sidste Gloria,
 med hvilken jeg, Din Fjende, Dig omgiver;
 thi forend Glasset, nys begyndt at rinde,
 har fuldendt Timen i sin stille Sandgang,
 de Dine, som nu see Dig karst og rød,
 skal see Dig henstrakt, blegnet, blodig, død.

(Trommer høres i Afstand.)

Hør! det er Dauphins Tromme, Barselskloffen,
 en Sorgklang for Din angstbespændte Sjæl;
 og min skal ringe ved Din Rædselsheinfart.

(Hærføreren og Følge forlader Muren.)

Talbot.

Han gjæffes ei; jeg hører Fjenden alt; —
 I, lette Hestfolk, ud! speid deres Flanker! —
 hvor staae vi her indtrængte i et Hegn,
 en liden Hjord af Englands skye Raadyr,
 omgjøet trindt af franske Roterkobler!
 Hvis vi er' engelsk Bildt; velan, frist op!
 fald ei, forpultet Rid liig, ved et Smæk,
 men rasende, som Hjort i Brumstens Tid
 Staalpande vendt imod de blodige Hunde,
 saa langt og fjernt de stande maae og bjæffe.
 Hver sælge blot sit Skind saa dyrt som jeg,
 da, Brødre! dyre Dyr vi dem skal vorde. —
 Gud og Sanct George! Talbots og Englands Ret
 med vore Faner gaae til Mandeslet!

(De gaae.)

Tredie Scene.

Slette i Gascogne.

York træder ind med Tropper; et Bud møder ham.

York.

Er' ei de raske Speidere hjemkomne,
som fulgte Dauphins Hær i Hælene?

Budet.

Mylord! de er' hjemkomne, og berette,
han med sin Magt er dragen ad Bourdeaux
til Dyst med Talbot. Som han drog afsted,
opdaged' vore Speidere to Flokke
end stærkere end dem, som Dauphin førte,
og som foreent' med ham gik ad Bourdeaux.

York.

Forbandet være Sommerset, hiin Ridding!
som saa forhaler Hjælpen han mig loved'
af Hestfolk, hvervet til Beleiringen;
den store Talbot venter paa min Bistand,
og her for en Forræderskurf jeg søler,
og kan ei hjælpe den høistædle Ridder;
Gud styrke ham i denne Nodens Time!
Ehi falder han, farvel da Krig i Frankrig!

(Sir William Lucy træder ind.)

Lucy.

Du Englands Hæres fyrstelige Leder
og aldrig før i Frankrig saa nødvendig.
D iil, spær Hest, og frels den ædle Talbot,
som med et Jernlivbelte nu omgjødes,
og knuges trindt af vrede Fjenders Klase!
York! Hertug! Helt! til Bourdeaux, iil! hvis ei
farvel da Talbot, Frankrig, Englands Ære!

York.

O Gud! — var Sommerset, som stolt forholder

mig Eskadronerne, i Talbots Sted!
 saa frelste vi en vældig Riddersmand,
 og blev en Ridding, en Forræder qvit!
 Forbittrelsen afpresser Taarer mig;
 vi doe, mens lad Forræder hviler sig.

Lucey.

D send dog Hjælp til den betrængte Lord!

York.

Han doe; vi med; brudt er mit Krigerord.
 Vi sørge; Frankrig leer; det daglig vandt
 ved List, Forræder Sommeret opspandt!

Lucey.

Saa være Gud Helt Talbots Sjæl da naadig!
 som og hans Son, ung John! hvem for to Timer
 jeg traf paa Marschen til sin tappre Fader!
 I syv Aar Talbot nu sin Son ei saae;
 nu samles de hvorsfra de aldrig gaae!

York.

O Gud! hvad Fryd kan Helten Talbot nyde,
 som kun til Graven kan sin unge Son indbyde.
 Gaae! ja, det quæler Manden i min Barm,
 skilt Ven gjenmødes skal i Dodens Arm.
 Lucey, farvel! Min Kraft nu kun formaaer
 at bande ham, fra hvem vort Vanheld gaaer.
 Maine, Blois, Poitiers, Tours alt er tabt;
 Det Tab har en Forræders Nolen skabt.

(Gaaer.)

Lucey.

Saaledes, medens Oprørsgriffen raser
 i slige mægtige Hærførerhjerter,
 dorst Skjodesleshed til Forliis forraader
 den end knap kolde Seirers Helteværk,
 him Helt, hvis Navn evindeligt skal leve,

Henrik hiin femte! mens de fives sammen,
Liv, Vre, Land og Alt gaaer op i Tvedragts Flammen!

(Gaaer.)

Fjerde Scene.

En anden Slette i Gascoigne.

Sommerfset træder ind med sine Tropper; en af
Talbots Officierer er med ham.

Sommerfset.

Det er for seent; nu kan jeg dem ei sende.
Det Foretagende har York og Talbot
for hovedfulds lagt Plan til. All vor Styrke
fik nok at gjøre, skeete blot et Udfald
fra Staden; den alt for forvorne Talbot
har plettet al sin gamle Vres Glands,
ved sligt fortvivlet Galmandseventhyr.
York ægged' ham til Kamp og Dod i Skam,
York Talbots Roes vil arve efter ham.

Officieren.

Her er Sir William Lucy, som med mig
fra den hart trængte Hær fløi hid om Bistand.

(Sir William Lucy træder ind.)

Sommerfset.

Nu vel, Sir William! hvemfra sendtes I?

Lucy.

Hvemfra? fra Talbot, der er solgt, forraadt;
der trindt omringet nu af dristigt Banheld
opfordrer York og Sommerfset at afflaae
Mordenglens Stormgang blandt hans svage Skarer!
og mens den hæderfronte Hovding der
nu sveder Blodsved af kamptrætte Lemmer,
og dvæler fjæk og viis, og venter Bistand,
imens staaer I, hans svegne Haab, her fjernt,

J, i hvis Hænder Englands Ære lagdes,
 staae her og ode Alt ved ussel Rangstrid.
 Lad ei personlig Splid blandt Jer bortholde
 den Magt, som hvervet blev, for ham at hjælpe,
 mens han, den høitberømte Adelsherre,
 sit Liv paa Spil mod tifold Hærsværm sætter;
 Burgund, Bastarden, Orleans og Carl,
 Reignier og Mencon ham tæt indringe,
 og Talbot doer — og doer ved Eders Brode.

Sommerset.

York drev ham jo til Slag; York sende Hjælp!

Lucy.

York skriger fast saa høit mod Eders Naade;
 han sværger, J forholder ham hans Hær,
 som just til dette Krigertog blev samlet.

Sommerset.

Der lyver York; han kunde jo sendt Bud,
 og flux han havde faaet Rytteri.
 Min Pligt ham lidt, mit Venstreb mindre skylder;
 jeg kryber ei for ham; jeg ingen sender.

Lucy.

Ei Frankrigs Hærmagt, men kun Englands Ewig
 besnæret har den ædle Talbot nu;
 til England bringer han ei meer sit Liv,
 men doer forraadt, forraadt ved Eders Riv.

Sommerset.

Vel da, gaae med; jeg Rytteri strax sender,
 og om sex Timer staae de ham til Hjælp!

Lucy.

For seent er Hjælp! han toges eller sloges;
 thi flye han kunde ei, om end han vilde,
 og aldrig flye han vilde, om han kunde.

Sommer set.

Dg faldt han, saa farvel! —

Luch.

Farvel! hans Skam
skal brændemærke Jer, mens Verden priser ham!
(De gaae.)

Femte Scene.

Den engelske Leir ved Bourdeaux.

Talbot træder ind med sin Son John.

Talbot.

O, Son! John Talbot! jeg har kaldt Dig hid,
for Dig i Krigens Kunst at oplære;
saa Talbots Navn i Dig opleve maatte,
naar marvløs Alder, svage, stive Lemmer
Din Fader satte fast i Lænestolen.
Men — o de onde, uheldsvangre Stjerner! —
Nu kom Du til en Dødens Gildesfest,
til uundgaaelig og rædsom Fare;
thi, kjære Dreng! bestig min bedste Ganger,
og jeg skal vise Dig, hvor Du kan frelses
ved hurtig Flugt. Kom! Noel dog ei! kom! flye!

John.

Er mit Navn Talbot? Er jeg Eders Son?
og jeg skal flye? — O, elsker J min Moder,
vanær ei hendes ærefulde Navn
ved mig til Træl og Slegfredbarn at gøre.
Hver siige vil: — han var ei Talbots Blod,
som flygted' feig, hvor ædle Talbot stod.

Talbot.

Flye! hævn min Dod, hvis her jeg falde maa!

John.

Han, som flyer jaa, vil knap tilbagegaae!

Talbot.

Hvis begge blive, begge falde skal.

John.

Saa Fader! gaae! lad mig blandt Faldnes Fal!
Dit Tab er stort; thi sæt ei Liv paa Spil,
mit Værd ukjendt; mig Ingen savne vil.
Ved min Dod Frankrig lidt kun prale kan,
med Dig doer Landets Haab, ja selv vort Land;
Flugt pletter ei den Ære, Du har vundet,
men min, som end ei Bei til Heltedaad har fundet;
J flygter? „Det var Klogskab!“ vil man sige;
„Frygt var det!“ siges der, hvis jeg mon vige.
Hvo haaber vel, jeg skal i Kamp bestaae,
naar første Kamp ræd flygte see mig maa.
Jeg beder knælende: und mig Dødsfarer,
for slikt et Liv, som Skændsel kun bevarer.

Talbot.

Skal alt Din Moders Haab med Dig da gaae i Grav?

John.

Ja, for jeg skjæmmer den, som Moderdie mig gav!

Talbot.

Gaae bort, er min Betsignelse Dig kjær!

John.

Ja, men til Flugt ei; men mod Fjendens Hær!

Talbot.

Din Fader spares kan tildeels i Dig.

John.

Ei Deel af ham, som jo vil skjænde mig.

Talbot.

Verom Du har ei, føler ei dets Savn.

John.

Jo! Flugt ei plette skal Dit Heltenavn!

Talbot.

Ei pletter Dig den Flugt Din Fader lod.

John.

Du vidner ei for mig naar Du er dod.
Er Dod saa vis, Du med mig flygte skal!

Talbot.

Dg levne Brodre her til Kamp og Fald?
Mit graa Haar end ei rantes af sliig Skam.

John.

Dg mig, Din Yndling, skal den ramme ham?
Jeg staaer som Ribbeen, groet i Faders Side;
J selv med Eder kan mig nu kun sonderslide;
Lov, gaae, gjør hvad J vil, saa gjør og jeg;
hvor, Fader! Du sandt Dod, jeg lever ei!

Talbot.

Nu, saa farvel da, Du min hulde Son!
født til at dale, førend Astenrøden!
kom! Arm i Arm til Livet eller Doden,
og Aand med Aand til Himmerigets Lon.

(De gaae.)

Sjette Scene.

Balplads.

Baahengny. Angreb, hvori Talbots Son omrin-
ges, og Faderen udfrier ham.

Talbot.

Sanct George og Seir! Kjæmp! Kammerater! Kjæmp!
Regenten har mod Talbot brudt sit Ord,
os overladt til Frankersværd og Mord.
Hvor er John Talbot? — Hvii! og Aande drag!
Jeg Liv Dig skjænked' anden Gang i Dag.

John.

D tofold Fader! tofold Son jeg er;

det Liv, Du gav mig først, var udslukt her;
til med Dit Sværd til Trods for Skjæbne, Død,
mit endte Lob Du mig forlænge bød.

Talbot.

O! da fra Dauphins Hjelme Dit Sværd slog Jld,
Din Faders Sjæl da blussede' stolt og vild
af hedest Scirtorst. — Blytning Alders Arm
med Unglings Hidsighed og Kriegerharm
ned slog Allencen, Orleans, Burgund,
rev Dig fra Fald paa stolte Franskmænds Grund.
Bastarden Orleans, mod hvem Du slog,
han som Dit unge Slagsværd's Modom tog
her i Din første Kamp; jeg snarlig fandt,
og efter vrede Sværdslag Draaber randt
af hans Bastardblod, og til Haan og Skam
jeg derpaa seirstolt saa tiltalte ham:
„Besudlet, usfelt Blod jeg her udgjød
„af Dig, for mit, som reent og ægte flød,
„af John, min brave Dreng. — Her meente jeg
at ende flux Bastardens Krigervei;
men han blev undsat! — Tal, mit Liv, min Sjæl!
Er Du ei modig, John! Siig, er Du vel?
Vil Du forlade Slaget, søge Hegn, —
nys stemplet her med ægte Riddertegn.
O fly! og hvis jeg falder, hæv mig Du!
Din Hjælp! Du ene, lidt mig baader nu!
Ja! vel jeg veed, at det er Daarskabs Sag,
at friste Alles Liv paa stormstødt Brag.
Hvis ei i Dag mig Franskens Sværd nedslaaer,
i Morgen bugner jeg for Alders Nar.
Bed mig de vinde ei; og hvis jeg tover,
man blot en Dag mig af mit Liv berover;
med Dig vor Slægt gaaer brat i Dødens Favn,
min Havn, Din Moder, Du og Englands Navn.

Alt det, Meer voves, mens Du dvæler her;
 Alt det er frelst, naar Du ei meer er nær!

John.

Bastardens Sværdhug veldte mig ei Smerte,
 slikt Ord af Jer er Knivstik i mit Hjerte!
 For saadan Priis, med sliq en Skjændsel kjøbt,
 at frelse Liv, og gaac, som Ridding døbt. —
 Nei! for mig Talbot flyer fra gamle Talbots Side,
 for styrte feige Ganger jeg mon ride!
 for ligge jeg liig franske Bondeknægt
 som Vanhelds Træl, som Skamplet for min Slægt!
 Forvand! ved alle Eders Seires Lon!
 saafremt jeg flyer, jeg er ei Talbots Son.
 Thi nævn ei Flugt, det liden Nytte gjør,
 nu Talbots Son ved Talbots Fodder døer!

Talbot.

Saa Fearn! følg høit Din Faders Flugt!
 følg! Du, hvis Liv er mit Livs bedste Frugt!
 Følg, og ved Faderside fægt i Dag;
 og skal vi døe, — saa døe i Heltelag!

(De gaae.)

Syvende Scene.

En anden Deel af Balpladsen.

Baabengny. Angreb. Talbot træder ind, saaret,
 understøttet af en Tjener.

Talbot.

Hvor er mit andet Liv? — mit er udrundet!
 Hvor er John? min unge Helt saa bød? —
 Seerstolte Død! som har mig lænebundet,
 jeg i hans Djerthed stolt beleer Din Bødd!
 Da han i Knæ mig saae, fornam mig mat,
 hans Blodsværd flammed' som et Lyn ved Nat,

og som en hungrig Love frem han sprang
 til vredeft Blodhævn og Bersærfergang.
 Men da min vrede Bogter ene stod,
 og uangreben, saae sin Faders Blod,
 da stormed' Heltehjertet i hans Bryst,
 han fra min Side floi til blodig Dyst.
 I Frankerflynger rasede hans Mod,
 der drukned' Du, min Drenge! i Hav af Blod
 Din høie Land! der i sin Stoltthed faldt
 min Jearus, mit Lives Blomst, mit Alt.
 (Soldater komme ind, bærende John Talbots Liig.)

Tjeneren.

O ædle Lord! her I ung Talbot seer!

Talbot.

Hansvurst af Død! her haant Du os udleer;
 men spottende Tyran! snart fra Din Haand,
 forenede ved Evighedens Baand,
 to Talbots, Dig til Trods! paa lette Vinge
 sig til Uldødeligheds Himle svinge. —
 O Du, hvis Bunder er' selv Døden Pryd,
 til Fader aand Din sidste Mandelyd:
 Trods Døden; siig: „fly!“ eller og „kom an!“
 tænk ham en Franskmand, Fjende af Dit Land! —
 Du smiler, Gut! som Du tilhvidsked' mig:
 „Var Døden Fransk, i Dag laae Døden Liig!“
 Kom, kom og læg ham i sin Faders Arm;
 min Land ei længer døier denne Harm.
 Far, Brødre, vel! — Jeg har hvad jeg vil have;
 Nu i min gamle Favn Ung Talbot I begrave!

(Doer.)

(Baabengny. Krigerne og Tjenerne gaae, og efterlade
 de tvende Liig. — Carl træder ind med Alen-
 çon, Burgund, Bastarden, La Pucelle
 og Tropper.)

Carl.

Hvis Hjælp fra York og Sommeret var kommen,
var denne Dag en blodig Dag os bleven!

Bastarden.

Hvor Loveungen Talbots Trost og Mod
hufvaled' sig i Strømme Frankerblod!

La Pucelle.

Gengang jeg traf paa ham, og talte saa:
"Du lingersvend for Mo nu falde maa!"
men — med et haansfuldt, majestætisk Blik,
han svared mig: "Ung Talbot Liv ei fik,
"paa det en Skjæge fræk ham det fraraner!"
Da rasede han ind blandt Frankrigs Fæner,
forlod mig stolt, som værdig ei hans Sværd!

Burgund.

Ja! han var vorden Helt af ægte Ridderværd!
See! her han ligger Liig nu i hans Arme,
som blodigst fostred op hans Krigerharme.

Bastarden.

Hug dem i Stykker! slæng det Heltepar,
som Englands Ære, Frankrigs Rædsel var

Carl.

Hold inde! Nei! de, vi i Live flyede,
skal her ufrænkede nu Rjæmper-Hvilen nyde!

(Sir William Lucy træder ind med Følge. En
fransk Herold gaaer foran ham.)

Lucy.

Herold!

For mig til Dauphins Telt, at jeg erfarer,
hvo der har vundet Æren for i Dag.

Carl.

Hvad underdanigt Erind' er Du sendt i?

Lucy.

Hvad? underdanigt? — dette Ord er fransk,
vi engelske Soldater ei forstaae det.
Sag kommer for at see de tagne Fanger,
og for at tælle vore Faldnes Liig.

Carl.

De Fanger søger Du? søg dem i Helved.
Men tæll! hvem vil Du see?

Lucy.

Hvor er Balpladsens mægtige Alcides,
den holde Talbot, Grev af Shrewsbury?
ophøiet for sit store Baabenheld
til Greve af Washford, Waterford og Balence;
Lord Talbot af Goodrig og Urchinfield,
Lord Strange af Blackmore, Lord Verdun af Alton,
Lord Cromwel af Wingfield, Lord Turnival af Sheffield,
den seierlige Lord af Falconbridge;
høist ædel Ridder af Sanct Georgs Orden,
værdig Sanct Michaels og det gyldne Skind,
Henrik den Sjettes overste Feldtmarsskalk
i alle hans i Frankrig førte Krige?

Prælle.

Det er en smuk Pragtstil, sandelig!
Stortyrken med to og halvhundred Riger,
han skriver ei engang saa kjedsom Stil. —
Han, Du forherliger med disse Titler,
her ved vor Fod Forraadnelsen nu venter.

Lucy.

Er Talbot dræbt? han Frankens værste Svøbe,
Han Eders Riges Nemesis og Rædsel?
O! vare mine Dienstene Røgler,
jeg rasende dem skød i Eders Dine!
O, kunde jeg blot vække disse Døde,
da var det nok til hele Frankrigs Skæf.

Var blot hans Billed' efterladt blandt Eder,
 det skræmmet' selv den Største blandt Jer alle. —
 Nu, giv mig deres Liig, jeg bort dem bringer
 til Jordefærd, som deres Rang tilkommer.

Pucelle.

Er den oplobne Herre Talbots Gjenfærd,
 da saa høitbydende og stolt han taler!
 For Guds Skyld! lad ham faae dem; her de ligge
 i kun og stinke, og forpøste Lusten.

Carl.

Gaaer! borttag deres Liig!

Lucy.

Jeg bort dem bringer;
 men op af disse Heltes Aske vækkes
 en Phoenix skal, som vil al Frankrig skrække!

Carl.

Er vi dem qvit, gjør med dem hvad Dig lyster! —
 Og nu drag til Paris, seirfronte Hær!
 Alt vige maae nu Talbot slagen er!

(De gaae.)

Femte Akt.

Første Scene.

London. Bærelse i Palladset.

Kong Henrik, Gloster og Exeter træde ind.

Kong Henrik.

Har I læst Brevene fra Keiseren,
 fra Paven og fra Greven af Armagnac?

Gloster.

Ja, ædle Tyrste! Deres Indhold er:
De ydmøgt bede Ederes Herlighed
at vennebuldt og fromt en Fred maa sluttes
imellem England og det franske Rige.

Kong Henrik.

Hvad synes Ederes Naade om hiint Forslag?

Gloster.

Alt godt, min Tyrste! ene dette Middel
kan standse christen Blods Uldgydelse,
og grunde Rolighed paa alle Sider.

Kong Henrik.

Ja, vist nok, Dufel! thi mig tyktes stedse,
det var ugudeligt og unaturligt,
at sliq umenneskelig blodig Strid
regjered' blandt een Troes Befjendere.

Gloster.

Desuden — for desfor nu at udvirke,
og fastere sliq Benskabsbaand at knytte, —
tilbyder Grev af Armagnac — Carls Brønde,
en Mand af stor Ansæelse i Frankrig,
nu her, min Tyrste! her sin eneste Datter
til Ægte, med en riig og kostbar Medgift.

Kong Henrik.

Til Ægte, Dufel? Al jeg er puer ung,
og meer mig sommer Boger og Studering,
end kjælen Lefsen med en Kjæreste.
Dog, kald Gesandterne; som J bedst tykkes,
kan J meddele hver af dem sit Svar:
Jeg er fornøiet med hvert Valg, som har
Guds Ære og mit Riges Vel til Formaal.

(En Legat træder ind og to Gesandter, tilligemed
Winchester i Cardinals Dragt.

Greter.

Hvorledes? er Mylord af Winchester
til Cardinalers Bærdighed ophøiet?
Saa seer jeg da, at det vil sande sig,
hvad femte Henrik undertiden spaaede, —
»hvis nogen Tid han vorder Cardinal,
»vil han sin Hat med Kronen lige gøre!»

Kong Henrik.

Herrer Gesandter! Alle Eders Andrag
har Vi betænkt og noie overveiet,
og baade viis og god er Eders Hensigt.
Desaarjaa har Vi fast besluttet, at
udkaste Vilkaar til et Fredsforbund;
dem ved Mylord af Winchester Vi agte
til Frankrig ufortøvet at affende.

Gloster.

Dg hvad nu Eders Herres Tilbud angaaer, —
har jeg vidtløstigt fremsat det for Kongen —
saa han paa Grund af Damens sjeldne Dyder
og Skjønhed, samt den kostelige Medgift,
vil dele Englands Kongestol med hende.

Kong Henrik (til Gesandterne.)

Dg til Beviis paa denne Overenskomst,
bring hende denne Edelssteen, som Pant
paa min Hengivenhed. — Mylord Protector!
sorg for, at de ledsages trygt til Dover;
derfra betroer I dem til Havets Lykke.

(Kong Henrik gaaer med sit Følge, Gloster, Gre-
ter og Gesandterne.)

Winchester.

Lov, Hr. Legat! I skal modtage først
den Summa Penge, som jeg loved' at
udrede til hans Hellighed fordi
han har iført mig dette Hædersmykke.

Legaten.

Alt efter Eders Heilighed, Mylord!

Winchester.

Nu, tro mig! vil ei Winchester sig boie,
ei være ringere end stoltest Pair.

Humphrey af Gloster! vel Du mærke skal,
at hverken udi Gudsvel eller Magt,
vil Biskoppen staae under Dig. — Nei, enten
Du vige skal og boie Kne for mig;
hvis ei, i dette Land antænde Borgerfrig.

(De gaae.)

Anden Scene.

Franfrig. Slette i Anjou.

Carl træder ind, fulgt af Burgund, Alençon,
La Pucelle og Tropper i Marsch.

Carl.

Det Budskab kan vort faldne Mod oplive.
Der siges, at Paris' gjør mægtig Opstand,
og vender atter til de tappre Franske.

Alençon.

Saa drag da til Paris, Du Frankrigs Konge!
og hold ei her Din Magt til ingen Nytte!

Pucelle.

Fred være med dem, hvis til os de vende;
hvis ei, da ramme Hærværk deres Borge.

(Et Bud træder ind.)

Budet.

Held være med vor tappre General!
som Lykke og med hans Medstridere!

Carl.

Hvad Nytt fra Speiderne? jeg beder, tael!

Budet.

Den engelske Armee, som nys var deelt
i tvende Parter, har sig nu forenet;
og vilde strax levere Jer et Slag.

Carl.

Lidt pludseligt os sliq en Varsel kommer;
dog vil vi flux belave os paa Mødet.

Burgund.

Jeg stoler paa, at Talbots Mand ei er der,
nu han er borte, meer ei Frygt er nodig.

Pucelle.

Af al lav Følelse er Frygt meest lav. —
Byd over Seiren, Carl! thi Din den er,
om Henrik snuser end, og Sorg al Verden bær!

Carl.

Frem da, I Herrer! frem! og Held med Frankrig!
(De gaae.)

Tredie Scene.

For Angiers.

Baabengny. Anfald. La Pucelle træder ind.

Pucelle.

Regenten fejrer, og de Franske flye. —
Nu hjælp I Trolddomsprog og Amuletter;
og I, udvalgte Mander, som mig varsle,
og mig ved Tegn det Kommende forkynde! —
(Torden.)

I snare Hjælpere, I Tjenestvende
om Nordens Gneherfers høie Throne,
kom! understøt mit Foretagende!

(Onde Mander lade sig see.)

Den raske Fremkomst er fornyet Prove
paa Eders vante Travelhed for mig.

Nu Mander, mig beslægtede, udvalgte
af Underverd'nens mægtige Regioner,
end eengang hjælp mig og lad Frankrig seire.

(De gaae omkring og tale ei.)

O, qvæl mig ei med denne lange Tausshed!
Som før jeg nærede Jer med mit Blod,
jeg Ledemod afhugger, og Jer giver
som Haandpant paa end meer Erkjendtlighed;
hvis nu I til min Bistand Jer nedlade. —

(De hænge med Hovedet.)

Ei Haab om Hjælp? mit Legeme skal være
Jer Sold og Lon, hvis I min Bon opfylde.

(De ryste paa Hovedet.)

Kan ei mit Legem, mit Blodoffer ei
formaae Jer til mig fordums Hjælp at yde?
Saa tag min Sjæl; mit Legem, Sjæl og Alt,
før England strækker Seirsværd over Frankrig.

(De forsvinde.)

See, de forsjage mig! Nu kommer Timen,
da Frankrig hoie maa sin hoie Hjelmbrust,
og sænke Hovedet i Englands Skjod.
Min gamle Trolddom vorder nu for svag,
og Helved' mig for stærkt at kjæmpe med. —
Nu, Frankrig! synker dybt i Mulm din Sol.

(gaaer.)

(Baabengny: Franskmænd og Englændere træde kjæm-
pende ind. La Pucelle og York sægte mod
hinanden. — La Pucelle tages til Fange. De
franske flye.)

York.

Nu, franske Les! jeg troer jeg har Dig vis!
Les Eders Mander kun ved Trolddomsprog,
og prøv om de kan Frihed Jer gjenvinde. —

En herlig Fangst, en Bæfferbid for Djæv'len!
 See, hvor den sule Hæx nu rynker Bryn.
 Som Circe liig hun vilde mig omskabe.

Pucelle.

Du kan til værre Skabning ei omskabes.

York.

O, Carl Dauphin er en heel sager Mand;
 han har behaget Eders frægne Dine.

Pucelle.

Pest, Banheld lyne ned paa Carl og Dig!
 og gid I begge overrumples maac
 af Blodhaand, mens I sove sødt i Senge!

York.

Troldher! Forbandelse blot aander Du! bind Tunge!

Pucelle.

O giv mig Lov en Stund end at forbande!

York.

Band, Helvedaand! da naar Du staaer paa Baalet!

(De gaae.)

(Baabengny. Suffolk træder ind, ledende Lady Margaret.)

Suffolk.

Vær hvo Du vil, min Fange er Du dog!

(Han stirrer henrykt paa hende.)

O Skjønneste blandt Skjønne! frygt ei, flye ei!
 thi kun ærbodig Dig min Haand skal røre,
 og blidt sig lægge paa Din hulde Side.
 Jeg kysjer denne Haand til evigt Fredspant.

(Kysjer hendes Haand.)

Hvo er Du? tal, at jeg kan hædre Dig.

Margaretha.

Margaretha er mit Navn, min Fader er
Neapels Konge; hvo endog Du er.

Suffolk.

Jeg Greve er, og Suffolk er mit Navn.
D vrede*s* ei, Naturens Underværk!
at det i mit Lod faldt, Du blev min Fange.
Saa frelser Eranen duumbedækte Unger,
og fangne under Vingerne dem holder;
Dog, hvis Dig denne Slavetilstand frænker,
Suffolk Dit Benskab skjænk, og han Dig Frihed skjænker.

(Hun vender sig, som hun vilde gaae.)

D tov! — Jeg mægter ei at slippe hende;
Min Haand befrie vil — Hjertet siger — nei.
Som Solen spiller paa glasflare Strømme
gjenblinkende med esterlignet Straale,
saa staaer den lyse Skjønhed for mit Die.
Jeg beiled' gjerne; dog jeg tør ei tale;
Jeg fordrer Pen og Blæk, og taler skriftligt.
Hy, de la Poole! berøv Dig selv ei Modet!
Har Du ei Tunge? er hun ei Din Fange?
Vil Du vel skræmmes af en Qvindes Blik?
Ja, Skjønheds Tyrste-Majestæt er mægtig;
den binder Tungen og forvirrer Sandsen.

Margaretha.

Siig mig, Grev Suffolk! — hvis Du hedder saa —
hvad Løsepenge fordrer for min Frihed?
hi nu jeg indseer, at jeg er Din Fange.

Suffolk.

(affides.)

Dg hvoraf veed Du, hun afflaaer Din Bøn,
for Du om hendes Kjærlighed har bedet?

Margaretha.

Hvi tier Du? — Hvad Lospenge fordres?

Suffolk

(affides.)

Skjon er hun; altsaa værd at beile til;
Hun Dvinde er, og altsaa kan hun vindes.

Margaretha.

Kan jeg udlose mig? Ja eller Nei!

Suffolk

(affides.)

O Daare! kom ihu, Du har en Liv;
kan Margaretha da Din Elskte være?

Margaretha.

Bedst jeg gaacr fra ham; thi han vil ei høre!

Suffolk.

Der ligger Alt! det Kort fravandt mig Spillet!

Margaretha.

Han taler vildt! Den Mand er vistnok gal!

Suffolk.

Og dog kan Dispensation vel faaes?

Margaretha.

Og dog jeg onsked' mig et Svar af Eder.

Suffolk

(affides.)

Jeg Margaretha vinde vil! For hvem!
For Kongen? Pah! Saa var jeg ret en Træklods! —
Dog, saadan kan min Elskov vinde Seier,
og Freden grundes mellem disse Riger.
Men her staaer og en Skrumpel end tilbage;
thi hendes Fader, kjendt Neapels Konge,
og Hertug af Anjou og Maine, er fattig;
for Adels haant om sligt Parti vil lade.

Margaretha.

Hør, Hovedsmand! Har I ei Tid at høre?

Suffolk.

Det være saa! de haane som dem lyster;
Henrik er ung; han snart deri sig feier. —
Prindsesse! jeg en Hemmelighed har,
som nu jeg Eder aabenbare maa.

Margaretha.

(affides.)

Er jeg hans Fange end, han synes Ridder,
og vil paa ingen Maade mig vanære.

Suffolk.

Prindsesse! værdiges at høre mig!

Margaretha

(affides.)

Maaskee de Franske løse mine Baand,
og saa har jeg hans Artighed ei nodig.

Suffolk.

Hør mig, Prindsesse! i en vigtig Sag —

Margaretha

(affides.)

Nu! Dvinder er' vel for til Fange tagne.

Suffolk.

Hvi taler I saaledes, min Prindsesse?

Margaretha.

Tilgiv mig! det er ikkun Dvidprovo.

Suffolk.

Siig, Eders Naade! troer I heldig ei
de Lænker, som til Dronning Eder gjør?

Margaretha.

En lænkebunden Dronning er meer usel

end ringest Træl i Slavelænke bunden;
thi frie skal Fyrster være!

Suffolk.

Saa skal I;
naar stolte Englands Konge blot er fri.

Margaretha.

Og hvad angaaer hans Frihed da vel mig?

Suffolk.

Jeg gjør Dig til Kong Henrik Sjettes Dronning,
det gyldne Scepter i Din Haand jeg sætter,
den kostelige Krone paa Dit Hoved,
hvis Du vil værdiges at være min —

Margaretha.

Hvad!

Suffolk.

Hans Elste!

Margaretha.

Jeg er uærdig Henriks Viv at være!

Suffolk.

Nei, Eders Naade! Jeg uærdig er
at beile for ham til sliq Englesthonhed,
og selv ei have nogen Deel i Valget.
Prindsesse! Nu? er I tilfreds dermed?

Margaretha.

Hvis saa min Fader vil, jeg er tilfreds.

Suffolk.

Bremfald da vore Hovedsmand og Taner,
saa for Eders Faders Bergmure vil vi
begjære videre Samtale med ham.

(Dropper komme frem. Der blæses til Samtale.
Reignier træder frem paa Muren.)

Suffolk.

See, Reignier! see her Din Datter fangen!

Reignier.

Af Hvem?

Suffolk.

Af mig.

Reignier.

Suffolk! kan det ei ændres?

Jeg Kriger er, ei nem til Graad, ei heller
jeg over Lyffens Vankelmød vil hyle.

Suffolk.

Jo, ædle, Herre! vel det ændres kan!
Samthk (og for Din Vres Skyld! samthk)
Din Datter deler Throne med min Konge;
for ham jeg beilet har og hende vundet,
og dette lette Fængenskab en Stund
har saa Din Datter Konge-Frihed skjenket.

Reignier.

Grev Suffolk! Mener I, hvad her I taler?

Suffolk.

Den sage Margaretha veed heel vel,
at Suffolk hverken hykler eller smigrer.

Reignier.

Saa paa Dit Fyrsteoord jeg stiger ned,
og Svar meddeler Dig paa Din Begjæring.

(Gaaer ned af Muren.)

Suffolk.

Og her jeg vil Din Ankomst oppebie.

(Trompetklang. Reignier træder ind neden fra.)

Reignier.

Velkommen, brave Greve! i vort Land!
Byd over Alt, hvad i Anjen Jer lyster!

Suffolk.

Tak, Reignier! Du lyffelige Fader

til sliq en Datter, som er Throne værdig; —
 Hvad svarer Ederes Naade paa mit Andrag?

Reignier.

Da hendes ringe Værd Du agter værdigt
 at beiles til af sliq en mægtig Herre;
 saa, paa det Vilkaar, jeg maa roligt nyde
 mit Eget, Grevskabet Anjou og Maine,
 frit fra al Underkuelse og Krigstryk,
 saa er min Datter Henriks.

Suffolk.

Hun er frie;

her hendes Løsepenge er' betalte;
 og for Grevskaberne jeg borger Jer,
 I skal i Ro og Sikkerhed dem nyde.

Reignier.

Og jeg — i Henriks kongelige Navn —
 som Sendebud fra denne Konge — giver
 Dig hendes Haand til Tegn paa lovet Tro. —

Suffolk.

Reignier! modtag den kongelige Tak;
 thi det er Ting, hvormed en Konge handler.

(affides.)

Og dog, jeg troer, det meer mig vilde glæde,
 var jeg i denne Sag min egen Guldmagt.
 — Jeg vil til England nu med dette Budskab,
 og driver paa Formælingsfesten der.

Farvel! Reignier! Fat denne Diamant
 i Kongeborgens Guld, som det den sommer.

Reignier.

Jeg favner Dig, som jeg omfavne vilde
 den christelige Konge, var han her!

Margaretha.

Farvel! de bedste Ønsker, Priis og Forben
 skal Suffolk stedse faae af Margaretha.

Suffolk.

Harvel, Prindsesse! — Dog Marg'retha, hor!
Ei en Tyrstindehilsen til min Tyrste?

Margaretha.

Slig Hilsen som sig somner for en Mo,
en Jomfru og hans Tjenerinde bring ham.

Suffolk.

Bestedne Ord og yndigt soiede;
men atter til Besvær jeg Jer maa falde, —
ei noget Elskovstegn og Pant til Kongen?

Margaretha.

Jo, ædle Greve! et uplettet Hjerte,
hidtil for Elskov frit, jeg Kongen sender. —

Suffolk.

(Kysser hende.)

Og derhos dette!

Margaretha.

Dette for Dig selv; —
jeg er saa overmodig ei, at sende
en Konge saadant Bornelegetoi.

(Reignier og Margaretha gaae.)

Suffolk.

O var Du for mig selv! — Men, Suffolk! holdt!
Du tør ei vandre i hiin Labyrinth;
der lurker skumle List og Minotaurer.
Opflam Kong Henrik med Prindsessens Noes;
opregn de uopnaaelige Gaver,
den simple Ynde, som fordunkler Kunsten;
gjentag dem ofte i Din Aand paa Havet,
at, naar Du knæler ved Kong Henriks Fod,
Du drukne maa hans Sands i dyb Beundring!

(Gaaer.)

Fjerde Scene.

Hertugen af Yorks Leir i Anjou.

York, Warwick og Glere træde ind.

York.

Bring frem hiin Trolldher, som er domt til Baalet.
(La Pucelle træder ind med Bagt, fulgt af en Hyrde.)

Hyrden.

Åh, Jeanne! det Din Faders Hjerter knuser!
har jeg nu søgt i Lande fjernt og nær,
og nu, det lykkes mig at finde Dig,
Din aarle, grumme Død jeg skue skal?
Åh, Jeanne, elskte Barn! jeg døer med Dig!

Pucelle.

Elendige, nædle, lave Høling!
jeg er udrunden af meer ædelt Blod; —
Du er saa lidt min Fader som min Frænde.

Hyrden.

Øh, øh! — Det er ei saa, I ædle Herrer!
hun er mit Barn; det hele Sogn det veed;
end lever hendes Moder, og kan vidne,
hun var den første af mit Ægteskab.

Warwick.

Forvorpne! vil Du Slægt og Fader nægte?

York.

Det viser hvordan hendes Vandel var,
skændig og suul; saa vorder hendes Død nu.

Hyrden.

O skam Dig, Jeanne! være saa forhærdet!
Gud veed, Du er mit eget Kjød og Blod,
og for Din Skyld har jeg grædt mangen Taare;
hør, gode Jeanne Barn! fornægt mig ei!

Bucelle.

Bort, Bonde! — I har denne Mand bestukket,
fordi min Aldels Krone I vil dolge!

Hyrden.

Ja, det veed Gud! jeg Præsten gav en Krone
den Morgen han troloved mig med Mo'er. —
Knæl, fjære Glut! tag min Velsignelse! —
— Du vil ei knæle? — Nu, forbandet være
Din Fødselstime! Giv Gud, den Mælk,
Din Moder gav Dig, da Du died' Bryst,
for Dig blot havde været Kottefrugt!
Og mens Du vogted' mine Lam i Marken,
jeg onsker hungrig ills Dig havde opædt! —
Fornægter Du Din Fader, Selvedaand?
Brænd hende! brænd! hun er for slet til Galgen!
(gaaer.)

Nork.

Bring hende bort! for lange har hun levet
for Lastens Tro at udstroe over Verden.

Bucelle.

Først lad mig sige Jer, hvem I har dømt:
ei En, af ringe Faarehyrde avlet,
men En af kongelige Slamme spiret;
hellig og dydig, ovenfra udkaaren,
ved hoi Begeistnings Ild fra Himlens Naade,
til store Uld're paa vor Jord at ove.
Jeg havde Samfærd ei med ende Mander;
men I! — besudlede i Lystens Sole,
og plettede med Ilskylds rene Blod,
fordærvede, af tusind' Laster smitted'. —
Fordi Jer fattes Naaden, Andre skjænktes,
I strax det domme en umulig Ting
at virke Uld're, uden Hjælp fra Helved.
Nei! Vidt I feile! Jeanne d'Arc har været

en Mo fra hendes aarle Barndoms Morgen,
kydsk, reen, uplettet selv i Hjertets Tanker.
Og hendes Jomfrublod her grumt udgydet,
vil strige op om Hevn til Himlens Porte!

York.

Ja! Godt! — Bring hende bort til Natterpladsen!

Warwick.

Og hor, godt Folk! saasom hun er en Pige,
saa spar ei Dviste; lad der være fuldt op;
sæt Tjæretønder om den sorte Pæl,
at hendes Pine derved kan forfortes.

Pucelle.

Vil Intet smelte Eders Hjerters Staal? —
Belan da, Jeanne! saa bekjend Din Svaghed;
i Kraft af Loven den Dig Forret giver. —
Blodstænkte Mordere! Jeg er med Barn;
thi dræber ei mit Foster under Hjertet,
om end I slæbe mig til voldsom Død!

York.

Forbyde Gud! Den hellige Mo med Barn?

Warwick.

Det er det største Under end I virked;
og slap det derud med al Eders Kydskhed?

York.

Hun og Dauphin har narredes lidt sammen,
det ahned' mig, slikt hendes Udflugt blev.

Warwick.

Godt! Godt! vi lade ei Bastarder leve,
hær da Carl maa bære Fader-Skylden.

Pucelle.

I tage feil! mit Barn er ei ved ham;
Alene en nød min Kjærlighed.

York.

Hvad ham? hiin Næv i Politikens Huler?
Nei det skal dø, om tusind Liv det harde!

Bucelle.

D tillad mig! jeg har bedraget Eder.
Ei Carl, ei Hertugen fik Magt med mig,
men Reignier, Neapels Konge, var det.

Warwick.

En gift Mand! det er da utaaleligt!

York.

Naa! det er mig en Tos! Hun veed ei selv —
saa mange var der — hvem hun skal beskylde.

Warwick.

Og det er Tegn paa, hun var saare gavmild.

York.

Og dog er hun jo Jomfru, reen som Sne. —
Skjogel! Dit Udsagn Dig samt Ingen dommer.
Anraab om Naade ei; det er forgjæves!

Bucelle.

Saa slæb mig bort! — Forbandelse med Jer!
Ei kaste Solen ned sit Ansigts Straaler
paa dette Land, hvor I vil boe og bygge!
Nei, Mork og Mulm og Dødens sorte Skygge
Jer knuge, til Fortvivlelsen Jer driver
til Gampesnor i Træ, til Spring fra Klipper!

(gaaer ud med Bagt.)

York.

Spring Du i Stykker, og synk ned i Aske,
Du Helvedsyrstens fule Tjenerste!

(Cardinal Beaufort træder ind med Følge.)

Cardinalen.

Regent! jeg hilser Eders Herlighed

med Guldmagtsbreve fra min Herre Kongen.
 Thi viid, I Edle! Christendommens Stater,
 til Medhynk rørt af disse vilde Krige,
 alvorligt har begjært en Allmeensfred
 imellem England og det stolte Frankrig.
 Og hid sig nærmer Dauphin og hans Følge,
 for denne Sag end nærmere at drøfte.

York.

Er det al Frugt af al vor Slid og Slæb?
 efter saa mangen Pair paa Balplads ligger,
 saa mange Hovedsmænd og Adel, Krigsfolk,
 som i hiin Tvist til Grunde gaaene ere,
 og offret Liv for Fædrelandets Belfærd,
 skal vi til Slut en Dvindefred nu slutte? —
 har vi ei mistet vore fleste Stæder
 ved Falskhed, List, og huult Forræderi,
 dem vore store Fædre tog med Storm? —
 O Warwick, Warwick! sorgsuld forudseer jeg
 nu Tab af sidste Flig af Frankrigs Rige!

Warwick.

Vær rolig, York! saafremt vi slutte Fred,
 den med saa strenge Fordringer skal sluttes,
 at Frankrig lidet vinde skal derved.

(Carl træder ind med Følge; Alençon, Bastar-
 den, Reignier og Flere.)

Carl.

Da det, I Englands Lorder! er besluttet,
 at Vaabensfred i Frankrig skal udraabes,
 saa komme Vi for selv nu at erfare,
 hvad Vilkaar dette Forbund maa ledsage.

York.

Tael, Winchester! thi Overflod af Galde
 tilstopper Gangen for min barske Røst,
 ved Synet hist af vore Erkefjender.

Winchester.

Carl! og I Dyrige! saa er anordnet:
 at I — saasom Kong Henrik nu samtykker
 af blot Medlidenhed og Mildhed, i
 at lette Eder Land fra Krigens Byrder,
 og lade Eder smage Fredens Frugter —
 skal vorde troe Vasaller mod hans Krone;
 og Carl, paa Vilkaar, at Du sværge vil
 ham Skat at yde, og Dig underkaste,
 Du Vicekonge under ham skal være,
 og Kongeværdighed fremdeles nyde.

Alençon.

Skal han da være Skyggen af sig selv?
 med Kongekronen smykke Tindingen,
 og dog i Væsen og i Myndighed
 beholde blot Privatmands Rettigheder?
 Det Tilbud er der ei Fornuft og Sands i.

Carl.

Det er bekjendt nok, at jeg alt besidder
 meer end det halve af det franske Rige,
 og der hoiagtes som lovmæssig Konge.
 Skal jeg, for den utvungne Deel at vinde,
 afslaae saa meget i hiin hoiere Ferret,
 at hedde blot det Heles Vicekonge?
 Nei, Hr. Gesandt! Jeg heller vil beholde
 det som jeg har, end ved at attraae meer,
 beroves Haabet om Alt at gjenvinde. —

York.

Dyblæste Carl! har Du ad lønlig Bei
 brugt Mæglere, for at opnaae et Forbund?
 og nu da Sagen til Afstale kommer,
 med Sammenligninger Du dreier af?
 Tag Titelen, Du uretmæssig eier,
 tag den, som Naadegave fra vor Konge,

og ei som Len, Fortjeneste men ferdre;
hvis ei, med evig Krig vi plage Dig.

Reignier.

Min Prinds! I handler uvist, hvis haardnakken
I likes vil ved denne Fredsforhandling.
Foragte vi den nu, da Ti mod Gen,
vi aldrig meer sliig Leilighed vil finde.

Alençon

(affides til Carl.)

Ja, sandt at sige: det Statsklogskab er,
at frelse Eders Folk fra Rov og Mord
og vilde Blodbad, som man daglig seer,
imens vi fare fort med Fjendtligheder;
Og derfor indgaae nu Fredsslutningen;
I kan jo bryde den, saasnart Ier lystet! —

Warwick.

Nu Carl! antager Du, Vilkaarene?

Carl.

Ja,
med Forbehold, I ingen Andeel ferdre
i at besætte vore faste Stæder.

York.

Saa sværg da Kongen Guldskab! Sværg, saasandt
Du Ridder er, ham stedse at adlyde,
ei stifte Oprør imod Englands Krone,
saa lidet som Din Adel det skal gjøre. —

(Carl og de Dyrige give Hyldestegn.)

Saa! opløs Eders Hær nu, naar I vil;
hæng Eders Faner op, og Trommen tie,
thi her heitideligt vi slutte Fred.

(De gaae.)

Femte Scene.

London. Bærelse i Palladset.

Kong Henrik træder ind i Samtale med Suffolk;
Gloster og Greter følge.

Kong Henrik.

Min ædle Greve, Eders Mesterstildring
af Margarethas Skjønhed mig forbanser.
Dyd, prydet med saa rige Legems Gaver,
opflammer Elskov i mit stille Bryst.
Og som de larmende Orkaner tvinge
selv mægtigst Orlogsmænd mod Strømmens Gang,
saa driver hendes Rygtes Vande mig
til eet af To, til Skibbrud eller og
did, hvor mig hendes Kjærlighed skal fryde.

Suffolk.

Min ædle Herre! disse saa Ord er' kun
Fortale til Fortale over hende;
hvis Snille nok jeg havde til at skildre
den Fagres Dyder og Guldkommenheder,
blev det en Bog, hvori hver Linie trylled'
og vakte til Henrykkelse selv Dorsthed. —
Og, hvad end meer er, skjøndt hun er saa himmelsk,
saa rigt med alle Glæders Valg begavet,
hun ved et ydmygt, blyt, beskedent Hjerte
sig underkaster Eders høie Bud;
det dydige, det Grens Bud, jeg mener,
Kong Henrik som Gemal at elske, ære.

Kong Henrik.

Og andet vil Kong Henrik aldrig fordre;
derfor, Mylord Protector! samtyk i,
at Margaretha vorder Englands Dronning.

Gloster.

Skal jeg samtykke i at smigre Synd.

1f; Selv Eders Hoied ved, I er trolovet
alt med en anden hæderværdig Dame.
Hvor kan vi løse Jer fra denne Pagt,
og ei for Daddel blotte Eders Ære?

Suffolk.

Som Hersker gjør ved uretmæssig Sed,
som den, der ved Turnering lovet har
at prøve Styrke, og forlader Sranken,
fordi hans Modpart er for svag og ringe.
En fattig Greves Datter er for ringe.
Og derfor kan I bryde uden Brøde.

Gloster.

Hvordan? Hvad! Er da Margaretha meer?
Er hendes Fader mere end en Greve,
om og han Fortrin har i Ærestitler?

Suffolk.

Ja, ædle Herre! Konge af Neapel
og af Jerusalem er hendes Fader;
og af saa stor Anseelse i Frankrig,
at ved hans Benskab skal vor Fred befastes,
og Frankerne i lydlig Trosskab holdes.

Gloster.

Det samme kan og Greve Armagnac,
da han er nær i Slægt med Carl.

Exeter.

Desuden
hans Rigdom borger for anseelig Medgift;
Reignier vil heller' tage, end han giver!

Suffolk.

Medgift, Mylords? Baner ei Eders Konge,
ved Tanke om, han var saa lav, saa fattig,
at blot til Guld, til Elskov ei han beiled'!
Henrik sin Dronning vel berige kan;

han søger Dronning ei for at beriges.
 Saa usle Bønder kun om Dvinder kjøbslaae,
 som Torvesølk om Drer, Vaar og Heste.
 Langt helligere Sag er Giftermaal,
 end det afhandles skal ved Mæglerfuldmagt;
 ei den vi vil, men den hans Naade elsker,
 med ham maa dele Kongerægesengen;
 Og da, Mylords! han elsker hende høiest,
 forpligter denne fremfor alle Grunde
 vor Mening til at foretrække hende.
 Thi hvad er tvunget Egetskab? et Helved'
 en Levetid af Splid og evig Riv?
 da modsat selvolgt Baaud medbringer Lykke,
 og er et Billede paa Himlens Fred.
 Hvem skal vi byde Henrik, som er Konge,
 undtagen Margaretha, Kongedatter?
 Den mageløse Skjønhed, hendes Byrd
 gjør kun en Konge værdig hendes Haand;
 og hendes Mod og Mand — meer uforfærdet,
 end man sædvanlig seer hos Dvinderkønnet —
 vort Haab i Kongers Afkom krone vil;
 thi Henrik, Son af en Erobrer selv,
 vil vistnok avle fleer Erobrere,
 naar han i Elskovs Lænker binder sig
 til sliq en Viv, som sagne Margaretha.
 Derfor Mylords! udraaber med een Mund:
 Margaretha være Dronning; ene hun!

Kong Henrik.

Er det ved Gders Skildrings Magt og Styrke,
 min ædle Lord af Suffolk! eller er det
 fordi min spæde Ungdom end ei rortes
 af nogen Lidenfkaab og Elskovs Flamme.
 Jeg veed det ei — men jeg for sand kan sige,
 jeg føler i mit Bryst saa mægtig Kamp,
 saa voldsom Tvisten mellem Haab og Frygt,

at jeg er syg af denne Tankestorm.
 Tag derfor Skib, Lord Suffolk! iil til Frankrig;
 indgaae hver Overeenskomst, og formaae
 den skjonne Margaretha til at fare
 til England over Havet, for at krones
 og salves som Kong Henriks hoie Dronning.
 Til Eders Udgift og Omkostninger
 udskriv en Tiende blandt vore Folk.
 Reis, siger jeg; thi! til I vender hjem,
 jeg plages vil af tusind Engstelser.
 I, gode Dufel! glem nu alskens Nag.
 Hvis I mig dommer efter hvad I var,
 ei efter hvad I er, det vil undskyldes
 en hurtig fattet, hurtig udført Plan!
 Og bring mig nu, hvor jeg fra Selskab frie
 min Sorg og Kummer ret kan overveie!

(gaaer.)

Suffolk.

Nu seired' Suffolk, og nu bort han drager,
 som Paris fordmum drog til Grækenland;
 med Haab om lige Held i Kjærlighed,
 men mere Lykke end Trojanerens!
 Margaretha skal som Dronning styre Kongen?
 men jeg vil styre hende, Kongen, Riget!

(gaaer.)

1874

Rong Henrik den Sjette.

Anden Deel.

Personer:

Kong Henrik den Sjette.
 Humphrey, Hertug af Gloster, hans Onkel.
 Cardinal Beaufort, Biskop af Winchester, Grandsonke
 til Kongen.
 Richard Plantagenet, Hertug af York.
 Edvard } hans Sonner.
 Richard }
 Hertugen af Somerset, }
 Hertugen af Suffolk, } af det Kongelige
 Hertugen af Buckingham, } Parti.
 Lord Clifford, }
 Clifford den yngre, hans Son, }
 Greven af Salisbury, } af det Yorkske Parti.
 Greven af Warwick, }
 Lord Scales, Befalingsmand i Tower.
 Lord Say.
 Sir Humphrey Stafford.
 Sir John Stanley, hans Broder.
 En Skibscaptain.
 En Styrmand.
 En Understyrmand.
 Walter Haymand.
 To Adelsmænd, fangne tilligemed Suffolk.
 En Herold.
 Waur.
 Hume, }
 Southwell, } to Klerker.
 Bolingbroke, en Mandbesværger.
 En Mand, han opmæner.
 Thomas Horner, en Vaabensmed.
 Peter, hans Svend.
 Skriveren i Chatham.
 Borgemeesteren i Sanct-Albans.
 Simpcor, en Bedrager.
 To Mordere.
 Jack Cade, en Oprørsmand.
 Georg Bevis, John Holland, Bæver Smith, Slagter
 Martin, Michael og flere af hans Tilhængere.
 Alexander Iden, en Adelsmand i Kent.
 Margaretha, Kong Henriks Dronning.
 Eleonor, Hertuginde af Gloster.
 Grethe Jourdain, en Hex.
 Simpcor's Kone.
 Adels herrer, Damer og Folge. — Ansøgende, Aldermænd, en
 Buvend, Sheriff og Betjente; Borgere, Haandværks-
 dreng, Falkonerere, Vagt, Soldater, Sendebud o. s. v.

Scenen afvexler i forskjellige Dele af England.

Kong Henrik den Sjette.

Anden Deel.

Første Akt.

Første Scene.

London. Pragtsal i Palladset.

Klang af Trompeter; derpaa Døer. Fra den ene Side træder Kong Henrik ind med Hertugen af Gloster, Salisbury, Warwick og Cardinal Beaufort; fra den anden, Dronning Margaretha, ført af Suffolk; York, Somerset, Buckingham og Flere følge.

Suffolk.

Som jeg af Eder høie Majestæt blev, da jeg drog til Frankrig, kaaret til Repræsentant for Ederes Herlighed ved Ægtevielsen med Margaretha; saa i det gamle, vidtberømte Tours, — i Dørværelse af Kongerne af Frankrig og Sicilien; de høie Hertuger Orleans, Calabrien, Bretagne, Alençon, syv Grever, tolv Baroner, tyve værdige Prælater. — Jeg Grindet ved Vielsen har rygtet, og underdanig nu med høiet Kne,

i Englands og de høie Lorders Paasyn,
 min Adkomst jeg til Dronningen nedlægger
 i Eders Naades Haand, Grundvæsen for
 hiin store Skygge, den jeg forestilled';
 den bedste Gave end Margreve gav,
 den skønneste end Konge vandt til Dronning.

Kong Henrik.

Suffolk, staae op! — Velkommen, Margaretha!
 Jeg kan ei ommere min Elskov yttre
 end ved et Omheds Kys. O Gud! Alts Giver!
 giv mig et Hjerte fyldt med Tak og Priis!
 Thi Du mig gav i dette skønne Ansigt
 et jerdisk Himmerige for min Sjæl,
 naar Elskovs Enighed vor Sjæl forener.

Dronning Margaretha.

Min ædle Herr! Englands store Konge!
 det Samfærd, som min Land alt længst har havt —
 ved Dag, ved Nat, som vaagen og i Dromme,
 ved Hoffets Gilder og ved Rosenfrandsen —
 med Jer, min dyrebareste Gemall!
 mig laaner Mod til Kongen her at hilse
 med ringe Ord, som min Forstand formaaer,
 og glædedrunkent Hjerte Læben laaner.

Kong Henrik.

Mig trylled' hendes Blik; men hendes Tale
 og Ord, iflædte Visdoms Majestæt,
 Beundringen i Glædensgraad opløser;
 Saa er mit Hjertes overvattede Fryd. —
 I Lorder! med een Røst byd hende Velkomst!

Alle.

Lev længe Margaretha, Englands Held!

(Klang af Trompeter.)

Dronning Margaretha.

Vor Tak til Eder Alle!

Suffolk.

Lord Protector!

hvis det behager Eders Naade, her
 er Fredsartiklerne, som de antoges
 af vores Herster og Kong Carl af Frankrig,
 og det for atten Maaneder alt siden.

Gloster.

(læser.)

„Først og fremmest er det Overeenskomst
 imellem den franske Konge Carl, og Wil-
 liam de la Poole, Greve af Suffolk, Ge-
 sandt fra Henrik, Konge af England — at
 fornævnte Henrik skal ægte Froken Mar-
 garetha, Datter af Reigner, Konge af
 Neapel, Sicilien og Jerusalem, samt kro-
 ne hende til Dronning af England for
 tredivte Mai næstkommende. Og videre:
 „At Hertugdømmet Anjou og Greviskabet
 „Maine skulle frigives og overgives til
 „Kongen hendes Fader —

Kong Henrik.

Hvordan? hvad Dufel!

Gloster.

Tilgiv, Eders Naade!
 jeg pludselig fik meget hjerteondt,
 mit Syn blev mørkt; jeg kan ei læse længer.

Kong Henrik.

Dufel af Winchester! saa læs da J. —

Winchester.

„Videre — er det fremdeles Overeens-
 komst imellem dem, at Hertugdømmene
 Anjou og Maine skulle frigives og over-
 gives til Kongen hendes Fader, og hun

„vorde sendt over, paa Kongen af Eng-
lands egen Bekostning og Udgift, og uden
„at faae Medgift.“

Kong Henrik.

Vi er' tilfreds! — Lord Marquis, bøv Dit Kne.
Vi faare Dig til første Hertug Suffolk;
og her vi nu med Sværdet Dig omgjerde. —
Vor Frænde Værk! I her entlediges
fra Hert Regentskab i de franske Lande,
til atten Maaneder er' fuldt forløbne. —
Tak, Dufel Winchester, Gloster, York og Buckingham,
Sommerset, Salisbury og Warwick;
Vi takke hver især for udviist Gæst
ved vores Kongebruds Modtagelse.
Kom, lad os gaae; og sørge for, saa snart
som muligt, hendes Kroningsfest at fejre.

(Kongen, Dronningen og Suffolk gaae.)

Gloster.

I Englands brave Pairs, Statens Grundstøtter!
Der der maa Humphrey nu sin Corrig lette,
og Ederes Sorg, ja hele Landets Sorg. —
Hvad! offred' da min Broder Henrik Ungdom
og Mod, og Guld og Folk i Arigene?
Gif han til Herberg under vilden Sky
saa tidt i Vint'rens Frost, i Somm'rens Brand,
for Frankrig, som sin Arvelod, at vinde?
og har min Broder Bedford brudt sit Hoved
for Henriks Seirrugt statsklog at bevare?
har I ei selv, Sommerset, Buckingham,
Helt Værk, Salisbury, seirfronte Warwick,
i Normandi og Frankrig hentet Skrammer?
Da har min Dufel Beaufoert og jeg selv
med hele Kongerigets lærde Raad,
saa længe tænket, siddet i Raadsalen

ved Dag, ved Nat, omtvistet, overveiet,
 hvordan man Frankrig, Franskmand aved' bedst?
 Og blev hans Høihed i hans aarle Barndom
 til Trods for Fjender, kronet i Paris.
 Da skal slikt Møds, slikt Vrens Værk doe hen?
 Skal Henriks Seire, Bedford's Bagtsomhed,
 og Eders Krigsdaad, vore Biisraad hendoe?
 O Englands Pairs! Den Paat er skjændig! usælt
 det Ægteskab! det Eders Priis udsletter,
 og Eders store Navn af Mindets Bog;
 udfradser Eders Heltestotter's Ciffre,
 og det betvungne Frankrig's Minde skjænder,
 ja Alt til Intet gjør, som Intet gjort var!

Cardinalen.

Min Frænde! hvortil saadan heftig Tale,
 og det emstændelige Alagemaal?
 Frankrig er vort, og vi vil det beholde.

Gloster.

Ja, vi vil det beholde, hvis vi kan;
 men nu er det umuligt at vi kan det;
 nybagte Hertug Suffolk, som hist raader,
 har givet Maines og Anjous Hertugdømmer
 til Reignier, hiin Fattigkonge, han,
 hvis rige Stiil slet passer til hans Pung.

Salisbury.

Nu, ved hans Dod, som for os Alle døde!
 Anjou og Maine var Normandiets Møgler. —
 Men Warwick, tappre Son! hvi græder Du?

Warwick.

Af Sorg; thi disse Tab kan ei gjenvindes.
 O, var der Haab om deres Gjenerobring,
 udgjød mit Sværd hedt Blod; mit Die Band ei!
 Anjou og Maine! Jeg selv dem begge tog;
 Mit stærke Staal tog disse Strækninger.

Dg disse Stæder, dem jeg vandt ved Bunder,
bortskjænktes glat væk nu for glatte Ord?
Mort dieu!

York.

Hvad angaaer Hertug Suffolk! — gid han quæles!
han, som vor Seirs=Des Gloria formørker!
for skulde Fransken revet ud mit Hjerte,
for jeg til slikt et Forbund laante Dre.
Jeg læste altid: Englands Konger fik
med Dronninger Guldsummer, rigest Medgift.
Dg vor Kong Henrik pinger ud af Lommen,
for en at faae, som ei ham Skilling bringer.

Gloster.

Et snurrikt Kneb, tilforn ei hort, at Suffolk
for hendes Reises Kost og Tæring hid
semtende Delen for sig selv forlanger! —
I Frankrig blevet! sultet der hun skulde!
for — !

Cardinalen.

Mylord af Gloster! nu for varm I bliver;
Det var hans Naades, vores Konges Billie.

Gloster.

Mylord af Winchester! jeg vel forstaaer Jer;
Min Tale er det ei, som Jer misliker;
men min Nærværelse er Jer i Veien.
Had fordrer Lust! Jeg læser Nasen i
Dit Nafsyn, stolte Alerk! ifald jeg tover,
vi skal vor gamle Brydekamp begynde. —
Farvel, Mylords! og siger paa min Bag:
at jeg har spaaet: at Frankrig snart er tabt. —

(Gaaer.)

Cardinalen.

See! der gaaer vor Protector bort i Harmen.
I Alle veed, han er min svorne Fjende,

ja, hvad er mere, Fjende med Jer Alle;
 og jeg befrygter, ingen Ven af Kongen.
 Betænk, Mylords! han nærmest er i Blodet,
 og Arving, rimeligt, til Englands Krone.
 Vandt Henrik med sin Brud et Keiserdomme
 og alle Vestens rige Kongeriger,
 da var der Grund til han saae smert dertil.
 Giv Aagt, I Herrer! lad hans flebne Død
 ei trylle Jer; vær' vise, vær paa Vagt!
 Ja, om end Menigmand mon ynde ham,
 tilraabe ham „Du gode Hertug Gloster;“
 med Haandklap og med høie Jubelskrig —
 samt: „Gud beskjærm Eders Kongehøi hed!“
 og: „Gud bevar den gode Hertug Hum-
 phrey!“ —

Jeg frygter, trods alt dette Smigerglimmer,
 han findes skal en faresuld Protector!

Buckingham.

Hvi skal han da vor Konge protegere,
 som er til Myndighed og Skjælskaar kommen? —
 Min Fætter Sommerset, vær enig med mig,
 og Alle I, — med Hertugen af Suffolk, —
 og Hertug Humphrey vippes fra sit Sæde.

Cardinalen.

Saa stort Anliggende ei taaler Mølen;
 Jeg gaaer til Hertug Suffolk, nu paa Stand.
 (Gaaer.)

Sommerset.

Min Frænde Buckingham! skjondt Humphreys Stoltthed
 og Høi hed i hans Post har frænk et os,
 saa tab ei den opblæste Klerk af Sigte;
 Hans Overmod er meer utaaleligt
 end alle Prindsernes i hele Landet;
 affattes Gloster, vorder han Protector.

Buckingham.

Protector Du, jeg, Commerſet,
til Trods for Hertugen og Cardinalen!

(Buckingham og Commerſet gaae.)

Salisbury.

Stolthed gik foran; Herſkeſyge følger! —
Mens diſſe virke blot for egen Hoied,
det ſommer os for Rigets Vel at virke.
Jeg ſaae end aldrig Hertugen af Gloſter
ſig viſte jo ſom ægte Aldelsmand.
Tidt har jeg hørt den ſtolte Cardinal —
meer liig en Krigsmand end en Kirkeſs Mand,
ſaa puſtet op, ſom om ham Verden lyſtred' —
at bande ſom en Djævel, og fornede
ſig ſvælgdybt under dem, ſom ſtyre Stat!
Warwick, min Son! min Alders Fryd og Haab!
Din Daad, Din Grlighed, Din jevne Værd
har Dig tilvundet almeen Undeſt meeſt
af Alle, Hertug Humphrey blot undtagen. —
Og Broder York! Din Kriegerdaad i Irland,
i det Du Borgersfreden der gjenſtifted',
og nys Dit Helteværk i Frankrigs Hjerte,
da Du for vores Konge var Regent,
har gjort Dig ærefrygtet af alt Folket; —
Lad os forene os til Folkets Vel,
i hvad vi kan; det er: at lægge Tomme
paa Suffolks Stolthed ſom paa Cardinalens,
paa Buckinghams, Commerſets Herſkeſyge;
og af al Magt i Humphreys Daad medvirke,
ſaalænge den til Landets Bedſte ſigter!

Warwick.

Saa ſandt Gud hjælpe mig! jeg elſker England,
og Vædrelandets Hæder, Held og Fordeel!

York.

Det samme siger York, og med meest Grund.

Salisbury.

Saa skynd Jer, at til Mening vi kan komme!

Warwick.

Til Mening! O, min Fader! Maine er tabt;
hiint Maine, som Warwick vandt i bedste Mening,
og vilde holdt til sidste Landepust;
Om Mening tale J? Jeg meente Maine;
Det vundet; eller der jeg lægger mine Been!

(Warwick og Salisbury gaae.)

York.

Nijen og Maine er' givne til de Franske;
Paris er tabt; og hele Normandiet
kun hænger ved et Haar, da hiint er tabt.
Suffolk har sluttet Fredsartiklerne,
tilfreds' var' vore Pairs, og Henrik glad ved
for tvende Hertugdømmer at tilbytte
en Hertugdatter sig. Jeg dem ei dadler,
hvad gaaer det dem an? Dit, ei deres eget,
de give bert. Sørovere kan sælge
af deres Næv for Skillingkjøb, og købe
sig Benner, udstaffere Skjoger,
slaae høit paa, til det Hele er forødt;
imens den arme Giermand af Gudsset
staaer skjælvende, og græder over dem,
og ryster Hovedet, og vrider Hænder,
mens Rod om Alt bli'r fastet, Alt bli'r ranet,
han hungrig staaer, tør ei sit Eget røre.
Saa York maa sidde nu og skjære Tænder,
imens hans Land man kjøbslaaer om og sælger.
Jeg troer, at Englands, Frankrigs, Irlands Riger
staae i det Forhold til mit Kjød og Blod,
som hiin usæle Brand tændt af Allthea

til Brindsens Hjerte hist af Calydon.
 Maine, Anjou, begge givne til de Franske!
 foldt Nytt for mig, som havde Haab om Frankrig,
 som end jeg har om Englands rige Jordbund.
 Den Dag tør komme, Vork sit Eget fordrer;
 derfor de Nevillers Parti jeg tager,
 og lader venneshuld mod stolten Humphrey,
 og, naar jeg seer min Kands, jeg fordrer Kronen,
 den gyldne Cirkel, jeg at træffe søger.
 Min Ret skal Lancaster ei stolt mig rove,
 ei holde Sceptret i hans Barnesalle,
 ei bære Diademmet paa sit Hoved',
 hvis Klerkesind ei passer til en Krone.
 Thi, rolig Vork! en Stund, til Tiden kommer;
 Pas paa, og vaag, imens de Andre sove,
 fast ned Dit Lod i Statens Londons Dybder,
 til Henrik, vammel ved sin Elskovs glæde
 med hans nye Brud, vor dyrefjebte Dronning,
 og Humphrey er med Pairene i Riv;
 da hoit jeg melkevide Rose haver;
 dens søde Duft skal gjennemtrænge Luften;
 da bærer jeg Vorks Baaben i min Fane
 til Tag og Brydekamp med Lancaster;
 og jeg skal tvinge ham til Kronen at afstige,
 hvis Scepter af Papir har styrtet Englands Rige!
 (gaaer.)

Anden Scene.

Samme Steds. Bærelse i Hertugen af Glosters Huus.

Gloster og Hertuginde træde ind.

Hertuginde.

Hvi lugner, boier min Gemal sig, liig
 det Kornar, Ceres alt for rigt betynger?
 Hvi mørknes store Hertug Humphreys Bryn,

som om han Verdens Gunst og Minner spotted'?
 Hvi'fæste Dine Dine sig paa Jorden,
 og stirre stivt paa hvad Dit Blik formørker?
 hvad seer Du der? Kong Henrik's Diadem,
 med hele Verdens Vredsglands omstraalet?
 Hvis saa, da stir, og paa Dit Ansigt kryb,
 til hiin Guldeirkel slutter om Dit Hoved!
 Udstræk Din Haand, grib efter Vrens Guld. —
 Hvad? — Er Din Arm for svag! jeg min Dig laaner.
 Og naar vi begge to har Skatten løftet,
 vi vil mod Himlen vore Jøser have;
 og aldrig meer fornede saa vort Die,
 at vi et Blik vil Jorden værdige!

Gloster.

O Leonore! hvis Du elsker mig,
 bortskjær da Herskesygens fule Kræft;
 og gid den Tanke, naar paa Dindt jeg pænser
 imod min Frænde, med den fromme Henrik,
 min sidste Tanke werde her paa Jord!
 Min fæle Drom i Nat gør mig tungsinnet.

Hertuginde.

Hvad dromte I da? sig det! jeg gjengjelder
 med sod Fortælling af min Morgendrom.

Gloster.

Mig syntes denne Stav, mit Vredstegn,
 blev sonderbrudt; jeg mindes ei af hvem,
 men, som jeg troer, var det af Cardinalen;
 og paa dens Stykker sattes Hovedet
 af Edmund Hertugen af Somerset
 og de la Poole den første Hertug Suffolk.
 Det var min Drom; Betydningen veed Gud kun!

Hertuginde.

Ha! det var Intet; var Bevist kun paa,
 at hvo som bryder Stav i Glosters Lyfslund,

skal for sin Djerthed med sit Hoved bøde.
 Men hør nu mig, min Humphrey, elskte Hertug!
 Mig tyktes, at jeg sad paa Herstersæde
 i Westminster's Domkirke, paa hiin Stol,
 hvor vore Dronninger og Konger krones;
 og Henrik og Marg'retha knæled' for mig,
 og paa mit Hoved satte Diademet.

Gloster.

Nei! nei! min Liv! her maa jeg skjælde Dig!
 opblæste, sletopdragne Leonora!
 Er Du næstførste Frue ei i Riget?
 Protectorens Gemal, og elsket af ham?
 Staaer Verdens Glæder paa Dit Vink ei rede
 i større Rigdom, end Din Tanke fatter?
 Og stedse paa Forræderi Du smedder,
 for hovedfulds Dig og Din Mand at styrte
 fra Grens Tinde ned til Skjændsels Fod?
 Vort fra mig! Vort! jeg vil ei høre meer!

Hertuginde.

Hvad? min Gemal! saa opbragt J mig skjælder,
 og blot fordi min Drom jeg Jer fortæller?
 fra nu hver Drom jeg for mig selv beholder,
 saa skjældes jeg dog ei!

Gloster.

Nu, vær ei vreed! jeg er jo god igjen!

(Et Bud træder ind.)

Budet.

Mylord Protector! det er Kongens Tuske,
 at J vil ride til Sanct Albans med,
 paa Falkejagt med ham og Dronningen.

Gloster.

Jeg kommer. — Gaaer Du med, min Leonore?

Hertuginde.

Ja, ædle Herre! Jeg skal følge strax!

(Gloster og Budet gaaer.)

Jeg følge-maa; jeg kan ei foran gaae,
mens Gloster af sliig usel Aand besjæles.

Hvis jeg var Mand, var Hertug, næst i Slægt,
jeg rydded' disse Missetæstene bort,

og baned' Dei paa hovedløse Kroppe

ja, Dvinde skjænt, jeg ikke spille vil

sin Rolle i Fortunas Pragtoptog. —

— Ha! Er I der Sir John! — Fat Mod min Ven!

Vi ene er', her er kun Du og jeg.

(Hume træder ind.)

Hume.

Jesús bevare Eders Majestæt!

Hertuginde.

Hvad? Majestæt? min Titel er kun „Raade.“

Hume.

Men ved Guds Raade, og Hume's Raad og Værk
vil Eders Raadetitel snart forøges.

Hertuginde.

Hvad siger Du? har Du Samtale hart
med Grethe Jourdain — him den flegge Her,
og hiin Besværger Roger Bolingbroke?
og vil de vove paa at tjene mig?

Hume.

De lovet har, at vise Eders Heiherd
en Aand fra Underverd'nen manet op,
og muligt skal den svare paa hvert Spørgsmaal,
som Eders Raade den vil forelægge.

Hertuginde.

Nok! — Jeg vil tænke paa Spørgsmaalene.
Naar vi tilbage drage fra Sanct Albans,

vil vi see den Sag fuldelig iværksat.

Her, Hume! tag denne Len! og gjør Dig lystig
med Dine Hjælpere i denne Storsag!

(Hertuginde gaaer.)

Hume.

Hume lystig gjøre sig med hendes Guld?

Hei lystig! det han skal. — Men nu John Hume,
forsegl Din Mund, og siig fra nu kun: mum!

Den hele Ting udkræver dybest Tausshed.

Hun Guld mig skænker, for at bringe Heren.

Guld er velkomment, kom det end fra Djævl'en!

Dog har jeg desforuden end en Guldskist;

jeg tør den rige Cardinal ei nævne,

ei den nybagte store Hertug Suffolk.

Dog finder jeg det saa; thi sandt at siige,

de kjendte Friens Hovmod grant; de hyred'

mig til at undergrave hende, vække

hos hende gammel Lyst til Mandbesværgen!

Man siger: Skjælm til Mægler ikke trænger.

Dog, Cardinalens Mægler er jeg, som og Suffolks. —

Hume! vogt Dit Skind! Du ellers fristes kunde
at kalde dem et udsøgt Skurkepar.

Ja! saadan er det! og tilsidst jeg frygter

mit Skurkeri vil styrte Frien plat;

Og Humphrey falder med sin Hertuginde. —

Stee hvad stee vil, naar blot jeg Guld kan vinde!

(gaaer.)

Tredie Scene.

Samme sted. Bærelse i Palladset.

Peter og Flere med Bønskrifter.

Første Supplikant.

O gode Mand! lad os trænge os tæt sammen.
Vord Protectoren kommer her forbi om et Dieblis, og
da kunne vi overrække ham vore Ansøgninger i Pennen.

Anden Supplikant.

Ja, Gud Herren bestjærme ham, for han er et godt Menneske. Christ signe ham!

(Suffolk træder ind med Dronning Margaretha.)

Første Supplikant.

Der kommer han, træer jeg, og Dronningen med ham; sandelig, jeg vil være første Mand.

Anden Supplikant.

Tilbage, Du Tosskehoved! det er jo Hertugen af Suffolk, og ikke Lord Protectoren.

Suffolk.

Hvad godt, Karl? vil Du mig noget?

Første Supplikant.

Mylord! jeg beder Jer, tilgiv mig; jeg tog Feil af Jer og Lord Protectoren.

Dronning Margaretha.

(læser Udskriften.)

„Til Mylord Protector!“ Ere Eders Bønsskrifter til hans Herlighed? Lad mig see dem. Hvad angaaer Dit?

Første Supplikant.

Mit, med Eders Naades Tilladelse, er stilet imod John Goodman, Lord Cardinalens Tjener, fordi han fermener mig mit Huns, min Jord, min Hustru, og Alt.

Suffolk.

Din Hustru med? — Det er rigtig nok en Slags Fornærmelse. — Hvad bringer I? — Hvad er dette? (læser.) „Imod Hertugen af Suffolk, for Indhegningen af Melford Fællede“ — Hvordan, I Skurk!

Anden Supplikant.

Alf, Herre! jeg er kun en stakkels Supplikant
paa vort hele Børgerskabs Vegne.

Peter (overrækker sit Bønsskrift.)

Imod min Mester Thomas. Horner, fordi han
sagde: at Hertugen af York var retmæssig Arving til
Kronen.

Dronning Margaretha.

Hvad siger Du? har Hertugen af York sagt,
han var retmæssig Arving til Kronen?

Peter.

Nei, min Mester var det! Nei, i Sandhed! min
Mester sagde, at han var det; og at Kongen var en
Usurpator.

Suffolk.

Er her Nogen? (Tjenere komme ind) Toer denne
Karl ind, og send strax ved en Retsbetjent Bud efter
hans Mester. — Vi vil høre mere om Jeres Sag i
Kongens Nærværelse.

(Tjenerne gaar med Peter.)

Dronning Margaretha.

Hvad Jer angaaer, som søge Protection
under Mylord Protectors Raadvinger;
skriv Eders Bønsskrift om, og søg paa nye.

(Sønderriver Ansøgningerne.)

Bort, lumpne Skurke! — Suffolk! lad dem gaar!

Alle.

Kom, lad os gaar!

(De Ansøgende gaar.)

Dronning Margaretha.

Sig, Mylord Suffolk! er det saadan Sæd
og Skik ved Englands Hof? Sig mig, er dette
Regjeringen her paa Britaniens D,

er dette Albions Herskers Kongemagt?
 Hvad? skal Kong Henrik staae til evig Tid
 som Myndling under den kuirborne Gloster?
 Er jeg i Aldomst og i Titel Dronning,
 og maa mig see en Hertugs Underdan?
 Hor, Poole! jeg siger Dig, da Du i Tours
 til Ere for min Kjærlighed brod Landse,
 og stjal de franske Dammers Hjerter, tro'de
 jeg fuldt og fast, Kong Henrik ligned' Dig
 i Riddermod og Mænd og mandig Skjønhed,
 Men al hans Gu til Hellighed kun staaer,
 til Benopramøning paa sin Rosenkrands.
 Hans Helte er Propheter og Apostler;
 hans Baaben hellige Sprog og Bibelsteder.
 Hans Læsestue, hans Turneerplads er,
 hans Elskte Messing-Helgenbilleder. —
 Sid Cardinalernes Collegium
 til Pave vilde vælge ham i Rom,
 og med tredobbelt Krone pryde ham;
 Det var en Post just for hans Hellighed.

Suffolk.

Vær rolig, Dronning! som jeg Marsag var i
 at Eders Høihed kom til England, vil jeg
 staae inde for, I der tilfreds skal worde!

Dronning Margaretha.

Foruden den opblæste Lord Protector,
 har vi Beauford, den herskesyge Klerk,
 Sommerjet, Buckingham, den sure York.
 Mindst Mand blandt dem formaaer jo meer end
 Kongen.

Suffolk.

Og den blandt dem, som allermeeft formaaer,
 formaaer ei meer i England end de Nevils;
 ei simple Pairs er' Salisbury og Warwick.

Dronning Margaretha.

Ei ærgre de mig alle selv saa meget
 som hiin hovmodige Protector=Frue.
 Hun sees ved Hove med en Skare Damer,
 meer liig en Keisers end en Hertugs Viv.
 Hver Fremmed troer, at hun er Landets Dronning.
 En Hertugs Indkomst smykke hendes Bryst,
 og i sit Hjerte spotter hun vor Armod.
 Skal jeg da og opleve Havn paa den
 foragtelige Skjoge, født i Stovet!
 Hun brouted' nys blandt sine Vndlinger:
 Selv hendes simple Hverdagsskjoles Slæb
 var mere værdt end alt min Faders Land,
 for den Tid Suffolk for hans Datter gav
 to Hertugdømmer. —

Suffolk.

Ederes Majestæt!
 jeg selv har alt en Liimpind sat for hende,
 og det med slikt et Chor af Løkkesugle,
 at hun vil sætte sig, for dem at høre;
 og aldrig stige meer, for Jer at krænke.
 Vends hende ei, men hør mig Ederes Naade!
 thi dristig vil jeg raade Eder heri.
 Endskjondt os Cardinalen huer ei,
 med ham og Lorderne vi Sag maa gøre,
 til vi har Hertug Humphrey bragt i Misgunst.
 Hvad angaaer Hertug York, — den sidste Klage
 vil ikkun lidet sige til hans Bedste.
 Saa een for een vi luge op dem alle,
 og I det lykkelige Røer kun styrer.

(Kong Henrik træder ind med York og Sommer-
 set, i Samtale med dem. Hertugen og Her-
 tuginden af Gloster, Cardinal Beau-
 fort, Buckingham, Salisbury og War-
 wick.)

Kong Henrik.

Mylords! for min Deel bryder det mig intet;
York, Sommerset, hvert Valg er mig det samme.

York.

Hvis York i Frankrig har sig ilde teet,
lad da Regentskabet ham nægtet blive..

Sommerset.

Hvis Sommerset er denne Pøst uværdig,
da vorde York Regent, og jeg ham viger.

Warwick.

Om Eders Naade værdig er, det spørges
her ikke om. York er den værdigste.

Cardinalen.

Afbryd ei Overmand, Du stolte Warwick!

Warwick.

I Feldt er Beaufort ei min Overmand.

Buckingham.

Hver Mand her, Warwick! er Din Overmand.

Warwick.

Og hver Mand's Overmand tor Warwick vorde.

Salisbury.

Zie Son; — og, Buckingham! viis I en Grund til,
at Sommerset her foretrækkes skulde.

Dronning Margaretha.

Jo! fordi Kongen saa vil have det.

Gloster.

Kongen er gammel nok til selv at stemme
i denne Sag; det er ei Qvindehand'ler.

Dronning Margaretha.

Hvis han er gammel nok, hvortil behøver
hans Herlighed da Jer til sin Protector?

Gloster.

Min Dronning! jeg for Riget er Protector;
Naar Kongen vil, nedlægger jeg min Post.

Suffolk.

Nedlæg den da med samt Dit Overmod.
Fra Du blev Konge (thi Du est det dog!)
sank Staten hver Dag meer mod Undergang;
Dauphin har vundet Magt hinsides Havet,
og alle Rigets Pairs og Adels herrer
har været Slaver for Din Enehersten.

Cardinalen.

Du Folket plaget har og Cleresiet,
hvis Punge Dine Presninger har lettet.

Sommer set.

Din Qvindes Pragt, Din Byggelyst har koster
Skatkammeret en mægtig Mæsse Guld.

Buckingham.

Din grumme Retsfærd mod Forbrydere
har overskredet Lov, og overlader
til Lovens Godtbefindende Dig selv.

Dronning Margaretha.

Dit Salg af Embeder og franske Stæder, —
var det bekjendt som det er hoist mistænkt —
fik Dig til flux at springe uden Hoved.

(Gloster gaaer. Dronningen taber sin Bifte.)

Tag Biften op! — Nu? kan I ei, min Søde?

(giver Hertuginde et Drefigen.)

Var det Jer, Frue? Din Forladelse!

Hertuginde.

Var det mig? — Ja, just mig, stolte Francaise!
Var mine Regle nær nok Eders Skjønhed,
jeg mine ti Bud i Jert Ansigt satte.

Kong Henrik.

Vær rolig, ædle Frue!
Det skeete imod hendes Willie.

Hertuginde.

Mod hendes Willie? — See Dig snart for, Konge!
Hun vil Dig daare, dybsø som et Barn.
Skjøndt her de Fleste Hjertet bær i Brogen,
hun Leonore ei skal slaae uhaavnet!

(Hertuginde gaaer.)

Buckingham.

Lord Cardinal! jeg følger Leonora,
og seer, hvorledes Hertug Humphrey færdes.
Hun tirret er, og hendes Næsen trænger
til Spore ei, hun raser til sit Fald.

(Buckingham gaaer.)

(Gloster kommer tilbage.)

Gloster.

Mylords! nu da min Harmes svalet er
ved een Gangs Vandring her om denne Tiirkant,
jeg kommer for om Statens Sag at tale.
Hvad hadste, falske Anker angaaer,
beviiis dem, og saa domme Loven mig.
Dog, saasandt Gud Barmhjertighed mig vise,
som trofast jeg mit Land og Kongen elsker!
Men nu til Sagen, som vi har ihænde. —
Jeg siger Jer, York er meest skikket til
Regentskabet for Jer i Frankrigs Rige.

Suffolk.

Før vi til Balget skride, giv mig Lov til
at nævne nogle ikke svage Grunde,
som vise, York er dertil meest uskikket.

York.

Suffolk!

Jeg vil Dig sige, hvi jeg er uskikket.

Forst: fordi jeg Din Gjernmod ei kan smigre,
 dernæst: hvis jeg til Posten vorder faaret,
 vil Mylord Sommerset mig holde her
 foruden opgjort Sag, samt Penge, Rustning,
 til Frankrig vundet er af Dauphins Hænder.
 Hans Pibe dandsed' jeg jo nysjens efter,
 indtil Paris, berendt, udhungret toges.

Warwick.

Det kan jeg vidne, og meer skjændig Daad
 har ei Forræder i vort Land begaaet.

Suffolk.

Halstarrige Warwick, tie!

Warwick.

Du Stoltheds Billed'! siig, hvi skal jeg tie?

(Suffolks Tjenere komme ind, og bringe med sig
 Horner og Peter.)

Suffolk.

Thi her er een, anklaget som Forræder. —
 Vid Hertug York kan klare for sig selv!

York.

Anklager Nogen York som en Forræder?

Kong Henrik.

Suffolk, hvad mener Du? Hvo ere disse?

Suffolk.

Min Konge! dette er den Mand, som for
 Forræderi sin Mester her anklager.
 Hans Ord var' saa: „at Richard Hertug York
 retmæssig Arving var til Englands Krone,
 og Eders Majestæt blot Usurpator.“

Kong Henrik.

Siig, Mand! lod saadan Dine Ord?

Horner.

Med Eders Majestæts gunstige Tilladelse, jeg har aldrig sagt eller tænkt slikt; Gud er mit Vidne, at jeg falskeligen anklages af denne Skurk!

Peter (holder Ringene i Beiret.)

Bed disse ti Been sværger jeg, ædle Herrer! at han sagde dem til mig en Alfen oppe paa Dvistskammeret, just som vi polerede Mylord af Yorks Rustning. —

York.

Du usle Skarn og Skurk af Pobelbærmen, jeg for Din Lagn Dit Hoved have vil. —
Jeg beder Eders Konge-Majestæt, at han maa friste Lovens hele Strengbed.

Horner.

Alf, Mylord! jeg vil lade mig hænge, hvis jeg nogensinde talte slikt Ord. — Min Anklager er min Læredreng; og da jeg forleden Dag gav ham en Correx for hans Forseelse, svor han mig til paa sine Knæ, at han nok skulde finde Rands til at give mig Lige for Lige; jeg har gode Vidner herpaa; derfor benfalder jeg Eders Majestæt, at I ei støder en ærlig Mand bort paa en Skurks Bestydning.

Kong Henrik.

Unfæl! Hvad svarer Ret og Skjel i saadan Sag?

Gloster.

Hvis ret jeg skjelne kan, den Dom, min Konge!

„Lad Sommerset Regent i Frankrig werde,

„thi det Mistanke vække vil mod York;

„og disse werde da en Dag bestemt

„til Tvekamp paa en dertil udseet Plads;

„thi Vidne har han paa sin Lærlings Dndskab.”

Ret dette er, og Hertug Humphrey's Dom. —

Kong Henrik.

Saa skee det da. Mylord af Sommerset,
Vi kaare Jer til Prindsregent af Frankrig.

Sommerset.

Jeg takker ydmygst Eders Majestæt.

Horner.

Og jeg modtager villig vores Tvekamp.

Peter.

Herre Gud! Mylord! Jeg kan ikke fægte; for
Guds Skyld, hav Medynk med min Sag! — Al,
Herre! vær mig naadig! jeg bliver aldrig i Stand til
at gjøre et eneste Slag. O Herre! O mit Hjerte —!

Gloster.

Karl! fægte maa Du, eller Du skal hænges.

Kong Henrik.

Bring dem i Fængsel nu, og Kampens Dag
skal være sidste Dag i næste Maaned. —
Kom, Sommerset! at Vi Dig bort kan sende!

(De gaae.)

Fjerde Scene.

Hertugen af Glosters Have.

Grethe Jourdain træder ind med Hume,
Southwell og Bolingbroke.

Hume.

Kom, godt Folk! Jeg siger Jer, Hertuginde
venter at see Opskyldelsen af Eders Løfter.

Bolingbroke.

Mester Hume, vi ere forberedte derpaa. Vil
Hendes Naade see og høre vore Besværgelser?

Hume.

Ja, hvad andet; frygt I ikke hendes Mod.

Bolingbroke.

Jeg har hørt hende omtale som en Kvinde af uovervindelig Mænd; men det vil være bedst, Mester Hume, at I bliver hos hende hist oppe, medens vi ere i Arbeide hernede; og derfor beder jeg Jer, at I i Guds Navn vil gaae og forlade os. (Hume gaaer.) Moer Jourdain, læg Jer næsegruns ned og kryb paa Jorden. — John Southwell, læs I, og lad os ifærd med vort Arbeid.

(Hertuginde lader sig see paa Balconen.)

Hertuginde.

Brav, mine Venner! og værre Alle velkomne. Nu til Bærket, jo før jo heller!

Bolingbroke.

Taalmodighed! Troldmand veed deres Tid;
dyb Nat, og fulsort Nat, dødsstille Nat,
den Natstund, da man Troja stak i Brand;
da Ugler skrige, Lænkehunde tude,
da Aander gaae, og Døde sprænge Grave;
den Stund bedst skikket er for vores Tid. —
Sæt Jer, og frygt ei, Frue! dem vi mane
vi binde fast i en indviet Kreds.

(Her udøve de de behørigte Ceremonier, og gjøre Kredsen; Bolingbroke eller Southwell læser: „Conjuro te“ o. s. v. Det tordner og lyner frygteligt; derpaa opstiger Aanden.)

Aanden.

Aldsum.

Gretche Jourdain.

Alsmath,
ved Gud den evige, hvis Navn og Magt
Du bærer ved, svar mig paa hvad jeg spørger;
thi før Du taler, herfra ei Du viger.

Anden.

Spørg hvad Du vill! —

D, at jeg havde svar't og var befriet!

Bolingbroke (læser af et Papir.)

„Om Kongen først: Hvad bliver der af ham?“

Anden.

Den Hertug lever, som assætter Henrik;
men overlever ham, og voldsomt doer.

(Alt som Anden taler, opskriver Southwell Svaret.)

Bolingbroke.

„Hvad Skjæbne venter Hertugen af Suffolk?“

Anden.

Han før en Havmand doer, det bli'er hans Ende.

Bolingbroke.

„Og hvad skal hændte Hertug Sommerset?“

Anden.

Han Borge skye!

Sikkrere han er paa sandig Slette,
end hvor høie Borge stande. —

Hold op! thi meer jeg knap udholde kan.

Bolingbroke.

Synt ned til Mørket og til Svovelpolen.

Biig bort, Du Helvedaand!

(Torden og Lyn. Anden synker ned.)

(York og Buckingham træde hastig ind med Bag
og Andre.

York.

Tag fast Forræderne! tag hele Banden!

Troldher! her greb vi Dig paa ferske Gjerning. —

Hvad, Frue! er I der? Kongen og Staten!

hør denne Eders Mvie rigt forskyld;

Mylord Protector vil — det veed jeg vist —

see for slikt Natværk, Jer ved Dagslys lønnet.

Hertuginde.

Ei Bærk saa finst som det mod Englands Konge;
Du, Hertug! truer frækt, hvor ei er Grund!

Buckingham.

Nei! ingen Grund!

(viser hende Papiret.)

Hvad kalder Fruen dette?

Bort med dem; de skal fængsles strengeligt,
og skilles. Eders Naade følger os! —
Stafford! tag hende til Dig! —

(Hertuginde gaaer ned fra Balconen.)

Alt Eders Lapperi skal nu for Dag;

Alt! — Bort med Alle!

(Bagten gaaer med Southwell, Bolingbroke o. s. v.)

York.

Lord Buckingham! I passed' Eders Snit!
en net Plan, velvalgt til at bygge paa!
Dg nu, Mylord! lad os see Satans Haandskrift!
Ha! hvad er det?

(han læser.)

"Den Hertug lever, som assætter Henrik;
"men overlever ham, og voldsomt dør."

Ja, saa det er:

"Aio te, Æacida, Romanos vincere
posse."

Godt! — nu til Enden!

"Hvad Skjæbne venter Hertugen af Suffolk?
Han for en Havmand dør; det bli'er hans Ende. —
Dg hvad skal hende Hertug Sommerset? —

Han Borge skye!

Sikkrere han er paa sandig Slette,
end hvor hoie Borge stande."

Kom, kom Mylords!

Med Moie vil de Spaadomme opfyldes,

med Møie de forstaaes!
 Du netop drager Kongen til Sanct Albans;
 og denne vakkre Dames Mand ham følger.
 Did gaae vort Ryk, saa raak som Hest kan bringe det;
 en bitter Frokost for Mylord Protector!

Buckingham.

Tillad mig, Eders Naade, Mylord York!
 at være Bud, i Haab om Buds Belønning.

York.

Alt efter Eders Ønske, gode Lord? — Hella!
 Er der Ingen ved Haanden?

(En Tjener kommer.)

Jndbyd Mylord Salisbury og Warwick
 til Aftenspiisning her i Morgen. — Gaae!*)

(De gaae.)

*) Her ender afbode Boersoms Oversættelse.

Anden Akt.

Første Scene.

Sanct Albans.

Kong Henrik, Dronning Margaretha, Gloster, Cardinalen og Suffolk med Falconerere, som gjøre Jagtskrig.

Dronning Margaretha.

I lang Tid, Lord, troe mig, har jeg ikke seet nogen Jagt nær Vandet bedre lykkes. Tillad mig dog, da Vinden var saa stærk, ti var mod een, at Jacob ei var steget.

Kong Henrik.

Til hvilken Hoide, Mylord, Eders steg, hvor stolt den svæved' over hele Næsten! I sine Kreaturer virker Gud! Som Mennesket, saa Fuglen gjerne stiger.

Suffolk.

Ei maa det undre Eders Majestæt, Mylord Protector's Falke hoit sig svinge; de kjende deres Herres Lyst til Stigen, hans Tanker over Falkens Flugt sig hoine.

Gloster.

Det er, Mylord, et lavt, nædelt Sind, hvis Stræben ikke overstiger Fuglens.

Cardinalen.

Jeg tog ei Feil, han svæver over Skyen.

Gloster.

Hvad mener I, Mylord, var det ei godt, isald I kunde op til Himlen flyve?

Kong Henrik.

Hvor den evindelige Glæde boer.

Cardinalen.

Din Himmel er paa Jord, Dit Blik, Din Tanke
flaaer ned i Kronens Guld, Dit Hjertes Afgud;
Fordærvelige, farlige Protector,
Du mener det ei godt med Land og Konge.

Gloster.

Er Præstevælden alt saa vis i Sagen?
Tantæne animis cælestibus iræ?
Saa varm, Prælat? Iy Dufle, skjul Jer Dndskab!
Kan I det ei med saadan Hellighed?

Suffolk.

Ei Dndskab, Sir, ei meer end det sig sommer
saa god en Trætte og saa slet en Pair.

Gloster.

Som hvem, Mylord?

Suffolk.

Som Eder selv, Mylord;
om Jert Protectorskab det saa tillader.

Gloster.

Din Trods er kjendt i hele England, Suffolk.

Dronning Margaretha.

Som Glosters Weshyge.

Kong Henrik.

Hør mig, Dronning,
lad være deres Raseri at hvæsse.
Velsignet er Fredsstifterne paa Jorden.

Cardinalen.

Lad mig velsignes for den Fred jeg gjør,
ved Sværdet mod den stolte Lord Protector!

Gloster (affides til Cardinalen.)

Gid, hellige Dnele, dertil snart det kom!

Cardinalen (affides.)

O ja! saasnart Du tor.

Gloster (affides.)

Ei denne Sag
udfordrer Sammenrotten. Ene Du,
Beskyldningen, men med Dit Liv, besvare.

Cardinalen (affides.)

Hvor ei Du vover Dig, og, om Du tør,
i Åften da, ved Lunds østre Side,

Kong Henrik.

Hvad er paa Færde, Lorder?

Cardinalen.

Troe mig, Gloster.

for tidlig Falken blev kaldt ned, vi kunde
faaet mere Bildt. (affides.) Glem ei tveægget Sværd!

Gloster.

Vel, Uncle.

Cardinalen.

I veed Beskeed? ved Lunds østre Side?

Gloster. (affides.)

Jeg moder, Cardinal.

Kong Henrik.

Hvad er det, Gloster?

Gloster.

Vi tale kun om Falkejagten, Herre.
(affides.) Nu ved Guds Moder, Præst, Du skal
kronrages,

hvis ei, jeg fægter slet.

Cardinalen (affides.)

Medice te ipsum;

Protector, vogt Jer, vær Jer selv Protector!

Kong Henrik.

Uveiret stiger, Lorder, saa Jert Hovmod.
Hvor blodigt saarer den Musik mit Hjerte!
Naar slige Strenges ei samstemme kan,

saar svinder Haabet om al Harmoni.

Seg beder, Lords, lad mig den Tvedragt jevne.

(En af Sanct Albans Indvaanere kommer ind strigende:)

Et Underværk!

Gloster.

Krabat, sig hurtig frem,
hvad Underværk er det Du raaber ud?

Indvaaneren.

Et Underværk, et Under!

Suffolk.

For Kongen træd, sig ham Dit Underværk.

Indvaaneren.

En blind Mand fik i dette Dieblis
i Kirken, ved Sanct Albans Skrin, sit Syn;
En Mand, som aldrig før saae Dagens Lys.

Kong Henrik.

Giv Herren Priis! han giver hver som troer,
i Mørket Lys, Trost i Fortvivlelsen.

(Borgemeesteren af Sanct Albans og hans Embeds-
brødre komme ind, Simpcor indbæres, af to
Personer, paa en Stol; hans Kone og en stor
Mængde Mennester følge.)

Cardinalen.

Her komme Byens Mand i Procession,
at stille frem for Ederes Hoihed, Manden.

Kong Henrik.

Stor Naaden er i denne Jammerdal;
dog ved hans Syn hans Synder vil formeres.

Gloster.

Nærm Eder, Folk, og bring ham hid til Kongen,
Hans Hoiheds Villie er, med ham at tale

Kong Henrik.

Fortæl, min Ven, fortæl omstændelig,
at vi, for Dig, kan Herrens Godhed love;
sig, var Du længe blind, for Du fik Synet

Simpcox.

Fra Gudslen, Eders Naade,

Konen.

Ja sandelig, det var han.

Suffolk.

Hvem er det Fruentimmer?

Konen.

Hans Kone, Eders Herlighed!

Gloster.

Hans Moder havde været bedre Vidne.

Kong Henrik.

Hvor blev Du født?

Simpcox.

I Nord, i Berwich, Eders Naade.

Kong Henrik.

Guds Albarmhjertighed er uden Grændser.
Lad aldrig Dag, ei Nat gaae uden Ben,
og stedse minde Du, hvad Herren gjorde!

Dronning Margaretha.

Fortæl mig, Mand, om Hændelsen Dig drev,
hvad eller Andagt, til Sanct Albans Skriin?

Simpcox.

Den pure Andagt kun. I Sovne blev
jeg meer end hundred Gange af ham kaldt,
den gode Helgen sagde: „Saunder, kom,
beed ivrigt ved mit Skriin, og jeg vil hjælpe!”

Konen.

Ja det er sandt, jeg selv har mangengang,
om Natten hør en Stemme paa ham kalde.

Cardinalen.

Hvad, er Du halt?

Simpcox.

Ik ja, Gud hjælpe mig!

Suffolk.

Hvor gik det til?

Simpcox.

Et Fald ned fra et Træ.

Konen.

Et Blommetræ.

Gloster.

Hvorlænge har Du været blind?

Simpcox.

Fra Godslen, ædle Herre!

Gloster.

Og op Du vilde krybe i et Træ?

Simpcox.

Slig Daarskab jeg begik mens jeg var ung.

Konen.

Ja, han betalte dyrt sit Bovestykke.

Gloster.

Du elsker Blommer høit, Du voved meget.

Simpcox.

Min Kone onskede sig nogle Svedsker,
saa krob jeg op, hvorved mit Liv jeg voved.

Gloster.

Den Skjælm er fin, dog knap det hjælper ham —
Jeg vil hans Dine see; — nu blink — see op —
Min Mening er, Du seer endnu ei godt.

Simpcox.

Gud og Sanct Alban, Tak! som Dagen klart.

Gloster.

See denne Kappe her, sig mig dens Farve.

Simpcox.

Rød, Herre, rød som Blod.

Gloster.

Vel, rigtig sagt. Hvad Farve har min Kjole?

Simpeor.

Sort, Herre, sort, ja fulsort som en Ravn.

Kong Henrik.

Du altsaa veed, hvad Farve Ravnene har?

Suffolk.

Dog har han, tænker jeg, ei seet en Ravn.

Gloster.

Men Kjøler, Kapper, mange for i Dag.

Konen.

Nei aldrig for i Dag hans hele Liv.

Gloster.

Hvad er mit Ravn? Du Hundsvot?

Simpeor.

Det veed jeg ikke, Herre.

Gloster.

Hvad er hans Ravn?

Simpeor.

Jeg veed det ei.

Gloster.

Dg hans?

Simpeor.

Jeg det ei heller veed.

Gloster.

Hvad er Dit eget Ravn?

Simpeor.

Til Tjeneste, jeg hedder Saunder Simpeor.

Gloster.

Sid Saunder der, Du meest forvorpne Løgnen
Christenhedens Land. I Blindhed fødte,
Du vore Ravnne bedre maatte vide,
end kjende Farverne af vore Klæder.
Syn skjælnes Farverne, men pludselig

dem retlig at benævne, er umuligt. —
 Mylords, Sanct Alban har gjort et Mirakel;
 men troe I ogsaa det et Underværk,
 at bringe denne Krobling til at løbe?

Simplex.

O Herre, gid I kunde!

Gloster.

Sanct Albans Borgemeester, har I en Boddæl
 i Jer By, og Ting, man kalder Pidske?

Borgemeesteren.

Ja, ædle Herre.

Gloster.

Send Bud strax efter ham.

Borgemeesteren (til et Bud.)

Løb hvad Du kan, og hent os Boddælen hurtig.

(Budet gaaer.)

Gloster.

Nu henter mig en Stol strax. (En Tabouret
 bringes.) Dersom nu Din Slynge vil befrie Din
 Ryg fra Pidsken, saa spring herover og løb Din Vej.

Simplex.

Al Herre, jeg er ikke istand til at staae uden
 Hjælp; I pincer mig forgjæves.

(Budet kommer tilbage med Boddælen.)

Gloster.

Nu vil vi hjælpe Dig til at bruge Dine Been.
 Pidsk ham, Boddæl, til han springer over Stolen.

Boddælen.

Strax Mylord. Kom Kammerat, først Bam-
 sen af.

Simplex.

Al spar mig, ædle Herre, jeg er ikke istand til
 at staae.

(Efter at Bøddelen har givet ham et Slag, springer han over Stolen, og løber sin Vej, Folket følger efter ham og raaber:)

Et Underværk!

Kong Henrik.

Du seer det, store Gud, og er langmodig!

Dronning Margaretha.

Det mored' mig at see den Spidsbub løbe.

Gloster.

Grib Slynghen fat, og medtag denne Kvinde.

Konen.

Tilgiv, Mylord, vi gjorde det af Nød.

Gloster.

Lad dem blive pidskede igjennem hver By, indtil de naae Bervich, hvorfra de kom.

(Borgemeesteren, Bøddelen, Konen ic. gaae.)

Cardinalen.

I Dag har Hertug Humphrey gjort Mirakel.

Suffolk.

Den Halte løb, der før krob som en Stakkel.

Gloster.

Uf Ederes Underværk gaaer større Ry,
I Byer fik, paa een Dag, til at flye.

(Buckingham kommer.)

Kong Henrik.

Hvad Nyt, vor gode Fætter Buckingham?

Buckingham.

Bed at udsolde det, mit Hjerter skjælver.

Et sælt, ugudeligt, løbsagtigt Slæng,

— beskyttet af Mylady Leonore,

vor hoie Lord Protector's Gemalinde;

hun staaer i Spidsen for den hele Trop, —

har sammenrottet sig mod Folk og Stat.
 Omringet af Besværgere og Hære,
 vi hende greb med dem i selve Daaden.
 De maned' stygge Vælder op af Jorden,
 og fritted' om Kong Henriks Liv og Død,
 samt Fleres Skjæbne af det høie Raad,
 hvorom udførligt I skal underrettes.

Cardinalen (affides til Gloster.)
 Ja saa, Mylord Protector, altsaa tvungen
 vi skal Jer Gemalinde see i London.
 Maaskee det Nytt vil vende Sværdets Dd;
 nu kan Mylord vel neppe passe Tiden?

Gloster.
 Du æresyge Præst, piin ei mit Hjerte!
 ved Græmmelse og Sorg er jeg besejret;
 saaledes undertvungen viger jeg
 for Dig, som for den Mæleste i Landet.

Kong Henrik.
 Hvad Ondskab den U gudelige stifter,
 han paa sit Hoved dynger Brodens Straf.

Dronning Margaretha.
 See, Gloster, her Din Nedes fæle Pletter;
 kun om Du skyldfrie er, Du dem astvætter.

Gloster.
 Mit Bidne Himlen er, at ingen Mand
 var mere troe sin Konge, Folk og Land.
 Jeg Sagen med min Hustru end ei kjender;
 men dybt det smertes mig, hvad jeg har hørt.
 Hun ædel var, men om hun har forglemt
 sin Ære, Dyd, og høie Byrd besmittet,
 og Dmgang havt med det uorne Slæng,
 da skal hun jages fra min Egteseng,
 da Lovens strenge Arm maa hende ramme,
 som har vanæret Glosters rene Stamme.

Kong Henrik.

Vel, vi vil denne Nat forblive her;
i Morgen vi til London os begive,
og grundigen det Hele gjennemstue.
Der skal Forbryderne til Regnskab staae,
og Sagen veies koldt paa Retfærd's Skaaler,
de svigte ei, de hver sin Ret tilmaaler.

(Klang af Trompeter. Alle gaae.)

Anden Scene.

Londen. Hertugen af York's Have.

York, Salisbury, Warwick.

York.

Nu, Salisbury, Warwick, mine Venner,
nu efter fuldendt Maaltid ønsker jeg,
paa denne vor Spadseregang, at fordre
Jer Mening, om jeg har ei retligt Krav
paa Kongetitel og paa Englands Krone.

Salisbury.

Mylord, jeg længes efter Eder's Tale.

Warwick.

Begynd, min ædle York, og har I Ret,
da er Nevillerne Jer troe og lydig.

York.

Saa her:

Syv Sonner havde Kong Edvard den Tredie;
Først, Edvard, Prinds af Wales, den sorte Prinds;
den anden, William Hatfield; og derefter
Lionel Hertug Clarence; hvorpaa fulgte
Johan af Gaunt, Hertug af Lancaster;
den femte Edmund Langley, Hertug York;
den sjette, Thomas Woodstock, Hertug Gloster;
og William Windsor var den syvende.

Edvard den sorte døde for sin Fader,
 og efterlod sig kun een Arving: Richard,
 som efter tredie Edwards Død regjerte;
 til Henrik Bolingbroke af Lancaster,
 den ældste Arving af Johan af Gaunt,
 som kronet blev med Navn af fjerde Henrik,
 greb Statens Roer, assatte voldelig
 retmæssig Konge, og hans stakkels Dronning
 til Frankrig sendte hen, hvorfra hun kom,
 og ham til Pomfret, hvor han, som I veed,
 blev myrdet paa Færræderviis uskyldig.

Warwick.

Min Fader! Hertug York har Sandhed talt;
 saaledes Guset Lancaster fik Kronen.

York.

Som nu ved Vold og ei ved Ret de bære.
 Da Richard, Arving af den ældste Son,
 i Fangenskab blev dræbt, da kunde Kronen,
 Afkom og Slægt af næste Son tilfalde.

Salisbury.

Men William Hatfield døde uden Arving.

York.

Den tredie: Hertug Clarence, (fra hvis Stamme
 jeg Kronen kræver) avlede Philippe,
 som ægted Edmund Mortimer af March,
 Fra Edmund stammed Roger, Grev af March,
 han avled Edmund, Anna, Leonora.

Salisbury.

Den Edmund, som i Bolingbroke's Regjering,
 saavidt jeg veed, paa Kronen gjorde Fordring;
 og Konge bleven var, hvis Oven Glendover
 ei havde holdt ham fangen til hans Død.
 Nu videre.

York.

Hans ældste Søster Anna,
 min Moder, som var dengang Kronens Arving,
 nu ægted' Grev af Cambridge, Son af Langley,
 som var den tredje Edwards femte Son.
 Fra hende er min Ret; hun Arving var
 til Roger, Grev af March, som var en Son
 af Mortimer, der ægtede Philippe,
 og Lionel ei havde flere Børn.
 Altsaa: hvis Afkom af den ældre Son
 skal arve, før den Unges, er jeg Konge.

Warwick.

Hvad Alart kan være klarere end dette?
 thi Henriks Fordring er fra John af Gaunt,
 den fjerde Son; Yorks Fordring fra den Tredie.
 Ei mangler Clarence Afkom, det skal herske,
 det har vi end, det blomstrer stolt i Dig,
 i Dine Sonner, Stammens kjække Grene.
 Kom, Fader Salisbury, lad os knæle,
 de første være i vor liden Kreds,
 som hilser vores rette Overherre,
 med Vre, til hans Gedselsret til Kronen.

Begge.

Gid Richard, Englands Konge, længe leve!

York.

Vi takke, Vords, men jeg er Konge ei
 før jeg er kronet, og mit Sværd er farvet
 med Hjerteblodet af Lancasters Slægt,
 og det er ei saa pludselig udrettet.
 Men Hemmelighed kun og Sindighed.
 Gjør I som jeg i disse Værens Dage:
 Vær blind for Hertug Suffolks Herkesyge,
 for Beauforts Hovmod, stolten Sommerjet,
 for Buckingham og for det hele Slæng,

indtil de har besøgtet Gloffens Hyrde,
den dydige, den gode Hertug Humphrey.
Derester hige de; men i den Snare
de Døden finde skal, om York kan, spaae.

Salisbury.

Mylord, alt nok! Vi veed nu Eders Mening.

Warwick.

Mit Hjerte siger mig, at Warwick skal
paa Hertug York, i Tiden Kronen sætte.

York.

Og Nivil, ogsaa jeg mig siger selv:
ved Richard, eensgang Warwick blive skal
den største Mand i England efter Kongen.

Tredie Scene.

London. En Retsaal.

Lyd af Trompeter. Kong Henrik, Dronning
Margaretha, Gloster, York, Suffolk og
Salisbury. Hertuginde af Gloster, Gre-
the Jourdain, Southwell, Hume og Bo-
lingbroke under Vagt.

Kong Henrik

Træd hid, Fru Leonore Copham, Glosters Hustru.
For Herren, som for os, Jer Synd er stor;
modtag da Levns Dom for Eders Brøde,
som efter Skriftens Ord fortjener Døden. —
I Fire, bort igjen til Fængslet bringes,
derfra henføres de til Retterstedet.
I Smithfield Heren brændes skal til Aske.
De andre Tre i Galgen qvæles skal.
I Hertuginde! født af ædel Byrd,
berøvet Vren for Jert hele Liv,
skal, efter trende Dages Poenitentse,

paa Landet, leve i Landflygtighed,
med Sir John Stanley, hist paa Den Man.

Hertuginde.

Landflygtighed, som Døden, vær velkommen!

Gloster.

Min Leonore, Lovens Bud har talt;
jeg intet gøre kan, hvor den fordømmer.
(Hertuginde og de andre sanger gaae, under Vagt.)

Mit Døds svulmer, Sorg betynger Hjertet.
Af Humphrey, denne Skjædsel paa Din Alder
med Sorg Dit Hoved bringer under Mulde.
Jeg beder, Ederes Høihed, lad mig gaae,
min Kummer fordrer Trost, min Alder No.

Kong Henrik.

Bliv Humphrey, Hertug Gloster, for Du gaaer
giv mig Din Stav; thi Henrik for sig selv
Protector være vil. Gud er mit Haab,
mit Lys, min Trost, en Lygte for min Fod. —
Saa Humphrey, gaae i Fred, ei mindre elsket
end da Du var Protector for Din Konge.

Dronning Margaretha.

Jeg kan ei see, hvorfor en myndig Konge
Protector have skal, som var han Barn. —
Gud og Kong Henrik Englands Rige styre;
thi læg Din Stav, og giv Din Konge Røret!

Gloster.

Min Stav? — her, ædle Henrik, er min Stav.
Jeg med den samme Du den overlader,
som jeg den modtog af Din heie Fader;
saa villig jeg den lægger for Din Fod,
som Andre den vil svinge, stænkt med Blod.
Far, Henrik, vel! Naar jeg er bragt til Hvile,
gid Fred med Vre til Din Throne smile!

(gaaer.)

Dronning Margaretha.

Nu Henrik Konge er, Margretha Dronning,
og Humphrey Hertug Gloster knap den samme
med al sin lumske Brest; to gode Stod:
Korviist hans Hustru og et Lem afkappet.
Gjenvundne Vresstav, nu paa dit Stade,
i Henriks Haand, du aldrig den forlade!

Susfolk.

Saa falder stolten Gran, af Klippen baaren;
Saa Leonores Hovmod doer i Baaren.

York.

Han gaac i Fred! Tillader Eders Hoihed,
er denne Dag i Dag bestemt til Kampen,
og den Anklagede samt Klageren
er rede nu; naar Eders Hoihed synes,
kan Baabensmed med Svend betræde Skranken.

Dronning Margaretha.

Ja, min Gemal, for Striden at bestue,
fra Hoffet reiste jeg.

Kong Henrik.

I Herrens Navn,
naar Alt i Orden er, saa lad dem ende.
Gud være den Uskyldiges Beskytter!

York.

Jeg aldrig saae en Karl saa stærdt i Nød
som Klageren, han frygtløs er for Kampen,
det er, Mylord, Baabensmedens Svend.

(Fra den ene Side kommer Horner med sine Raboer,
som have druffet ham saaledes til, at han er be-
skæntet; han bærer en Stav med en Sandpose
fæstet paa Enden, en Tromme bæres foran ham.
Fra den anden Side kommer Peter med en Trom-
me og en lignende Stav, fulgt af Svendene, som
drikke ham til.)

Første Nabo.

Her, Nabo Horner, drikker jeg Dig til med et Glas Sekt, og vær ikke bange, Nabo, det vil nok gaae godt.

Anden Nabo.

Og her, Nabo, er et Glas Charneco.

Tredie Nabo.

Og her er en Pot godt dobbelt Ol, Nabo; drif og frygt ikke Din Modstander.

Horner.

Lad dem kun komme, de skal Alle faae Bæf, jeg blæfer ad Peter.

Første Svend.

Her, Peter, drikker jeg Dig til, Du skal ikke være bange.

Anden Svend.

Vær munter, Peter, og frygt ikke Din Mester. Du skal slaaes for Svendenes gode Rygte.

Peter.

Jeg takker Jer Alle, drif og beed for mig; thi jeg tanker, jeg har drukkit min sidste Sluck i denne Verden. Her, Robin, dersom jeg doer, giver jeg Dig mit Skjodskind, og William, Du skal have min Hammer, og Du, Thomas, tag alle de Penge jeg har. Gud være mig naadig! thi jeg er ikke i Stand til at staae mig mod min Mester, han har allerede lært saa meget at fægte.

Salisbury.

Kom, hold op med den Driften og begynd paa Striden. Hvad er Dit Navn, Svend?

Peter.

Jeg hedder Peter.

Salisbury.

Hvad mere?

Peter.

Vir.

Salisbury.

Naa, saa see til, Du virer Din Mester dygtig.

Horner.

Hør Kammerater, jeg er saa at sige kommen her paa min Svends Forlangende, for at bevise, at han er en Slyngel og jeg en ærlig Mand; og hvad nu Hertugen af York angaaer, da vil jeg doe paa, at jeg aldrig har meent ham det ilde, og heller ikke Kongen eller Dronningen, og derfor, Peter, skal Du have Dig en saadan Næsestyver, som Kjempen Goliath fik af Kong David.

York.

Nu skynd Dig Smed, Din Tunge hæsligt stammer, Trompeter, blæs til Strid, lad dem begynde.

(Klang af Trompeter. De sægte og Peter slaaer Baabensmeden ned.)

Horner.

Holdt, Peter, holdt; jeg bekjender, jeg bekjender Forræderi.

(doer.)

York.

Hans Baaben bringes bort! — Du Svend, tak Gud og Vinens Dunster i Din Mesters Hoved!

Peter.

O Gud! Har jeg da virkelig overvundet min Fjende i denne høie Forsamlings Nærværelse. Ja Peter, Du har bevist Din Ret.

Kong Henrik.

Gaae, tag Forræderen bort fra vort Die; thi ved hans Dod vi skjæle klart hans Brøde,

og Gud har i sin Retfærd lagt for Dagen
den stakkels Svends Uskyldighed og Trost, —
han nær var bleven myrdet uden Skyld. —
Følg os, Du Svend, og modtag Din Belønning.
(gaaer.)

Fjerde Scene.

London. Gade.

Gloster med sine Tjenere, i Sørgeklæder.

Gloster.

Saaledes mørkner Skyen klarest Dag.
Som efter Sommeren den nøgne Vinter
med Storm og bitter Kulde bryder frem,
saa Fryd med Sorg, liig Aarets Tider, vexler.
Hvad er vel Klokken?

En Tjener.

Si, Mylord.

Gloster.

Si var jo Tiden man bestemte mig,
at møde her min domte Gemalinde.
Nu maae hun taale Gaden skarpe Steen
og den betræde med sin omme Fod.
Min Leonor! Dit ædle Sind vil lide,
naar nedrig Pøbel Dig i Diet glaner
med trædske Blik, og griner ad Din Skam.
De samme som tilforn Dit Vognhjul fulgte,
naar i Triumph Du gjennem Gaden drog.
Jeg troer hun kommer; stille! D nu skal
mit taareblændte Die skue Samren.

(Hertuginde kommer med et hvidt Lagen omkring sig,
Papirer fæstede paa hendes Ryg, barfodet og en
brændende Jakkell i Haanden; Sir John Stan-
ley, en Sheriff og Retsbetjente.)

Tjenerne.

Tillad vi tage hende fra Sheriffen.

Gloster.

Sert Liv det gjælder, hvis I røre hende.

Hertugin den.

Du kommer, Gloster, for at see min Skjændsels?
Nu gjør Du ogsaa Bod. See, hvor de stirre!
See, hvor den falske Sværm med Fingre peger,
og nikker frækt, og glaner Dig i Diet.
Alt Gloster, skjul Dig for de skumle Blikke;
i Løndom skjul Dig og begræd min Skam,
og mine, Dine Fjender Du forbande!

Gloster.

Taalmodig, Leonore, glem Din Sorg!

Hertugin den.

Alt, Gloster, lær Du mig, mig selv at glemme,
thi naar jeg tænker mig Din Egtehustru,
og Du en Prinds og dette Lands Protector,
da synes mig, jeg burde saadan ei
til Spot, med Skandskrift paa min Ryg, omledes,
af Sværmen fulgt, som ved min dybe Stønnen
og mine Sorgens Taarer yttre Glæde.
Min Fod er saaret af den skarpe Flint,
og, naar jeg gys, leer den vilde Hob,
og beder mig at agte hvor jeg træder.
Alt Humphrey, kan jeg taale denne Spot?
Formoder Du, jeg Verden meer vil skue,
og lykkelig dem troe, som nyde Solskin?
Nei, Mørket vær mit Lys, og Nat min Dag!
Alt tænke paa min Pragt, mit Helved være!
Jeg stundem siger: Jeg er Humphreys Hustru,
og han en Prinds og dette Lands Behersker,
dog saa han hersked', saadan Prinds han var,
at han stod nær, mens jeg, den Hjælpeløse,

blev, som et brændemærket Underværk,
 betragtet af hver doven Lediggjænger.
 Men vær Du mild, og rødm ei ved min Skam,
 og rør Dig ei, for Dødens Dre hænger
 tæt over Dig, som sikkert snart vil skee,
 ei førend Suffolk, han, som Alt formaaer,
 og hun, som hader Dig, som hader Alle —
 og York, og stolten Beaufort, Falskheds Præst,
 har Englelimet udsat til Din Fangst;
 saa hæv Din Binge, de vil fange Dig;
 men frygt Du ei for Guden er i Snaren,
 og aldrig søg Din Fjende at afvæbne.

Gloster.

Hold op! min Leonor', Du sigter feil.
 Jeg skyldig være maae, for jeg kan straffes.
 Var mine Fjender tyve Gange flere,
 og hver med tyve Gange større Magt,
 saa kan de intet imod mig udrette,
 naar jeg er brødefrie og Kongen troe.
 Om jeg Dig dristig rev af Straffens Haand,
 var dog Din Skjændselse ei derved afvættet,
 men jeg i Fare ved at bryde Loven.
 No er Din bedste Hjælp, min Leonore,
 jeg beder Dig: Taalmodighed i Hjertet;
 thi saa ublide Dage svinde snart.

En Herold (kommer.)

Jeg sterner Eders Naade til Hans Majestæts
 Parlament, som er bestemt at holdes i Bury, den
 første Dag i næste Maaned.

Gloster.

Og uden først at fordre min Beslutning!
 De handle hemmeligt. — Vel, jeg skal komme.

(Herolden gaaer.)

Min Leonor', jeg gaaer. — Lad Poenitentsen,
Sheriff, ei overstige Kongens Bud.

Sheriffen.

Jeg, Eders Herlighed, ei længer byder,
og Sir John Stanley er besejlet nu,
til Den Man at bringe Hendes Naade.

Gloster.

Skal I, Sir John, bevogte hende der?

Stanley.

Det er mig overdraget, ædle Herre.

Gloster.

Vær ikke ond, fordi jeg beder Eder
at være god. Sjælen kan Verden smile,
jeg leve kan og vise Jer Belgjerning,
som I mod hende. Nu, Sir John, Farvel.

Hertuginde.

Du gaaer, min Humphrey, ei Levvel mig siger?

Gloster.

Sku denne Taare! tale kan jeg ikke.

(Gloster med sine Tjenere gaae.)

Hertuginde.

Du ogsaa gaaer? Med Dig gaaer al min Trost;
hvor jeg er ene her! Min Fryd er Døden;
Død, ved hvis blotte Navn jeg ofte frygted',
fordi jeg onsked' Verden Ewigbed. —

Stanley, jeg beder Dig, gaae, tag mig bort,
det samme hvor, om ingen Gæst jeg beder;
kun bring mig did, hvor man Dig har besejlet.

Stanley.

Det, Eders Naade, er til Den Man,
hvor efter Eders Stand I skal behandles.

Hertuginde.

O græsseligt; thi jeg kun Skjændsel er,
og skal jeg der behandles skjændselsfuldt?

Stanley.

Diig Hertug Humphrey Glosters Gemalinde,
i Folge denne Stand J skal behandles.

Hertuginde.

Lev vel, og bedre, Sheriff, end jeg lever,
endstjoudt Du Leder var i al min Skam.

Sheriffen.

Madam, det var mit Embede, tilgiv mig.

Hertuginde.

Ja, ja, Farvel, Du har udført Din Pligt.
Kom Stanley, skal vi gaae?

Stanley.

Kast Lagenet, forbi er Pœnitentsen,
vi gaae for Jer til Reisen at isøre.

Hertuginde.

Min Skam ei med mit Lagen skiftes om,
nei, den vil klæbe ved min bedste Klædning,
paa hvert et Smykke vil den vise sig.
Gaae, viis mig Vej, min Hu til Fængslet staaer.
(De gaae.)

Credie Akt.

Første Scene.

Abbediet i Bury.

Kong Henrik, Dronning Margaretha, Cardinalen, Suffolk, York, Buckingham og
Flere i Parlamentet.

Kong Henrik.

Det undrer mig, at Gloster ei er kommen.
At være sidste Mand er ei hans Bane,
hvad Marsag der end nu afholder ham.

Dronning Margaretha.

Kan I ei see, og vil I ei bemærke,
hvor fremmed og forandret Minen er?
Med hvilken Majestæt han viser sig;
hvor trodsig paa det sidste, han er bleven,
hvor stolt og herskesyg, ulig sig selv?
Vi Tiden veed, da han var mild og venlig,
og gav vi ham kun et alvorligt Blik,
da krummed' han sit Kne, og hele Hoffet
beundred ham for Underdanighed.
Men mod ham nu og selv om Morgenens,
naar hver med Dagens Tid sædvanlig hilser,
han rynker Brynet, viser vrede Blik,
og gaaer forbi med stift, ubøiet Kne,
foragtende den Gylding os tilkommer.
Smaa Hunde agtes ikke naar de knurre,
dog skjælv store Mænd naar Løven brøler,
og Humphrey er ei liden Mand i England.
Læg Mærke til, han staaer Jer nær ved Fodstølen,
og falder I, han nærmest Kronen er;
thi synes mig, det er ei Politik,

— naar jeg hans galdefulde Sind betragter,
 og at hans Fordeel følger Eders Afgang —
 at han for Eders Afsyn viser sig,
 og stædes Udgang til Fært hvie Raad.
 Ved Smiger har han vundet Folkets Hjerter,
 og naar han vil, han svinger Oprørsfanen,
 da frygter jeg, at Alle følge ham.
 End er det Vaar, Ufrundet smalt i Roden;
 men lad det ikke overvære Haugen,
 og quæle Sæden, for den mangler Tilfyn.
 Kun dybest Urefrygt for min Gemal
 mig lader finde Hertug Humphrey farlig;
 men feiler jeg, da kald det Uvindsfrygt,
 som jeg for bedre Grunde undertrykker,
 og tilstaaer at jeg gjorde Gloster Uret.
 Mylorder Suffolk, Buckingham og York,
 beviis min Paastands Falskhed om I kan,
 hvis ei, da lad mit Ord som Sandhed høres.

Suffolk:

Vel gennemskuer Eders Hoied Gloster,
 og var min Mening bleven æstet først,
 jeg havde fremført Eders Raades Tale.
 Saa sandt jeg lever, troer jeg Hertuginde,
 fremstyndt af ham, sin Djævelskunst begyndte;
 og var han end i Daaden mindviet,
 dog ved at pukke paa sin hvie Herkomst,
 at efter Kongen, han var Thronen nærmest —
 og saadan Prælen af sit Alderskab,
 anspored' han sin hjernesygge Hustru,
 vor Hersters Vald saa rygesløst at fremme.
 Det stille Band har ofte dybest Grund.
 Forræderi boer under jevne Lader.
 Ei Hæven farer, naar den Lam vil stjæle.
 Nei, nei min Konge, Gloster er en Mand,
 end ei udgrundet, fuld af dybt Bedrag.

Cardinalen.

Opfandt han ikke imod Lovens Bud,
Dødsstraffe, for ukjendt, for ringe Feil?

York.

Og pressed' han, i sit Protectorskab,
ei ud af Kongeriget store Summer
til Frankerhærens Sold, og ei dem sendte;
derfor har Stæderne saa tidt gjort Oprør.

Buckingham.

Kun Smaafeil imod dem, som Tiden bringer
for Lyset snart, af denne glatte Hertug.

Kong Henrik.

Mylorder, her: Den Sorg I har for os,
at rydde Tornene fra vore Fodder,
priisværdig er. Men min Samvittighed
vor Frænde Gloster tiltroer saa uskyldig,
for Høisforræderi mod vor Person,
som Lammet eller som den fromme Due.
Nei, Humphrey dydig er, høihjertet, mild,
ei dremmer ondt, og søger ei vort Fald.

Dronning Margaretha.

Hvor farlig er ei denne blinde Tiltro!
Er Due han, da er hans Hjære laante;
som hadefulde Ravn han findet er.
Er han et Lam? da bær han fremmed Skind;
thi han er trædsk, som rovbegjærlig Ulv.
Hvem stjæler Maske ei, som vil bedrage?
Vogt Eder min Gemal, thi Alles Belsærd
paa denne Frækkes Undergang berøer.

(Sommerfæt kommer.)

Sommerfæt.

Hil Eders Majestæt, min ædle Hersker!

Kong Henrik.

Velkommen Sommerfæt, hvad Nytt fra Frankrig?

Sommerfæt.

Alt Ederes hele Magt paa disse Steder
er brat berøvet Eder, Alt er tabt.

Kong Henrik.

Koldt Nytt, Lord Sommerfæt, men skee Guds Villie!

York (affides.)

Koldt Nytt for mig; min Hu til Frankrig stod
saa fast som Haabet til det rige England.
Saa visned mine Blomster alt i Knoppen,
Aalormene har Bladene bortgnavet.
Den Leg maae snarlig endes, eller jeg
min Fordring sælger for en Hædersgrav.

(Gloster kommer.)

Gloster.

Al Held og Lykke for min Herre, Kongen!
Tilgiv min Tyrste, jeg lod Eder vente.

Suffolk.

Nei, Gloster, viid, at Du kom alt for tidlig,
med mindre Du var mere tro mod Kongen;
jeg hester Dig for Høiserræderi.

Gloster.

Vel Suffolk, dog Du skal ei see mig rødme,
ei skifte Ansigtstræk ved denne Fængslen.
Uplettet Hjerte strækkes ikke let.
For Dynd er klarest Kilde ei saa fri,
som jeg er for Ultroskab mod min Herre.
Hvo kan anklage mig? Hvad er min Skyld?

York.

Man troer Mylærd, af Frankrig bestukken,
I har tilbageholdt Krigshærens Sold,
hvorefter Hans Høiæd Frankrig har tabt.

Gloster.

Det er kun troet, hvo er det som har troet det?
 Jeg aldrig har berøvet Hæren Sold,
 Stikpenge jeg af Frankrig ei har taget.
 Saa hjælp mig Gud, om ei hver Nat jeg har —
 — Nat efter Nat, — for Englands Bedste vaaget.
 Lad hver en Skilling jeg fra Landet tog,
 hver Hvid som jeg med Ilret sammendynget,
 som Vidne lægges frem paa Provens Dag!
 Nei, mangt et Pund jeg har af egne Midler,
 for ei det stakkels Land med Skat at tynge,
 betalt til flere Tæsningers Besætning,
 og aldrig har jeg fordret dem tilbage.

Cardinalen.

Den Skryden, Mylord, flæder Eder godt.

Gloster.

Jeg siger Sandhed kun, saa hjælp mig Gud!

York.

I Jert Protectorskab I har opfunden
 uborte Piinsler for Misddædere,
 og England nu for Tyranni er udraabt.

Gloster.

Det er bekjendt, at mens jeg var Protector,
 Medlidenheden var min største Feil.
 Mit Hjerte smelted ved en Skyldigs Taare,
 og Straffen blev et mildt Advarsels Ord.
 Blodstænkte Morder kun, og lumskt Røver,
 der plyndrede den arme Vandringssmand,
 kun disse jeg fortjente Straf tilkjendte.
 Mord revsede jeg haardt, og strengere
 end Tyveri og andre mindre Broder,

Suffolk.

Kun dette Smaafeil er, som let besvares;

men I for større Broder er beskyldt,
der ei saa lettelig, Mylord, afsvættes.
Jeg fængsler Eder i Hans Høiheds Navn,
og i Lord Cardinalens Baretægt
Jeg overgiver til Forhørets Dag.

Kong Henrik.

Det er mit sikker Haab, Mylord af Gloster,
at al Mistanke I fralægger Eder;
thi min Samvittighed Jer kjender skyldfri.

Gloster.

Af ædle Herre, denne Tid er farlig;
thi Dyden er af Ureslyge qvalt,
Godmodighed forjaget er af Ondskab,
ved Rettens Domstol falske Vidner høres,
og Sandhed svæver i Landflygtighed.
Imod mit Liv er deres Anslag stillet,
og om min Dod var Held for Englands D,
og Tyranniets sidste Udaad blev,
da jeg tilfreds og villig gav mig hen,
men min er kun en sorgelig Prolog,
og tusind Flere, som ei Varen ahne,
ei ende dette grumme Sørgeespil.
Af Beauforts Die gnistrer Hjertets Ondskab,
af Suffolks mørke Bryn det skumle Had;
ved Tungen letter brædded Buckingham
den hadske Byrde ham paa Hjertet hviler,
og vrantne Dork, som griber efter Maanen,
hvis stigesvangre Arm jeg holdt i Tomme,
ved falsk Beskyldning staae mig efter Livet. —
Og I min Drenning, med den hele Rhynde,
har uden Grund lagt Vanhæd paa mit Hoved;
I har med al Anstrengelse opægget
mod mig, til fjendtligt Sind, min ædle Herre. —
Jeg veed I har lagt Hovederne sammen,

jeg kjender Eders hemmelige Moder,
 for at bereve mig et skyldfrit Liv;
 der skal ei mangle falske Vidnesbyrd,
 ei heller Dyrger af Forræderi,
 som kan mig sælde og forstørre Broden.
 Det gamle Ordssprog her vil Sandhed worde:
 Man finder let en Stav, naar man vil slaa.

Cardinalen.

Utaalelig hans Skjælden er, min Konge.
 Naar de som Eders Majestæt advare
 mod skjulte Baaben i Forræderhaand,
 saaledes dadles og beispottes skal,
 og naar Forbryderen frit Ord tillades,
 da kjeles Jvren for Eders Naade.

Suffolk.

Dg har han ei vor Dronning forekastet
 med skjulte, dog forsmædelige Ord,
 som om hun havde kjøbt loqnagtigt Bidne,
 for at fraspærge ham hans Værdighed?

Dronning Margaretha.

Den Tabende tillader jeg at skjælde.

Gloster.

Sandsærdig talt, ei meent — jeg taber sikkert.
 Vee, vee de Bindende, som spille falsk! —
 den Tabende har vist nok Lov at tale.

Buckingham.

Han spilder os med Ordsofdreining Dagen;
 Lord Cardinal, han Eders Fange er.

Cardinalen.

Føer Hertug Gloster bort, og vogt ham vel.

Gloster.

Saaledes kaster Henrik bort sin Krykke
 for, til hans Legems Vægt, hans Veen er styrket;

saaledes jages Hyrden fra Din Side,
 og Ulve slaaes om, hvo skal gnave først.
 D gid min Frygt var falsk, Død for mig svæver,
 min gode Konge, for Dit Fald jeg bærer.

(Gloster gaaer med Bagt.)

Kong Henrik.

Guldbring, forkast hvad Eders Wiisdom tykkes,
 Mylorder, som om vi var selv tilstede.

Dronning Margaretha.

Vil min Gemal forlade Parlamentet?

Kong Henrik.

Al ja, mit Hjerte druknet er i Sorg,
 og Kilden alt fra mine Dine flyder.
 Glendighed mit Legem har omgjordet,
 hvad Smerte trykker som Mismodighed?
 Jeg seer, min Frænde Gloster, i Dit Ansigt,
 kun idel Præg af Vre, Sandhed, Troskab,
 og dog, min Humphrey, skal den Time komme,
 da jeg mistroer Dig, og Din Falskhed frygter.
 Hvad Uhelds Stjerne svæver over Dig,
 at disse Order og min Gemalinde,
 Dit rene skyldfrie Liv vil undergrave?
 Du gjorde dem ei Uret, ingen Uret,
 og dog, som Slagteren bortslæber Kalven,
 og binder den og slaaer den naar den spreller,
 og bærer den til blodigt Slagterhus,
 saa uden Nag og Anger de ham handle.
 Som stakkels Hind bekymret løber om,
 seer ad den Wei, hvor Kuddet forhen gik,
 og kan kun sørge ved sin Vngels Tab,
 saa jeg den gode Glesters Sag bejamrer
 med trostløs Taarestrom; og efter ham
 med dunkle Dine seer, til intet Gavn.
 Saa mægtig Fjenden er, thi vil jeg græde,

og sige ved hvert Suk jeg Himlen sender:
Hvo er Forræder? Gloster jeg friskjender.

(Gaaer.)

Dronning Margaretha.
Solfstraalen, frie Lorder, Suen smelter;
men min Gemal er kold ved store Ting,
fuld af barnagtig Unk, og Glosters Skin
ham daarer liig sorgmodig Krokodille,
der med sin Klynken lokker Vandreren;
liig Slangen, som paa Blomsterhøi sig bugter
i broget Glimmerfarve, stikker Barnet,
som den beundrer for sin høie Skjonhed.
Troe mig, var ingen mere viis end jeg,
(og dog heri mit eget Vid mig hover,)
Forlojes snart fra Verden Gloster skulde,
for at forløse os fra Frygt for ham.

Cardinalen.

At han bør døe, er værdig Politik;
men end vi til hans Død en Marsag mangle,
den naaet, da efter Lovens Bud han dømmes.

Suffolk.

Ei rigtig Politik det synes mig;
thi Kongen stræbe vil, og maastee Folket
vil gjere Opstand, for at frelse ham;
dog have vi ei Grunde uden Mistro,
for at bevise, han er værdig Døden.

York.

Altjaa I vil da ei, at han skal døe?

Suffolk.

Paa Jorden ingen ønsker det som jeg.

York.

York er det, som hans Død maae ivrigst søge. —
Men Mylord Cardinal og I Lord Suffolk,

sig hvad I tænke og tal ud af Sjælen. —
 Var det ei et, at lade graadig Dron
 bevogte Kyllingen for hungrig Glente,
 og sætte Hertug Humphrey til Protector?

Dronning Margaretha.
 Da var den stakkels Kylling Døden vis.

Suffolk.

Min Dronning, sandt, og var det ikke Galskab,
 at gjøre trædske Ræv til Fjaldens Bogter.
 Var han for lumsk og snedig Mord beskyldt,
 da blev ved let Undskyldning Brøden dækket,
 fordi hans Hensigt ikke udført var.
 Nei, lad ham døe fordi han er en Ræv,
 og af Naturen Hjordens svorne Fjende,
 for han med Purpurblod har Kjæven plettet;
 thi han, bevisselig, Kongens Fjende er.
 Hvorledes slaae ham — derpaa vi ei gruble,
 det skee ved Slyng, Snildhed eller Snare,
 i Søvn eller vaagen, ligemeget;
 kun at han døer, thi det er bedste Evig,
 den sættes mat, som først fik Evig i Sinde.

Dronning Margaretha.
 Tre Gange ædle Suffolk, talt med Synd.

Suffolk.

Ei syndigt for saameget er udrettet;
 thi ofte Ting bli'er sagt og sjelden meent,
 men viid: mit Hjerte stemmer med min Tunge;
 og at jeg Daaden anseer håderlig,
 at stikke Kongen mod sin skjulte Fjende,
 saa sig et Ord og jeg er Sjælesørger.

Cardinalen.

Men jeg vil han skal døe, Mylord af Suffolk,
 for I som Præst kan lovlig blive kaldt;

Samtyk, og min Bedrift I retlig domme,
 saa jeg besørge vil hans Banemand. —
 Kun for min Konges Sikkerhed jeg handler.

Suffolk.

Her er min Haand, det er en værdig Daad.

Dronning Margaretha.

Saa siger ogsaa jeg.

York.

Og jeg; og nu vi tre har udtalt Ordet,
 da ligemeget hvo vor Dom bestrider.

Et Bud (kommer.)

Fra Irland, høie Lorder, hastet' jeg
 med Budskab, at Rebellerne har reist sig.
 Heel mangen Engelskmand sprang over Klingen.
 Send Hjælp, og stand's itide Maseriet,
 for Saaret, Lorder, bli'er ulægeligt,
 der end er Haab saalænge det er friskt.

Cardinalen.

Det Trasald fordrer diebliflig Hjælp;
 hvad raader I, Mylords, i denne Sag?

York.

Alt Sommerset did sendes som Regent,
 en saadan heldig Styrrer skal man bruge,
 vi mindes bør hans Lykke hist i Frankrig.

Sommerset.

Om York med al sin fine Politik
 i mit Sted havde været Frankrigs Styrrer
 han neppe havde holdt sig der saa længe.

York.

Ei for at miste Alt, som Du har gjort.
 Jeg havde heller tabt mit Liv i Tide,
 en sli'g Banæres Byrde bringe hjem,
 ved der at blive indtil Alt var borte.

Viis mig et Nr, som Du i Kampen fandt,
 ufskrannet Legem sjelden Seier vandt.

Dronning Margaretha.

Nei, denne Gnist udbryde vil i Flamme,
 naar Vind og Ved for den at nære, bringes.
 Min Sommerfæt, min gode York, vær rolig.
 Din Lykke, York, som Frankerigs Regent
 maaskee der værre bleven var end hans.

York.

Hvorledes? Værre? Nei, Skam over Alle — —!

Sommerfæt.

Dg over Dig især, som onsker Skam!

Cardinalen.

Mylord af York, forseg nu Eders Lykke.
 De vilde Irlands Kerner under Baaben,
 med engelsk Blod nu deres Jordbund gjøder.
 Til Irland lede J en tapper Hær
 af udvalgt Mandskab — af hvert Grevskab nogle —
 og prove Lykkens Kast mod irske Mænd!

York.

Ja, naar det saa Hans Majestæt behager.

Suffolk.

Hvad? Majestæten's Bisald er vor Magt,
 og hvad af os beslattes, han samtykker;
 thi, ædle York, paatag Dig denne Daad.

York.

Jeg er tilfreds, Mylorder, skaf mig Tropper,
 imidlertid jeg ordner mine Ting.

Suffolk.

Et Hverv, Mylord af York, som jeg udretter;
 men nu tilbage til den falske Hertug.

Cardinalen.

Ei meer om ham, — jeg med ham skifte vil,
 saa han i Fremtid os ei meer skal skade.
 Afbryder nu, forbi er næsten Dagen. —
 Vi maae, Lord Suffolk, tale meer om Sagen. —

York.

Mylord af Suffolk, inden fjorten Dage,
 i Bristol Havn jeg venter Hæren samlet,
 for derfra at indskibe den til Irland.

Suffolk.

Det sikkert skal udrettes, Lord af York.

(Alle gaae uden York.)

York.

Nu eller aldrig York! Hver frygtsom Tanke
 staalhærdes skal. Tvivl med Beslutning verle.
 Bliv brad Du haabed, eller giv til Døden
 afhængigt Liv, som er ei Nyden værd.
 Blegnæbbet Frygt kun semmer lavfødt Mand,
 det kongelige Bryst kan den ei nære.
 Som Jlinger i Baar hinanden følge,
 saa dynger mandig Tanke sig paa Tanke,
 og Alle tænke kun paa Værdighed.
 Som flittig Edderkop, saa travle Hjerne,
 for mine Øjender, mejsom Snaren væver.
 Vel Verder, vel, det var politisk gjort
 at sende mig med talrig Krigshær bort.
 Jeg frygter, I kun sultne Slange varmer,
 som, opfødt ved Jert Bryst, vil stinge Hjertet.
 Jeg manglede kun Folk, I giver dem,
 jeg ta'er det naadigt op; men vær forsikket,
 I give skarpen Dolk i Galmands Haand.
 Imedens jeg i Irland holder Hæren,
 vil jeg i England reise sorten Storm,
 som skal ti tusind Sjæle op til Himlen

hvad eller ned i hede Helved blæse.
 Ilveiret uden Døder rase skal,
 indtil den gyldne Ring omkring min Tinding,
 lig Solens majestætiske klare Straaler,
 Drakens vilde Raseri kan stilne.
 Til Rødskab for min Hensigt har jeg alt
 forført en vild, halsstarrig Karl fra Kent;
 John Gade af Ashford,
 at gøre Oprør, som han vel forstaaer,
 med Navn og Titel af John Mortimer.
 I Irland jeg engang saae denne Gade,
 haardnakket stride med en Flok af Kerner,
 indtil hans Hoster var behængt med Pile,
 saa fast han lignede et skarppigget Bindsvin;
 og da han reddet blev, da saae jeg ham
 omkring at springe som en morisk Danser,
 og ryste blodig Piil lig Moren Kloffen.
 Forklædt som en stridhaaret, snedig Kerner
 han ofte har med Fjenden Samkvem havt,
 og uopdaget kom til mig igjen
 med Efterretninger om deres Planer.
 Slik Djævel her min Substitut skal være;
 thi den John Mortimer, som nu er død,
 i Mine, Tale og i Gang han ligner.
 Ved ham jeg skal udforske Folkets Sind,
 hvorledes det mod Huset Drek er stemt.
 Blev han end grebet, martret, flaaet og plaget,
 dog bragte ingen Pinebænk ham til,
 at nærne mig, som den der ham forførte.
 Og lykkes det, som rimeligen skeer,
 da kommer jeg fra Irland med min Magt,
 og høster Frugten efter Rægtens Udsæd.
 Er Humphrey først og Henrik blandt de Døde,
 saa nærmer sig mit Dødses Morgenrøde.

(gaaer.)

Anden Scene.

Bury. Et Bærelse i Palladset.

Nogle Mordere komme hastig ind.

Første Morder.

Løb til Mylord af Suffolk, lad ham vide,
at Gloster er besordret, som han bød.

Anden Morder.

O, gid det ugjort var! O, hvilken Handling!
Hvem hørte før en slig Bodfærdighed?

(Suffolk kommer.)

Første Morder.

Der Mylord kommer.

Suffolk.

Nu Karle, har I ham affærdiget?

Første Morder.

Ja bedste Herre, han er død.

Suffolk.

Vel talt. Gaaer hjem til mig, jeg Eder
for denne rovelige Daad vil lønne.
Strax Kongen med sit Raad vil være her;
er Sengen rettet op? er Alt i Orden
ifølge de Befalinger jeg gav?

Første Morder.

Ja bedste Herre.

Suffolk.

Bort, skynder Eder!

(Morderne gaae.)

(Kong Henrik, Dronning Margaretha, Car-
dinal Beaufort, Sommerset, Lorden og
flere komme.)

Kong Henrik.

Gaae, lad vor Duce møde strax for os.

Siig, vi Hans Naade vil i Dag forhøre,
om han er skyldig som han er anklaget.

Suffolk.

Jeg strax vil kalde ham, min ædle Herre.

(gaaer.)

Kong Henrik.

Mylorder, tager Plads. Nu hør min Bon:
Forfar ei strengere imod vor Duncle,
end retligt Vidnesbyrd af Sandheds Mund
bevise kan, han er i Rænker skyldig.

Dronning Margaretha.

Forbyde Gud, at Ondskab skulde seire,
og sælde uskyldt en Englands Pair!
Bed Gud han sig Mistanken kan fralægge!

Kong Henrik.

Min Dronning, tak, Dit Ord har trøstet mig.

(Suffolk kommer tilbage.)

Hvad nu? hvi est Du bleg? hvi zitterer Du?
hvor er vor Duncle? hvad er hændet, Suffolk?

Suffolk.

Død i sin Seng, Mylord; død Gloster er.

Dronning Margaretha.

Det Gud afvende!

Cardinalen.

Guds hemmelige Dem: I Nat jeg drømte,
at Gloster vorden stum, ei kunde tale.

(Kongen falder i Asmagt.)

Dronning Margaretha.

Hvad feiler min Gemal? Hjælp Lords! Han døer.

Sommer set.

Reis op hans Legeme, knib ham i Næsen.

Dronning Margaretha.

Gaae, løb, hjælp, hjælp! Alen Dinene min Henrik!

Suffolk.

Han aander; kun taalmodig, Eders Naade.

Kong Henrik.

O Himlens Gud!

Dronning Margaretha.

Hvor gaar det, elskte Herre?

Suffolk.

Vær trostlig, Konge! Rolig, ædle Henrik!

Kong Henrik.

Hvad? Vil Mylord af Suffolk troste mig?

Beh han mig nys ei for en Navnesang,
hvis sæle Tone roved mig min Livskraft,

og treer han, at en Gjerdesmuttes Qviddren,
ved at udsfrige Trost fra hule Bryst,

forjage kan den først undfangne Lyd?

Skjul ei Din Gist med slige Sukkerord!

Jeg siger: Fly! Læg ei Din Haand paa mig,
af den berørt, som Slangens Braad mig skrækker.

Usaligt Budskabsbringer, skynd Dig bort!

Tuult Tyranni paa Diestenen sidder,
i hæslig Høihed, for at skrække Verden.

Stir ei paa mig, thi Dine Blikke saare,
dog gaae ei bort, kom Basilisk og drøb
ustyldige Beskuer med Dit Syn.

I Dødens Skygge skal jeg finde Glæde,
i Livet dobbelt Død, nu han er død.

Dronning Margaretha.

Hvi skjælder min Gemal saaledes Suffolk?

Skjendt Hertug Gloster var hans sorne Fjende,
han dog heist christelig hans Død beklager.

Hvad mig angaar — skjendt han min Uven var,

om Taarens Strøm og Hjertets hule Stønnen
 og sugende Blodstikke vakte ham,
 jeg græd mig blind og stønnede mig syg,
 blev lilliebleg ved Suk som Blodet drak,
 om dette gav den ædle Hertug Liv.
 Ei veed jeg hvordan Verden mig vil dømmes;
 at vi ei Benner var er vidt bekendt.
 Maaskee man troer jeg skaffed ham af Dage,
 da vil mit Navn af Klaffertunge saares,
 og Fyrstehoffer tale om min Skam.
 Det voldte mig hans Død. O hvor usaligt,
 at være Dronning og med Skjændsel krones!

Kong Henrik.

Ik veed mig for min Gloster, arme Mand!

Dronning Margaretha.

Veed Dig for mig, langt mere arm end han.
 Hvad? vender Du Dig bort, Dit Ansigt skjuler?
 Seer paa mig, jeg er ingen leed Spedalsk.
 Hvad? er Du liig en Dgle worden døv?
 Vær Du og giftig, dræb Din stakkels Dronning.
 Har Glosters Grav alt Haab, al Trost opslugt?
 Nei, aldrig Margaretha var Din Glæde.
 Reis ham en Mindesteen og tilbed den,
 og gjør mit Billed til et Olivensskildt.
 Var det derfor jeg næsten Skibbrud led,
 og blev af Modvind treende Gange ført
 fra Englands Banke til min Fødekyst?
 Hvad spaaede dette? Binden varselsfuld
 tilhvidsked mig: Fly Skorpionens Rede!
 Sæt aldrig Foden paa ufjærlig Strandbred!
 Hvad gjorde jeg? De sagte Pust jeg skjældte,
 og ham som slap dem fra metalne Guler!
 Jeg bad dem viste imod Englands Bred,
 hvis ei, vor Stevn paa rædsom Klippe fæste;

men Golus ei vilde Morder være,
 Dig overlod han den forhadte Daad.
 Den hvalteølge vilde mig ei drukne,
 den vidste, at Du gjorde det ufjærligt
 paa Land, i Taarer saltene end Havet.
 I dybe Sand sig skjulte haarden Klippe,
 den vilde mig ei mod dens Sider slaae,
 fordi Dit haardere, Dit Flintehjerte
 her i Dit Slot Margretha kunde dræbe.
 Saa længe jeg de kridne Klinte vined,
 imedens os Ilveiret drev fra Kysten.
 jeg kjæf i Stormen stod paa Kelingen;
 og da Dit elskte Land i Taager svandt,
 som drog et Slør for end umættet Die.
 tog jeg af Halsen kostelig Juvel,
 — et Hjerte rigt besat med Diamanter —
 og kasted mod Dit Land, det Bølgen favned,
 da ønsked jeg: Saa favne han mit Hjerte!
 Nu bortsvandt for mit Syn skjøn Albions Kyst,
 mit Hjerte svæved did med mine Dine,
 dem kaldte jeg elendig dunkle Briller,
 da Englands elskte Bred af Synne svandt.
 Hvor ofte fristed jeg ei Suffolks Tunge,
 [Redskabet for Din Ubestandighed]
 at trylle mig som hiin Aescanius gjorde,
 da elskovslyge Dido han fortalte
 sin Faders Jdræt efter Trojas Brand.
 Er Du som han ei falsk? som hun, jeg tryllet?
 Vee mig, jeg kan ei meer. Doe Margaretha!
 thi Henrik græder for Du lever end.

(Allarm udenfor. Warwick og Salisbury træde ind; Folket trænger til Døren.)

Warwick.

Et Rygte gaaer, min mægtige Behersker,
 at gode Hertug Humphrey lumsk er dræbt

af Cardinal Beaufort og Hertug Suffolk.
 Og Folket, liig vredagtig Sværm af Bier,
 der mangle Forer, svæve hid og did,
 og agte ei hvem de hevngjerrig stikke.
 Jeg deres vilde Mytteri har stillet,
 indtil de høre hvordan han er død.

Kong Henrik.

At han er død, er alt for sandt, min Warwick;
 men ene Gud, ei Henrik, veed hvorledes.
 Gaae i hans Kammer, sku hans blege Liig,
 forklar Dig saa hans pludselige Død!

Warwick.

Min Konge, det jeg vil. Bliv Salisbury
 hos vilde Sværm, jeg kommer strax tilbage.

(Warwick gaaer ind i et indre Værelse og Salisbury trækker sig tilbage.)

Kong Henrik.

O Almagts vise Dommer! Stands min Tanke,
 den Tanke, som vil overtale Sjælen
 at troe, at voldsom Haand er lagt paa Humphrey!
 Er min Formodning falsk, tilgiv mig Gud.
 thi Dommen ene Dig, ei mig, tilhører! —
 Jeg gjerne vil Din blege Læbe varme
 med tyve tusind Kys, jeg vil Dit Ansigt
 bedugge med et Ocean af Taarer,
 og sige døde Legem, jeg Dig elskte,
 og med min Haand Din kolde Haand omfatte;
 men denne usle Liigpomp var unyttig;
 at see Dit jordiske, Dit døde Billed,
 var det ei blot min Smerte at forstørre?

(Fløidørene til et indre Værelse aabnes, og Kloster
 sees død i sin Seng; Warwick og flere staae
 omkring ham.)

Warwick.

Kom her, min ædle Tyrste, sku hans Liig!

Kong Henrik.

Det var at see hvor dyb min Grav er gjort;
thi med hans Sjæl al jordisk Trost bortfloi,
ved ham at see, jeg seer mit Liv i Døden.

Warwick.

Saa sikkert, som min Sjæl at leve haaber,
ved Sennen, som sig paatog vore Synder,
for os at frelse fra sin Faders Brede,
saa vist, jeg treer, at voldsom Haand er lagt
paa denne vidtberømte Hertugs Liv.

Suffolk.

En vældig Gød med Alvors Tunge svoren;
men hvad Beruiss gi'er Warwick for sin Paastand?

Warwick.

See hvor hans Blod er steget til hans Ansigt!
Jeg ser har seet en Død paa Sottesengen,
af Alskesfarve, mager, bleg og blodløs;
thi Blodet var tilbagetrængt til Hjertet,
som kaldte det til Hjælp imod sin Fjende
i haarde Kamp, som det med Døden stred;
der blev det faldt med Hjertet, og ei meer
tilbagevendte for at rødme Kinden.
Nu er hans Ansigt sort og fuldt af Blod,
hans Dine meer fremstaaende end før,
han stirrer vildt og skræksfuldt, liig den Dvalte.
Hans Haar staae stridt, hans Næsebore spille;
hans Fingre spredte vidt, som Een der greb
og stred for Livet, men var overvundet.
See hvor hans Haar til Lagenet sig klæber.
Hans mandig skjønne Skjæg ureligt er,
liig Semmersæden, ved et Uveir nedslaaet.

Det ufeilbarligt er, at han er myrdet,
kun eet af diſſe Tegn var Vidne nok.

Suffolk.

Hvem, Warwick, ſkulde ham vel dræbe her?
Beaufort og jeg i Baretægt ham havde,
og vi, jeg haaber, er ei Mordere.

Warwick.

Dog var J begge Humphreys ſvorne Tjender,
og ſikkert J den gode Hertug vogted,
J pleied ham ſandſynligt ei ſom Ven;
thi det kan ſkues grandt, han fandt en Tjende.

Dronning Margaretha.

Alf Skinnet blot, J diſſe Adelsmænd
for Hertug Humphreys bratte Dod miſtanke?

Warwick.

Hvem finder Dvæn dod, end blodende,
og ſeer en Slagter nær den med ſin Dre,
og ei formeder hvordan den blev dræbt?
Hvem fandt i Glentens Nede Algerhonen
og ei begriber hvordan Tuglen døde,
ſkjøndt Hogen ſvæver med ubledigt Næb?
Juſt ſaa kan dette Sorgeſpil miſtankeſ.

Dronning Margaretha.

Er J en Slagter, Suffolk, hvor er Kniven?
Skal Beaufort kaldes Høg, hver er hans Kloer?

Suffolk.

Ei bær jeg Kniv for Sovende at ſlagte;
men her et Hvernens Sværd, i Hvile ruſtet,
det ſkures ſkal i galdefulde Hjerte,
ſom ſtempler mig med Mordets Purpurtegn.
Siig om Du tør, Du ſtolte Lord af Warwick,
jeg ſkyldig er i Hertug Humphreys Dod!

(Cardinalen, Commerſet og Flere gaae.)

Warwick.

Hvad vover Warwick ei, naar falske Suffolk truer?

Dronning Margaretha.

Han vover ei at tæmme Smældelysten;
ei hører op med overmodig Daddel,
om Suffolk fordrer ham ti tusind Gange.

Warwick.

Med al Erbødighed, ti stille Dronning;
thi hvert et Ord I taler til hans Fordeel,
Ser kongelige Værdighed besudler.

Suffolk.

Slovvittig Du, uædel i Din Udsærd!
Hvis Kvinde mod sin Mand sliq Uret gjorde,
saa tog Din Moder i sin Bolderseng
vantrevne og uverne Bondelommel,
og i det ædle Stammetræ indpødet
en suur Galæblestilk, hvis Frugt Du er,
og ei af de Nevillers ædle Herkomst.

Warwick.

Om ei Din Morderkyld beskærmes Dig,
og jeg berøved Boddelen sin Len,
og derved letted Dig Din Skjændsels Byrde,
og hvis min Kenges Mafyn ei mig mildned,
saa skulde Du paa Knæ, Du seige Morder,
om Glemjel for Din Tale trygle mig,
og tilstaae, at Du egen Moder meente,
og at Du selv ei sprang af ægte Fødsel;
og efter frygtelige Hylding gjort
Du fik Din Len, jeg sendte Dig til Helved,
Blodigle, som den Sovende udsuger.

Suffolk.

Nei, mens Du vaager vil Dit Blod jeg suge,
hvis Du Dig vover ud af denne Kreds.

Warwick.

Afsted nu, eller jeg hersra Dig drager,
 Ilværdige Du er. Jeg strider med Dig,
 for dog at tjene Hertug Humphreys Skygge.

(Suffolk og Warwick gaae.)

Kong Henrik.

Hvo har et bedre Skjold end Hjertets Reenhed?
 Retfærdig Kampen tregang væbnet er,
 og den kun nogen, skjendt i Staal indsluttet,
 som ond Samvittighed i Brystet stikker.

(Allarm udenfor.)

Dronning Margaretha.

Hvad Larm er dette?

(Suffolk og Warwick komme ind igjen med dragne
 Kaarder.)

Kong Henrik.

Hvorledes Lorder, vrede Vaaben dragne
 i vor Nærvarrelse? det vover I? —
 Hvorfor den larmende oprørske Stoien?

Suffolk.

Her Burys Bergere med falske Warwick
 anfælde mig, min mægtige Behersker.

(Allarm af Mængden udenfor. Salisbury kommer.)

Salisbury (til Folket udenfor.)

Tilside. Kongen vide skal Jert Dødske —

(til Kongen.)

Bed mig, min Første, Folket melder Eder:
 Derjom Lord Suffolk ei med Døden straffes,
 hvis ei, forvises Englands skjenne Jordbund,
 de drage ham med Magt fra Eders Slot,
 og marttrer ham med langsom piinlig Død.
 Bed ham, de sige, Hertug Humphrey døde,

ved ham, de frygte Eders Høiheds Død;
 og ikkun Kjærlighed og Troskabs Iver,
 — fric for modvillig og halsstarrig Trods,
 som synes stride imod Eders Ønsker, —
 dem leder til at fordre hans Forviisning.
 Fremdeles siage de, af kjærlig Omfarg
 for Eders Majestæt: Alt om I sov,
 og bed, at den som Slumrens No forstyrred
 blev med Unnaade straffed og med Død,
 saa dog, naaget saadant Strengheds Bud,
 naar der en Slange saaes med klostet Tunge,
 at snige sig mod Eders Majestæt,
 var det Nødvendighed at vaagne Jer,
 at ei den dødelige Drm. omskabte
 vanheldig Slummer til en evig Sovn.
 Derfor de vil, selv om I det forbød,
 med eller mod Jer Villie, Eder vogte
 for slige Slanger, som den falske Suffolk,
 hvis giftige, fordærvelige Braad
 berøved Eders elskte Oncle Livet,
 af tyve Gange mere Værd end hans.

Folket (udenfor.)

Et Svar fra Kongen, Mylord Salisbury.

Suffolk.

Sandsynligt, Folket, en uhovlet Hob,
 kan saadant Budskab til sin Tyrste sende;
 Men I, Mylord, var gjerne deres Bud,
 for Eders fine Talekunst at vise;
 men al den Værd Salisbury vandt
 er den — at han var Lord Ambassadeur,
 fra en Flok Kjædelsliffere til Kongen.

Folket (udenfor.)

Fra Kongen Svar, hvis ei, vi bryde ind.

Kong Henrik.

Gaae Salisbury, siig paa mine Begne,
at Henrik takker dem for deres Omjorg,
at om jeg ei opfordret var af dem,
saa havde jeg dog handlet som de ønske;
thi mine Tanker varsled ofte mig
for Staten svart Uheld ved Suffolks Vandel,
og derfor — ved dens Majestæt jeg sværger:
hvis første Styrer jeg uærdig er, —
hans Lande skal ei meer end trende Dage
forpæste Albions Lust, ved Straf af Døden.

(Salisbury gaaer.)

Dronning Margaretha.

O lad mig bede for den gode Suffolk.

Kong Henrik.

Ei gode Dronning, som ham kalder god.
Ei meer derom, jeg siger; ved Din Forben
Du ikkun min Forbittrelse forøger.
Naar jeg kun lover, holder jeg mit Ord;
men ugjenkaldelig er mig min Gød: —
Om efter trende Dage her Du findes,
paa nogen Jordbund hvor jeg er Behersker,
kan Verden ei gjenkjøbe Dig Dit Liv. —
Kom Warwick, gode Warwick, gaae med mig,
om Ting af Bøgt jeg underretter Dig.

(Kong Henrik, Warwick &c. gaae.)

Dronning Margaretha.

Banheld og Kummer følge Jer i Hælen;
Gid Hjertesorg og bittersure Sammer
Selskabere paa Eders Vandring være!
I ere to, den Tredie Djæveln vende,
Gid trefold Hevn ledsage Eders Skridt!

Suffolk.

Hold, Dronning, med Forbandelserne op,
og lad Din Suffolk tunge Afsted tage.

Dronning Margaretha.

Th, svage Qvinde, hjerteblood Skabning!
Har Du ei Mod at bande Dine Fjender?

Suffolk.

Bee over dem! Hvorfor skal jeg dem bande?
Om Sværgen dræbte som Alrunens Stonnen,
opfinde skulde jeg saa bittre Eder,
saa raac, saa hadske, skurrende at hore,
og hvine dem med Tænders Gnidsel ud,
med vel saa mange Tegn paa grusomt Had,
som gustne Alvind i sin ækle Hule.

I Alvorsordet Tungen skulde snuble,
og Diet guistre, Flintens Funker liig;
mit Haar paa Ende staae som en Afstindigs;
hvert Ledemed sig vrie som det bandte.

I dette Nu, betynget Hjerte brast,
om jeg ei bandte dem. Gist deres Drik,
og bitter Galde deres Maaltid være!

Cypresselunden deres bedste Skjage,
og Basilisken deres Yndlingsudsig!
Fjirbeen og Tudsse dem berøre kun,
og Slangehvislen nynne dem et Chor,
sem varslende Natuglehyl ledsage!

Det merke Helveds skræffeligste Gru — —

Dronning Margaretha.

Nok, gode Suffolk! Du kun quæler Dig,
og Ederne — liig Solens Glands mod Speilet,
liig overladet Flint — tilbageslaaer,
og vende deres Styrke mod Dig selv.

Suffolk.

Du bad mig bande, beder mig at standse.

Nu, ved det Land, hvorfra jeg er forviist,
 jeg kunde bande bort en Vinternat,
 skjøndt jeg stod nogen paa en Klippetinde,
 hvor aldrig skarpe Kuld lod Græsset groe,
 og tænke det kun Diebliffets Spog.

Dronning Margaretha.

Jeg beder Dig, held op. Giv mig Din Haand,
 lad mig bedugge den med Sorgens Taarer,
 lad aldrig Himlens Draaber væde Stedet,
 og disse Smertens Jammerstegn borttvatte.

(Hun kysser hans Haand.)

Gid dette Kys sig præge i Din Haand,
 at Læbens Indsegl Dig kan minde om
 de tusind Sukke jeg før Dig udaander!
 Nu gaac Din Bei, at jeg min Sorg kan kjende,
 thi den kun indbildt er naar Du er nær,
 som een der overmæt sig Trang ei mindes.
 Tilbage jeg Dig kalder eller vover,
 vær vis derpaa, at blive selv forviist,
 og landsforviist jeg er naar ei hos Dig.
 Gaac, tacl ei meer; nu gaac, — nei bliv! —
 Saa to lovfældte Benner favne sig,
 hinanden siige tusinde Lev vel;
 Adskillelsen er værre selv end Døden,
 dog nu Far vel; med Dig Far vel til Livet!

Suffolk.

Saa træffer tifold Landsforviisning Suffolk,
 ved Kongen een og tre Gang tre ved Dig.
 Ei England angrer jeg, var Du ei der;
 for Suffolk var en Drken folkerig,
 naar Du kun var hans himmelske Vedsager;
 thi hvor Du er, kun ene der er Verden
 med hver forskjellig Glæde her i Livet;
 men er Du ikke der, kun tomt og øde.

Jeg kan ei meer. Lev Du og nyd Dit Liv,
for mig er ingen Fryd, kun at Du lever.

(Baur kommer.)

Dronning Margaretha.

Hvorhen gaaer Baur saa hastig? Hvad er haendet?

Baur.

Jeg underrette skal hans Majestæt,
at Cardinal Beaufort er heftig syg,
og drager snart sit sidste Aandedræt.
Han gisper, stirrer, snapper efter Beiret,
bespotter Gud og Jordens Born forbander;
han taler stundom, som om Humphreys Land
stod tæt hos ham; han stundom kalder Kongen,
og hvister til sin Pude, som til ham,
sit svartbeladte Hjertes Løndoms Tanker.
Thi skal jeg melde for hans Majestæt,
at han just nu med høien Røst ham kalder.

Dronning Margaretha.

Gaae, bring Din Konge dette tunge Budskab.

(Baur gaaer.)

Alf vee mig! Sorgens Nyd! Men hvi begræde
en Times usle Tab hverved jeg glemmer:
min Suffolk landsforviist, min Sjæls Alened?
Nei, ene for min Suffolk vil jeg græde;
med Sydens Skyer jeg kappes vil i Taarer,
for Jorden deres, mine for min Sorg.
Du skynd Dig bort, thi snarlig Kongen kommer,
om han Dig finder her, Du dødsens er.

Suffolk.

Jeg kan ei leve naar jeg gaaer fra Dig,
og for Dit Alsyn doe, hvad var det andet
end kun en rolig Slummer i Dit Skjød? .
Her kunde jeg mit sidste Pust udaande

saa mildt, saa let, som spæde Barn der deer
 med Læben ved sin Moders omme Bryst;
 men fra Dig fjern, i grummet Raseri
 jeg kaldte Dig, mit Dielaag at lukke,
 og med Din Mund at slutte mine Læber;
 Du enten flygtig Sjæl tilbagekaldte,
 hvad eller jeg den aanded i Dit Legem,
 og da den leved i Elysium.
 Alt doe hos Dig var kun at doe i Spog,
 fra Dig at doe var Piinsel meer end Død.
 O lad mig blive, hændt hvad der vil.

Dronning Margaretha.

Skilsmisse, skjendt en grusom Eddergift,
 dog tjener bedst sliq blodig Bunde.
 Til Frankrig, Suffolk, lad mig here fra Dig!
 Hvor Du end er paa denne Jordens Klode,
 saa skal en Iris sikkert finde Dig.

Suffolk.

Seg gaaer.

Dronning Margaretha.

Dg med Dig gaaer mit Hjerte!

Suffolk.

En Diamant i sorgeligste Skriin,
 som nogensinde dyre Skatte gjemte.
 Som Skib i Storm paa Strand, saa splittes vi,
 her gaaer min Vej til Døden.

Dronning Margaretha.

Her gaaer min!

(De gaae, hver til sin Side.)

Tredie Scene.

London. Cardinal Beauforts Sovestammer.

Kong Henrik, Salisbury, Warwick, og Flere
komme, Cardinalen i Sengen; Betjente
omkring ham.

Kong Henrik.

Hvor gaaer det Cardinal, tael med Din Tyrste.

Cardinalen.

Er Døden Du? Dig Englands Skat jeg giver,
Du derfor kjøbe kan nok saadan D,
om Du vil, jeg maae leve uden Smerte.

Kong Henrik.

Al, hvilke Tegn paa endt og feilsuldt Liv,
naar Dødens Mærmelse saaledes skrækker.

Warwick.

Beaufort, det Kongen er, som til Dig taler.

Cardinalen.

Bring mig kun til Forheret naar J vil.
Han døde i sin Seng, hvor skal han døe?
Kan jeg i nogen Mand indtvinge Liv? —
D piin mig ikke meer, jeg vil bekjende. —
Han levende? — da viis mig hvor han er,
jeg giver tusind Pund for ham at see —
Han har ei Dine, Støv har blindet dem —
Kæm ned hans Haar; see! see! hvor stridt det staaer,
Liumqviste liig, for vinget Sjæl at fange. —
Giv Drikke mig — Bed Apothekeren
den stærke Gift hidbringe, jeg har kjøbt.

Kong Henrik.

O Du som evig Jord og Himmel styrer!
Med Raadens Dje sku til Drmen ned!
Forjag den ublusrække onde Mand,

som græsfelig hans arme Sjæl beleirer,
og frie fra sort Fortvivlelse hans Barm!

Warwick.

See hvor han Tænder skjær i Dødens Angest.

Salisbury.

Forstyr ham ei, lad ham i No henfare.

Kong Henrik.

Fred med hans Sjæl, om det er Herrens Villie!
Lord Cardinal, em Du paa Himlen tænker,
da hæv Din Haand til Tegn at Du har Haab —
han døer, og gjør ei Tegn — Gud ham tilgive!

Warwick.

Saa rædsom Dod forraader grusomt Liv.

Kong Henrik.

Ei domme vi, Synd hviler paa os Alle —
Nu luk hans Die, drag hans Omhæng tæt,
og lader os i Stilhed overveie.

Fjerde Akt.

Første Scene.

Kent. Eskysten ved Dover.

Der heres Skud til Sees. Fra en Baad stige i
Land en Capitain, en Styrmand, en Under-
styrmand, Walter Havmand og Flere; med
dem Suffolk og flere fangne Adelsmænd.

Skibscapitainen.

Den spraglede, den sladderorne Dag
i Havets Skjed, med Skruplen, er nedkreben.

Nu hørse Ilves Hyl de Kræ opvaagne,
 som drage den bedrøvelige Nat,
 og med de søvnigdorfske Vinger favne
 de Dodes Grave, og fra taaget Gab
 i Lusten aande ud et smitsomt Morke;
 derfor lad bringe Fangerne fra Prisen,
 at — mens i Dünerner vor Snekke ankrer —
 de her paa Sandet sig friskjøre kan,
 hvis ei, de farve det med deres Blod.
 Du Styrmand, denne Fange han er Din, —
 og Du hans Math, tag denne som Dit Bytte —
 den Tredie, (pegende paa Suffolk) Walter Havmand,
 kan Du tage.

Første Adelsmand.

Hvad fordrer Du i Løsepenge, Styrmand?

Styrmanden.

Et tusind Kroner eller og Dit Hoved.

Understyrmanden.

Den samme Sum, hvis ikke, bort med Eders.

Skibscapitainen.

J ommer Eder ved to tusind Kroner,
 og vil dog bære Navn af Adelsmænd?
 Rap Struben paa de Slynkler; doe J skal!
 Ei Livet kan af de som faldt i Slaget
 opveies ved en saadan uæsel Sum.

Første Adelsmand.

Jeg giver det, om Du mig Livet sparer.

Anden Adelsmand.

Og saa gjør jeg, og skriver strax om Penge.

Walter (til Suffolk.)

Ved Prisens Entring misted jeg mit Liv,
 derfor til Havn Du bøde med Dit Liv,
 og om min Billie gjældte, disse med.

Skibscapitainen.

Vær ei saa haard, tag Penge, lad ham leve.

Suffolk.

See her mit Kors, jeg er en Adelsmand,
vurdeer mig som Du vil, Du skal betales.

Walter.

Og saa er jeg, mit Navn er Walter Havmand,
Hvad nu? hvi stirrer Du? Du frygter Doden?

Suffolk.

Dit Navn jeg frygter; i dets Lyd er Dod.
En Biismand stilled min Nativitet,
og varsled mig, jeg for en Havmand dode;
dog blive Du ei herved blodig syndet!
Dit Navn er sikkert Dravmand rigtig udtalt.

Walter.

Hvad? Dravmand eller Havmand, ligemeget;
Banære aldrig har mit Navn besudlet,
for Sværdet strax paa Stand afvasket Pletten.
Derfor, naar jeg som Kjobmand sælger Hvernen,
da sondertræd mit Baaben, bryd mit Sværd,
og lad mig for en Feig i Verden gjælde!

(Angriber Suffolk.)

Suffolk.

Holdt Walter, viid, en Prinds Din Fange er,
og Suffolks Hertug, William de la Beche.

Walter.

Hvad, Suffolks Hertug, svøbt og klædt i Pjalter!

Suffolk.

Ei disse Pjalter ere Deel af Suffolk;
Zens skundom gif jerklædt, saa kan og jeg.

Skibscapitainen.

Men Zens ei slagen blev, som Du skal blive.

Suffolk.

Du lave, usle Knekt, Kong Henrik's Blod,
det ærefulde Blod af Lancaster,
ei skal udøjes ved en nedrig Staldkarl.
Gav Du ei Haandkys, holdt mit Hestebidsel?
Barberedet Du rygged mine Trældyr,
og tænkte Dig lykkelig ved et Nis?
Hver øste har Du vartet ved mit Bæger,
ædt mine Smuler, knælet ved mit Taffel,
naar jeg var Drenning Margaretha gjæstet?
Grindre det; lad det Dig gjøre tam.
Stand's denne Din fortidlig fødte Stoltthed.
Husk hver Du stod paa kolde Trappegang,
tjenstpligtig, ydmyg, ventende min Ankomst!
Ja denne Haand skrev øste til Din Gums,
og derfor skal den nu Din Tunge tæmme.

Balter.

Captain, den usle jeg igjennemfører,
befal!

Skibscapitainen.

Nei, først mit Ord ham gjennemføre,
som han har mig.

Suffolk.

Du nedrig usle Slave!
Dit Ord er støvt og stump, som Du er selv.

Skibscapitainen.

Paa Sluppens Hæk hans Hoved slaa fra Kroppen!

Suffolk.

Du knap det vover for Dit eget Hoved.

Skibscapitainen.

Jo Poole.

Suffolk.

Poole!

Skibscapitainen.

Boole? Sir Boole? Lord Boole?

Ja Hule, Pøl og Sump, hvis Dynd besudled
den Solverkilde hvoraf England drifker.
Nu vil jeg dæmme Din opspilte Mund,
fordi Du graadig slugte Englands Skatte,
og Læberne, som kysjed Dronningen,
nu Jorden slukke skal. Du, som beloe
den gode Humphreys Død, nu skal Du grine
forgjæves mod den følesløse Bind,
som mod Dig hvæse vil i stolt Foragt.
Til Furierne skal Du ægtevises,
Du voved at trolove mægtig Drot
til Datteren af en uærdig Konge,
som eied ikke Folk, ei Stat, ei Krone.
Satanist Politik har gjort Dig stor.
Som æresyge Eylla Du udjaged
Din Moders: Englands, dyre Hjerteblood.
Bed Dig Anjou og Maine blev solgt til Frankrig;
ved Dig Normannerne i Dyrer nægted
os Herreret, og Picardiet dræbte
Statholderne, tog vore Forter væk,
og sendte Hæren hjem i Blod og Saar.
Den fjæffe Warwick og Nevillerne,
— hvis Sværde aldrig blev forgjæves dragne, —
de hade Dig, de stande vaabenklædte,
og Huset York — som blev fra Thronen stød
ved en uskyldig Konges fule Mord,
og endskabssuldt, hoffærdigt Tyranni, —
af Hævnens Flamme gløder; paa dets Banner
belyst af Haabets ætherklare Glæde,
vor Seel, halv skjult af Skyen, bryder frem,
hvorunder skrevet staaer — *Invitis nubibus*.
Alt Folket her i Kent har grebet Vaaben,
og endelig, har Spot og Tiggeri

sig meget listig ind i Kongens Pallads,
og alt ved Dig. Fort, bringer ham herfra!

Suffolk.

O gid jeg var en Gud, da Lynildstraalen
tilintetgjorde disse lave Trælle!
Smaaating gjør Usling stolt; den Slynge her,
som Fører før en liden Snekke, truer
langt meer end den illyriske Sorover,
den stelte Vargulus. Vandbien ei
udsuger Dræns Blod, men Rubens Homing.
Det er umueligt at jeg skulde doe
ved saadan nedrig Underaat som Du.
Dit Ord min Brede vækker, ei min Unger.
Jeg gaaer til Frankrig som min Drennings Budskab;
jeg byder Dig, Du maerlig did mig bringe!

Skipscapitainen.

Walter Harmand —

Walter.

Kom Suffolk, jeg vil bringe Dig til Døden.

Suffolk.

Gelidus timor occupat artus: Dig frygter jeg.

Walter.

Du skal faae Grund til Frygt for jeg Dig slipper.
Hvad, er Du modløs nu? vil Du Dig boie?

Første Adelsmand.

Min ædle Hertug, giv ham gode Ord.

Suffolk.

Nei, raac og barst er Suffolks Herskertunge,
den byder kun, ei vandt om Gunst at trygle.
Den Tanke fjern, sliig Usling at bæere
med vdmag Ven; nei heller lad mit Hoved
for Blokken boie sig, end disse Knæ
for andre end for Gud og for min Kænge;

det heller dandse skal paa blodig Stage,
 end ubedækket staae for nedrig Hob.
 Den sande Adelskjender ingen Frygt,
 jeg taaler meer, end Du udføre vover. . .

Skipscapitainen.

Bert med ham, han har talt sit sidste Ord.

Suffolk.

Soldater, viis hvad Grumhed I formaaer,
 at aldrig denne Død forglemt skal werde.
 De største Mænd ved Trælle ofte doe.
 En romersk Fægter og Banditer-Slave
 den gode Tullus dræbte, Julius Cæsar
 faldt for Bastarden Brutus, og Pompeius
 for vild Døer, Suffolk for en Røver.

(Suffolk gaar med Walter og Flere.)

Skipscapitainen.

Det er vor Villie nu, at Sen kan reise,
 af dem, hvis Lospenge blev bestemt;
 derfor kom I med os, og lad ham gaae.

(Alle gaae, undtagen første Adelsmand.)

Walter (kommer tilbage med Suffolks Legeme.)
 Livløse Krop og Hoved, lig nu der
 til Dronningen, hans Hjertenskjær det jorder!
 (gaaer.)

Første Adelsmand.

O blodig, fæle, grædelige Dptrin!
 Til Kongen jeg hans Legem bære vil,
 om han ei hævner det, saa vil hans Benner
 og Dronningen, som elsked ham i Live.

Anden Scene.

Blackheath.

George Bevis og John Holland.

Georg.

Kom, skaf Dig et Sværd, om det endog blev gjort af en Lægte, de have allerede været paa Færde i to Dage.

John.

Desmere behøve de nu at seve.

Georg.

Jeg skal fortælle Dig, Jack Cade, Klædefabrikanten har i Sinde at oppudsse Staten og vende den, og opkradse Ulden paa den.

John.

Ja det kan behøves, for den er lugslidt. Det er min Mening, at det gaaer snarst til i England fra den Tid Adelskab blev opfunnen.

Georg.

O elendige Tider! Dyden er slet ikke agtet hos Haandværksfolk.

John.

Adelen holder det for en Skam at gaae med Læder-Skjedstind.

Georg.

Ja endnu mere, Kongens Raad ere slette Arbeidsfolk.

John.

Og dog staaer der: „Arbeide er Dit Kald“ hvilket er saa meget som at sige: Lad Dyrigheden være arbejdende Mennesker, og derfor burde vi være Dyrighed.

Georg.

Du har truffen det; for der er ingen bedre
Mærke paa et godt Gemyt end en haard Haand.

John.

Jeg seer dem! jeg seer dem! Der er Best's
Søn, Garveren fra Bingham —

Georg.

Han skal have vore Fjenders Huder til at gjøre
Hundeskind af.

John.

Dg Dick, Slagteren.

Georg.

Saa bliver Synden slaaet for Panden som en
Dre, og Halsen skaaren over paa Uretfærdighed lige-
som paa en Kalv.

John.

Dg Smith, Bæveren.

Georg.

Erge er deres Livs Traad affspunden.

John.

Kom, kom, lad os holde os til dem.

(Trommeslag. Cade, Dick Slagteren, Smith Bæ-
veren, og et stort Antal Andre komme.)

Cade.

Vi John Cade, saaledes kaldt af vores for-
meentlige Fader: Vore Fjender skal falde for os; vi
ere indblæste af den Mand at styrte Konger og Tyr-
ster. — Befael Tausshed.

Dick.

Stille!

Cade.

Min Fader var en Mortimer.

Dick (affides.)

Han var en ærlig Mand, og en god Muurmester.

Cade.

Min Moder var en Plantagenet —

Dick (affides.)

Jeg kjendte hende, hun var en Gjerdemoder.

Cade.

Min Kone nedstammede fra de Lacier —

Dick (affides.)

Ga vist, hun var en Bispefræmmers Datter, og gik klædt i Laker.

Smith (affides.)

Og da hun ikke engang havde dem at skjule sig i, blev hun hjemme og vaskede for Folk.

Cade.

Altjaa er jeg af et adeligt Huus —

Dick (affides.)

Ganske sikkert, Marken er meget adelig; der blev han født under et Gjerde; thi hans Fader havde intet andet Huus end Fangehullet.

Cade.

Tapper er jeg.

Smith.

Det er nødvendigt, Tiggeri fordrer Tapperhed.

Cade.

Jeg er istand til at udholde meget.

Dick (affides.)

Derom er ingen Tvivl, jeg har seet ham blive pidstet tre Markedsdage efter hinanden.

Cade.

Jeg frygter hverken Gld eller Sværd.

Smith (affides.)

Han behøver ikke at frygte Sværdet; thi Ryggen er barket, og Kjolen har staaet sin Prove.

Dick (affides.)

Dog synes mig han skulde være bange for Ilden, da han er brandemærket for Gaaretyveri.

Gade.

Værer derfer modige, thi Eders Anfører er modig, og lover at affkaffe Misbrug. En halvfjerde Skillings Simle skal i England sælges for een Skilling; den trebaandede Kande skal have ti Baand, og den bliver en Misgjerningsmand som drikker Skillingssøl; hele Kongeriget skal have Alt tilfælleds, og i Cheapside skal min Paradehest græsse. Og naar jeg er Konge (saaledes Konge som jeg vil være) —

Alle.

Gud bevare Eders Majestæt!

Gade.

Jeg takker Eder, Godtsfolk. Der skal ikke mere være Penge; Alle skal æde og drikke paa min Regning, og jeg vil flæde alle i eet Liberi, at de kan stemme som Brødre, og ære mig som deres Herre.

Dick.

Det første vi maae gjøre er at dræbe alle Lovfyndige.

Gade.

Ja det mener jeg ogsaa. Er det ikke en be-
døvelig Ting at gjøre Pergament af Skindet af et
uskyldigt Lam? det Pergament, som naar det er
overkradset, kan gjøre en Mand uslyffelig. Man siger,
det er Bien som stikker; men jeg siger det er Biens
Bor; thi jeg har kun een gang sat mit Segl under
noget, og siden den Tid har jeg ikke været min egen
Mand. Hvad nu? Hvem er der?

(Nogle komme og bringe Skrivéren af Chatam.)

Smith.

Skrivéren af Chatam, han kan skrive og læse og opsætte Regninger.

Cade.

O affkyeligt!

Smith.

Vi tog ham just som han var ifærd med at gjøre Forskrifter for Born.

Cade.

Han er en Kjeltring!

Smith.

Han har en Bog i Lommen med røde Bogstaver i.

Cade.

Saa er han en Besværges.

Dick.

Han kan affatte Verler og skrive Fraktur med Spring.

Cade.

Det gjør mig endt; det er paa min Væge en tjenlig Mand, han skal ikke doe undtagen jeg finder ham skyldig. Kom Karl, jeg vil forhøre Dig. Hvad hedder Du?

Skrivéren.

Emanuel.

Dick.

Det pleier de at skrive foran i offentlige Documenter. Du slipper neppe.

Cade.

Lad mig alene — Pleier Du at skrive Dit Navn, eller har Du Dit særdeles Mærke, som en anden ærlig og jevn Mand?

Skriveren.

Jeg takker Gud. Jeg er saa vel opdragen at jeg kan skrive mit Navn.

Alle.

Han har bekjendt, bort med ham, han er en Slynge, en Forræder.

Cade.

Bort med ham, siger jeg; hæng ham op med sin Pen og sit Blækhorn om Halsen.

Michael (kommer.)

Hvor er vores General?

Cade.

Her er jeg, Du særdeles Karl.

Michael.

Fly, fly! Sir Humphrey Stafford og hans Broder ere ganske nær med Kongens Krigshær.

Cade.

Staa Skurk, eller jeg fælder Dig. Han skal møde en Mand, som er ligesaa god som han selv. Han er ikke mere end Ridder, er han?

Michael.

Nei.

Cade.

For at være hans Lige vil jeg strax gjøre mig selv til Ridder, (knæler) Staa op Sir John Mortimer. Nu rast imod ham.

(Sir Humphrey Stafford og hans Broder William komme med Trommeslag og Tropper.)

Stafford.

Oprørske usle Pak, Afstump af Kent,
til Galgen stemplet; flux, nedlægger Baaben.
Til Eders Hytter hjem, forslag den Skurk!
Naar I forlade ham, er Kongen naadig.

William Stafford.

Men hestig vred, forbittret og blodgjerrig
hvis I gaae frem; thi viger eller døer!

Cade.

Ei agter jeg de silkeklædte Trælle;
jeg taler kun til Eder, gode Følk,
hvem jeg i Tiden haaber at regjere;
thi jeg er Kronens lovlig fødte Arving.

Stafford.

Du er en Skurk, Din Fader var en Gidsker,
Du selv er Overskjærer, er Du ikke?

Cade.

Og Adam var en Gartner.

William Stafford.

Hvad nytter det?

Cade.

Kun hører: Edmund Mortimer Grev af March,
han ægted Hertug Clarence's Datter; ikke?

Stafford.

Jo vel.

Cade.

Med hende havde han to Tvillingssønner.

William Stafford.

Nei det er falskt.

Cade.

Saa paastaar I, jeg siger det er sandt.
Den Ældste, medens han ved Brystet laae,
en Nat blev stjaalen af en Tiggerkjærling.
Ukyndig om sin Fodsel og sit Værendskab
blev han en Murer i sin modne Alder.
Hans Søn er jeg. Nu nægt det om I kan.

Dick.

Jo, det er sandt, derfor skal han være Konge.

Smith.

Sir, han har opmuret en Skorsteen i min Faders Huns, og Stenene ere endnu ilive den Dag i Dag er, og kan bevidne det, derfor nægt det ikke.

Stafford.

Og I vil fæste Liid til denne Træl, som veed ei hvad han siger?

Alle.

Ja vist vil vi, derfor pak Jer bort.

William Stafford.

Jack Cade, af Hertug York Du har Din Lærdom.

Cade (affides.)

Han lyver, thi jeg har selv opfundet det. (høit) Gaae og siig Kongen fra mig, at jeg for hans Faders, Henrik den Femtes Skyld, i hvis Tid Born spillede Klink med franske Kroner, er tilfreds med at han regjerer, men jeg vil være Protector over ham.

Dick.

Og fremdeles vil vi have Lord Sajs Hoved, fordi han har solgt Hertugdømmet Maine.

Cade.

Ja, og det af gode Grunde; thi derved er England lemlæstet, og nodes til at gaae ved Star, naar ikke min Magt holder det i Beiret. Jeg siger Eder, mine Kammerater, at Lord Say har gildet Kongeriget, og gjort det til en Castrat; og mere, han kan tale Fransk, og derfor er han en Forræder.

Stafford.

O tykke, raa Uvidenhed!

Cade.

Svar mig kun om I kan, Franskmændene ere vore Fjender; videre spørger jeg: kan den som taler

med en Fjendes Tunge være en god Raadgiver, eller ikke?

Alle.

Nei, nei, og derfor vil vi have hans Hoved.

William Stafford.

Vel, da vi see at gode Ord ei hjælpe,
lad os med Kongens Hær angribe dem.

Stafford.

Afsted Herold, forkynd i hver en By,
at den Forræder er, som følger Gade;
at de som flygte førend Slagets Ende,
for deres Børns og deres Koners Afsyn,
ophænges skal paa Dorene til Varsel.
Og I, som ere Kongens Venner, følg mig.

(Begge Stafforderne gaae med Hæren.)

Gade.

Og I, som ere Statens Venner, følg mig.
For Frihed viser Eder nu som Mænd!
Ei nogen Lord, ei Adelsmand vi spare;
kun de som gaae med sonderrevne Sko,
de kun er dristige og brave Mænd,
og var med os, hvis Frygt ei hindred dem.

Dick.

I Orden ere de nu alle, og marschere mod os.

Gade.

Først da ere vi i Orden, naar vi ere meest uden
for den. Kom, fremad Marsch!

(Alle gaae.)

Tredie Scene.

En anden Deel af Blackheath.

Tummel. De to Partier komme ind og fægte, og begge Stafforderne falde.

Cade.

Hvor er Dick, Slagteren fra Nishfort?

Dick.

Her, Sir.

Cade.

De faldt for Dig ligesom Vaar og Drer, og Du forte Dig op, som om Du havde været i Dit eget Slagterhuus, derfor vil jeg saaledes belønne Dig: Fasten skal være dobbelt saa lang som den er, og i den Tid skal Du have Lov at slagte for Hundrede mindre end Een.

Dick.

Jeg forlanger ikke mere.

Cade.

Naar jeg skal sige Sandhed, saa fortjener Du ikke mindre. Dette Seirens Mindesmærke (tager Staffords Vaaben op) vil jeg bære, og lade de døde Legemer drage bag efter min Hest til jeg kommer til London, hvor vi vil lade Borgemeesterens Sværd bære foran os.

Dick.

Derksom noget Godt skal trives, maae vi bryde Fængslerne, og sætte Fangerne paa frie Fod. —

Cade.

Frygt ikke, jeg indestaaer for Alt. Kom lad os marschere mod London.

(Gaae.)

Fjerde Scene.

London. Et Værelse i Palladset.

Kong Henrik kommer, læsende paa en Ansøgning. Hertugen af Buckingham og Lord Say følge Kongen. I nogen Afstand sidder Dronning Margaretha og sørger over Suffolks Hoved.

Dronning Margaretha.

Tidt har jeg hørt at Sorg kan mildne Hjertet, og gjøre det vanslægtet, seigt og frygtisomt; derfor paa Hevnen tænk, hold op at græde; dog, hvo kan dette see og standse Taaren? Her maae hans Hoved hvile ved mit Bryst, men hvor er Legemet, jeg skulde favne?

Buckingham.

Hvad Svar giver Eders Naade paa Rebeller-
nes Ansøgning?

Kong Henrik.

En hellig Biskop sender jeg som Mægler. Forbyde Gud, saa mange svage Sjæle ved Sværdet skulde døe! For de skal falde i blodig Krig, jeg underhandle vil med deres General, Jack Cade. — Men bliv, end engang vil jeg den igjennemlæse.

Dronning Margaretha.

O Barbari! Har dette skjonne MASHN mig, som en vandrende Planet, behersket, og kunde ei tilbageholde dem, som var uverdige det at beskue.

Kong Henrik.

Lord Say, Jack Cade har svoret hoit og dyrt, han have vil Dit Hoved.

Lord Say.

 Dog jeg haaber,
at Ederes Majestæt skal have hans.

Kong Henrik.

Hvordan min Gemalinde, stedse Du
bejamrer og begræder Suffolks Død.
jeg frygter, Elskte, hvis jeg var hensearen,
Du ei for mig saa meget havde sørget.

Dronning Margaretha.

Seg, Elskte, sørger ei, men doer for Dig.

(Et Bud kommer.)

Kong Henrik.

Hvad Nyt? hvi kommer Du med saadan Jil?

Buddet.

I Southwark er Oprorerne. Fly, Herre!
Jack Cade udraabes som Lord Mortimer,
der stammer ned fra Hertug Clarence's Huns.
Han kalder Ederes Naade Ufurpater,
og sværger han i Westminster vil krones.
Hans hele Krigshær er en pjaltet Sværm
af Bondelømler og Nationens Udskud.
Ved Humphrey Staffords og hans Broders Død,
erholdt de Mod og Hjerte at gaae frem.
Lovkyndig, Lærd, som Hof- og Adelsmand,
Kaalorme falde de, og dræbe dem.

Kong Henrik.

De Ryggesløse veed ei hvad de gjøre.

Buckingham.

Min elskte Tyrste, drag til Kenelworth,
indtil en Hær, for dem at slaae, kan samles.

Dronning Margaretha.

Al! dersom Hertug Suffolk endnu leved
var dette Kenteroprør stillet snart.

Kong Henrik.

Lord Say, Forræderne Dig hade,
og derfor bort med os til Kenelworth.

Lord Say.

Det farligt er for Ederes Majestæt,
mit Måsyn er forhadet i deres Dine,
og derfor jeg i Byen blive vil,
i Løndom leve skjult som jeg kan bedst.

(Et andet Bud kommer.)

Andet Bud.

Jack Cade er Herre nu af Londenbro!
hver Berger flygter og sit Hus forlader.
Den vilde Hob, som tørster efter Bytte,
sig slutter til Forræderen, de sværge
forenede at plyndre Hof og By.

Buckingham.

Da dvæl ei længer Renge, bort, til Hest!

Kong Henrik.

Kom Margaretha! Gud, vort Haab, vil hjælpe.

Dronning Margaretha.

Med Suffolks Død hensvandt mit Haab i Livet.

Kong Henrik (til Lord Say).

Farvel Mylord, troe ei Rebellerne.

Buckingham.

Ei Nogen tree, for ei forraadt at blive!

Lord Say.

Paa min Ustyldighed jeg stoler trygt,
derfor jeg usorjagt og rolig er.

Femte Scene.

London. Tower.

Lord Scales og Flere paa Murene. Adskillige
Borgere nedenfor.

Scales.

Hvad Nytt? Er Gade slagen?

Første Borger.

Nei Mylord, og dertil er heller ingen Udsigter!
de have indtaget Broen, og dræbe alle, som modsætte
sig. Borgemeesteren fordrer Hjælp af Eder her fra
Tower, for at beskytte Byen imod Rebellerne.

Scales.

Hvad Hjælp jeg spare kan skal være Eders;
men ogsaa her Oprørerne mig plage.
Forsøgt de have at erobre Tower,
men stræb at I, for de, kan Smithfield naae,
did vil jeg sende Matthew Gough til Hjælp.
For Eders Konge strid, for Land og Liv,
og saa far vel; thi jeg maae bort igjen.
(gaaer.)

Sjette Scene.

London. Canongaden.

Gade kommer med sine Følgere. Han støder sin
Stav imod Londonsteen.

Gade.

Nu er Mortimer Herre af Byen. Og her me-
dens jeg sidder paa Londonsteen, byder og befaler jeg,
at der skal intet andet end rød Viin, paa Byens
Beføstning, løbe af Pissserenden, i dette vort Regje-
rings første Aar, og for Fremtiden skal det straffes
som Forræderi at kalde mig andet end Lord Morti-
mer.

En Soldat (kommer løbende.)
 Jack Gade! Jack Gade!

Gade.
 Stød ham ned paa Stedet. (De dræbe ham.)

Smith.
 Derjom den Karl er flog vil han nok aldrig
 mere kalde Eder Jack Gade, jeg troer han har faaet
 en god Advarsel.

Dick.
 Mylord, der samler sig en Armee paa Smith-
 field.

Gade.
 Saa kom, lad os berste dem; men først gaac
 hen og sæt Londenbro i Brand, og om I kan, saa
 brænd Tower ned til Grunden. Nu fort.

Endende Scene.

Tummel. Fra den ene Side kommer Gade med sit
 Selskab; fra den anden Side Borgere og Kongens
 Tropper, med Matthew Gough i Spidsen. De
 søgte. Borgerne flygte, og Matthew Gough
 falder.

Gade.
 Vel brave Karle. Gaac Nogle hen at nedrive
 Savoy-Palladset, andre til Cancelliet og Collegierne,
 ned med dem alle tilhobe.

Dick.
 Jeg har en Begjering til Eders Herlighed.

Gade.
 Om det endogsaa var en Herlighed, skal Du
 behøves alene for det Ord.

Dick.

Det er kun: at Englands Love maae komme ud af Eders Mund.

John (affides.)

Uf, det vil blive stinkende Love, for han er stukken i Munden med et Spyd, og det er ikke lægt endnu.

Smith (affides.)

Nei John, det vil blive stinkende Love, thi hans Næse lugter af ristet Ost.

Cade.

Jeg har tænkt derpaa, det skal være saaledes. Gaae, brænd Rigets Archiv og Documenter! Min Mund skal være Englands Parlament.

John (affides.)

Saa faae vi sandsynligt bidende Statuter, undtagen vi trække Tænderne ud paa ham.

Cade.

Herester skal alting være i Fælledskab.

Et Bud (kommer.)

En Fangst, Mylord, en Fangst! Her er Lord Say, som har solgt Byerne i Frankrig, han, som lod os betale enogtyve Femtendedele, og en Skilling af Pundet i Subsidier.

(Georg Bevis kommer med Lord Say.)

Cade.

Vel, han skal ti Gange blive halshugget derfor. Du særdeles sare, Du seige, Du forhærdede Lord! Nu staaer Du som den hvide Prik i Skiven for min kongelige Domstol. Hvorledes kan Du undskylde for min Majestæt, at Du har givet Normandiet til Mosio Basamecu, Kronprindsen af Frankrig. Gjøres her ved vitterlig for Dig i vor Nærværelse, nemlig: i

Nærværelse af Lord Mortimer, at jeg er den Koft, der skal feie Hoffet reent for faadant Skarn som Du er. Du har paa Forræderviis fordærvet Rigets Ungdom, ved at oprette en latinſk Skole, fremdeles, endſkjøndt vore Forfædre ikke havde andre Bøger end Talſtoffen og Karvepinden, ſaa har Du bragt Trykſkeri i Brug, og tvertimod Kongens Fordeel og hans Krones Værdighed har Du bygget en Papirsmølle. Det ſkal blive beviist i Dit Hæſ, at Du har Folt omkring Dig, ſom tale om et Nomen og et Verbum, og ſlige aſkyelige Ord, ſom intet Chriſtenore kan taale, at høre. Du har indſat Fredsdommere, ſom indkalde Gattigſolk for ſig, om Ting ſom de ikke kunne beſvare. Endnu mere: Du har ſat dem i Fængſel, og fordi de ikke kunne læſe, har Du ladet dem hængſe, omendſkjøndt de juſt derfor vare meeſt værdige at leve. Du rider paa et Skaberak, gjør Du ikke?

Lord Say.

Hvad ſkader det?.

Cade.

Du burde ikke engang lade Din Hæſ bære et Viltedækken, naar ærligere Mænd end Du, gaae med Bamſ og Breg.

Dick.

Dg arbeider i den bare Skjorte oveniſkjøbet, ſom mig ſelv, for Exempel, der er en Slagter.

Lord Say.

J Mænd af Kent —

Dick.

Hvad ſiger J om Kent?

Lord Say.

Jeg ſiger kun: bona terra mala gens.

Cade.

Bort med ham, bort med ham, han taler Latin.

Lord Say.

Hør først mit Ord, saa drag mig hvor I vil.
 I Cæsars Commentar er Kent berømt,
 og kaldt den herligste Provinds paa Den.
 Smukt Landet er og fuldt af Rigdoms Kilder,
 og Folket frit, høihjertet, tappert, gavmildt,
 derfor de kan Medlidenhed ei mangle.
 Ved mig blev Maine ei tabt, ei Normandiet,
 dog med mit Liv jeg dem gjenkjøbte gjerne.
 Jeg stedse mild Retfærdighed har øvet;
 mig Ben og Taare rørte, aldrig Gave,
 har jeg det Ringeste afvunget Eder?
 For Kents, for Eders og for Rigets Vel
 jeg store Summer gav til lærde Mænd;
 min Bog forskaffed mig min Konges Undest.
 Uvidenhed forbandet er af Gud;
 men Bei til Himlen er paa Kundskabs Vinge.
 Hvis I ei er besat af fule Mander
 fra Helved selv, I kan ei myrde mig.
 Med Kenger, paa det faste Land, min Tunge
 har ofte talt for Eder —

Cade.

Stop, naar slog Du et eneste Slag paa Kamp-
 pladsen?

Lord Say.

Stor Mand kan række langt, jeg ofte traf
 den som jeg aldrig saae, og slog ham død.

Georg.

O vederstyggelige Feighed, at komme bag paa
 Folk.

Lord Say.

For Eders Vel jeg vaagede Kinden bleg.

Cade.

Giv ham en dygtig Kindhest, saa bliver den nok
red igjen.

Lord Say.

Lang Stillesiddende for at overveie,
med tænksom Billighed den Armes Sag,
har mangen farlig Sygdom mig forskaffet.

Cade.

Saa skal I have en Gampe-Viinkandel eller en
Meelvælling af Dreuhug.

Dick.

Hvorfor zitterer Du, Mand?

Lord Say.

Al Mørelse jeg skjælver, ei af Frygt.

Cade.

Han nikker, som om han vilde sige: „Jeg skal
nok holde det ud med Jer.“ Jeg vil see om hans
Hoved ikke vil staae roligere paa en Stage. Bring
ham bort og halslug ham.

Lord Say.

Sig mig hvormed jeg Eder har fortørnet?
Tael, har jeg efter Rigdom, Vre tragtet?
Er mine Kister fyldt med ranet Guld?
og seer man mig i kostbart, pragtfuldt Optog?
Hvem har jeg skadet, som min Dod kan ønske?
For Blodskyld ere disse Hænder frie,
som dette Bryst er for Bedrageri.
O lad mig leve! —

Cade.

Jeg føler Medlidenhed i mig ved hans Ord;
men jeg vil lægge Tæmme paa den; han skal døe,
om det saa kun var fordi han taler saa godt for sit
Liv. Bort med ham! han har en Trold under sin.

Tunge, han taler ikke i Guds Navn. Tag ham bort, siger jeg, og slaac Hovedet af ham strax; bryd derpaa ind i det Hus som tilhører hans Svigersøn, Sir James Cromer, slaac ogsaa Hovedet af ham, og bring dem begge hid paa to Stager.

Alle.

Det skal skee.

Lord Say.

Al mine Landsmænd! Dersom, naar I bede, Gud saa forhærdet var, som I er selv, hvor gif det Eders hedenfarne Sjæle? O derfor giver efter, spar mit Liv.

Cade.

Bæk med ham, gjer som jeg befaler.

(Nogle gaae med Lord Say.)

Den stolteste Pair i England skal ikke bære et Hoved paa sine Skuldre, naar han ikke boier sig for mig. Der skal ikke en Pige gifte sig, forend hun har betalt mig med sin Jemfrudom. Mændene skal staa under mig in capite; og vi byde og befale, at Konerne skulle være saa frie, som Hjertet kan ønske og Tungen fortælle.

Dick.

Mylord, naar skal vi gaae til Cheapside, og høre Renter hos dem paa vore Spydstager?

Cade.

Strax.

Alle.

Det er herligt!

(Nogle Rebeller komme med Hovederne af Lord Say og hans Svigersøn.)

Cade.

Men er dette ikke herligere? Lad dem kysjes,

de holdt saameget af hinanden i levende Live. Nu skil dem ad igjen, at de ikke skulle lægge Naad op om at bortgive flere Byer i Frankrig. Soldater, vi vil oprette Byens Plyndring til i Nat, og med disse baarne foran os istedet for Sceptere, vil vi ride igjen- nem Gaderne, og paa hvert Hjørne skal de kysse hinanden.

(gaaer.)

Ottende Scene.

Southwark.

Tummel. Gade med sit Slæng.

Gade.

Op ad Fiskegaden! ned om Sanct Magnus's Hjørne! Dræb og slaae ned! Kast dem i Themsen. (Der blæses til Underhandling, derpaa til Retirade.) Hvad er det for Stoi jeg hører? Bøver nogen at formaste sig til at blæse til Underhandling og Tilbage- getog, naar jeg befaler at dræbe?

(Buckingham og den ældste Clifford træde ind med Tropper.)

Buckingham.

Her komme de, som vove Dig at standse. Viid, Gade, som Kongens Sendebud vi komme til Folket, som af Dig forledet er, og fri Parden forkynner til Enhver, som Dig forlader, og gaaer hjem i Fred.

Clifford.

Hvad, Landsmand, svarer J? D giver efter! For Naaden boier Eder naar den lydes, til Deden ledes J af dette Slæng. Hver som sin Konge elsker og modtager Tilgivelsen, sin Huc kaste høit og raabe: Gud hans Majestæt bevare!

Hvo hader ham og ærer ei hans Fader,
den femte Henrik, som har rystet Frankrig,
sit Vaaben hæve, og gaae os forbi.

Alle.

Gud bevare Kongen! Gud bevare Kongen!

Gade.

Hvad Buckingham og Clifford, ere I saa bræ-
ve? Og I nedrige Bønder, troe I ham? Længes I
efter at blive hængte, med Eders Pardon om Halsen?
Har mit Sværd derfor aabnet Londons Porte, at I
skulde forlade mig ved den hvide Hjort i Southwark.
Jeg troede ikke I vilde nedlægge Vaaben, førend I
havde tilbagevundet Eders gamle Frihed; men I ere
Alle Møslinger og Gijoner, som fryde sig ved at leve i
Adelens Slaveri. Lad dem bryde Eders Rygbeen
med Byrder, tage Eders Huse bort over Eders Hove-
der, voldtage Eders Hustruer og Døttre for Eders
Dine; hvad mig angaaer, jeg sørger for Gen, og on-
sker Guds Forbandelse over Eder Alle!

Alle.

Vi vil følge Gade, vi vil følge Gade.

Clifford.

Er Gade en Son af tappre Femte Henrik,
at I udbrøde: I vil følge ham.
Vil han Jer lede gennem Frankrigs Hjerte?
Gjer han den Ringeste blandt Jer til Hertug?
Han har ei Hjem, ei Sted at skjule sig,
ei veed at leve uden Rov og Bytte,
og ved at plyndre os og Eders Venner.
Var det ei Skam at mens I findes her,
de svage Franke som I nylig slog,
gif over Havet og besejred Eder?
Jeg seer dem alt i denne Borgertvist,
jeg seer dem skrydende i Londons Gader

udraabe: **Willageois!** til hver de møde.
 Nei, heller falde maae ti tusind Eader,
 end J skal ydmyg bukke for en Franskmænd.
 Til Frankrig flux, gjenvinder hvad vi tabte,
 spar England, det er Eders Fædres Kyst!
 Viid, Henrik Penge har, J ere stærke,
 Gud er med os, vi tvivle ei om Seiren.

Alle.

Clifford leve! Clifford leve! vi vil følge Kongen
 og Clifford.

Eade.

Var nogensinde en Fjeder saa let blæst hid og
 did, som denne Sværm? Henrik den Femtes Navn
 drager den i tusinde Ulykker, og gjør at de slippe
 mig, og lade mig staae ene. Mit Sværd skal bane
 mig Bei; her er intet Dphold for mig. Til Trods
 for Djævelen og hede Helvede gaaer jeg midt igjens-
 nem Eder! Himlen og Jorden er mit Vidne at ikke
 Mangel paa Beslutning, men kun mine Medhjælperes
 lave og nederdrægtige Forræderi er Marsag i at jeg
 sægter med Hælene. (løber.)

Buckingham.

Han flygtet er. Gaaer Nogle; følger ham;
 og hvo hans Hoved bringe kan til Kongen
 skal have tusind Kroner til Belønning.
 (Nogle gaae.)

Soldater følg! vi vil et Middel finde,
 for Eder med vor Konge at forløse.

Tiende Scene.

Kenelworth Borg.

Kong Henrik, Dronning Margaretha og
 Sommerfæt paa Borgens Terrasse.

Kong Henrik.

Var der en Konge paa en jordisk Throne

for hvem Tilfredshed flygted, som for mig.
 Ni Maaneder var neppe bragt tilende,
 jeg knap af Buggen frob og Konge blev.
 Nei, aldrig Underfaat har onsket Kronen,
 som jeg, at være simpel Underfaat.

(Buckingham og Clifford komme.)

Buckingham.

Held og lykkeligt Budskab, Eders Naade!

Kong Henrik.

Hvorledes Buckingham? er Gade betvungen?
 Maaskee kun flygtet for at styrke sig?

(Neden for Terrassen komme en stor Mængde af Gades Følge, med Strikker om deres Halsse.)

Clifford.

Han flygtet er, hans hele Magt sig giver,
 og ydmyg her, med Strikken omkring Halsen,
 om Døden eller Livet venter Dom.

Kong Henrik.

Albn Himmel de evindelige Porte,
 for at annamme Henriks Tak og Priis!
 Soldater, Eders Liv I har forsonet,
 i Dag, ved Kjærlighed til Eders Tyrste
 og Eders Land. Vedbliv et saadant Sind,
 og Henrik, skjendt han er ulykkelig,
 forsikkrer Eder, ei at werde streng;
 Og nu hav Tak; Tilgivelse for Alle!
 Hver gange til sin Dont og Fødested.

Alle.

Gud bevare Kongen! Gud bevare Kongen!

Et Bud (kommer.)

Jeg underretter Eders Majestæt,
 at Hertug York, fra Irland nylig kommen,
 med en særdeles stor og mægtig Hær

af Gallowglasser og af djærve Kerner,
paa Marschen hidad er i stoltest Optog.
Han proclamerer, som han drager frem,
at han kun væbnet er for bort at skaffe
Lord Somersæt, som han Forræder kalder.

Kong Henrik.

Saa verler Gade og York at ryste Riget,
liig Skibet der har udstaaet Storm og Ilveir,
i Havblik entres af Seroverslof.

Knap Gade er flygtet og hans Hær adsplittet,
saa kommer York for ham at understøtte.

Jeg beder, Buckingham, gaae ham imøde,
og spørger: hvi han væbnet er, og siig,
at jeg paa Tower sender Hertug Edmund;
og Sommersæt, vi vil Dig der forvare
indtil hans Krigshær fra ham adskildt er.

Sommersæt.

Jeg villig gaaer i Fængslet, ædle Herre,
og selv i Deden for mit Fædreland.

Kong Henrik.

Hvad der end hænder, vær ei raae i Tale;
thi York er stolt, ei taaler haarde Ord.

Buckingham.

Trivl ei, jeg skal med ham afgjøre Sagen,
saa alt geraade skal til Eders Vel.

Kong Henrik (til Dronning Margaretha).
Kom, lader os at herske bedre lære;
End England maae forbande min Regjering.

Tiende Scene.

Kent. Idens Have.

Gade.

Skam saae Grevsynen! Skam saae jeg selv,

som har et Sværd, og er dog nær ved at dee af Sult. I fem Dage har jeg skjult mig i disse Skove, og har ikke vovet at figge ud; thi hele Landet er spærret for mig; men nu er jeg saa hungrig, at om man gav mig en Forsikkring paa mit Liv for tusinde Mar, saa kunde jeg ikke vie længere. Derfor er jeg krobet over denne Havemur, for at see om jeg kan æde Græs, eller finde mig et Græskar, som ret godt kjøler Maven i varmt Veir. Et saadant Græskar er skabt til mit Vel; det har engang tjent mig som Hjelm, og frelst min Hjerneskal fra et Hellebardstik; ofte naar jeg har været tørstig efter en lang Marsch, har jeg brugt det som Pottemaal, at drikke af, og nu maae et Græskar tjene mig til at stille min Hunger.

I den (kommer med Betjente).

Hvem leve vil i Larm og Støi ved Hoffet,
som Landets stille Fryd og Ro kan nyde?
Og denne liden Jord jeg fik i Arv,
langt meer mig fryder end et Kongerige.
Jeg søger ei ved Andres Fald at stige,
ei samler Rigdom som misundes mig.
Jeg er tilfreds naar jeg min Alger freder,
og Betleren gaaer mættet fra min Port.

G a d e.

Her kommer Stedets Herre for at gribe mig
som en Landstryger, fordi jeg betræder hans Enemærker
uden Tilladelse. Ha, Slynge! Du vil forraade
mig, og faae tusinde Kroner af Kongen for at bringe
ham mit Hoved; men forend vi skilles ad, skal
Du æde Jern som en Struds, og svælge mit Sværd,
som om det var en stor Knappenaal.

I den.

Du grove Karl, ei veed jeg hvem Du er,
Hvorfor forraade den jeg ikke kjender?

Er det ei nok, at bryde ind i Haven,
 bestige mine Mure, mod min Billie,
 og, liig en Tyv, at stjæle paa min Grund;
 men Du vil trodse mig med Uqvems Ord?

Cade.

Trodse Dig? Ved det bedste Blod som nogen-
 sinde blev udtappet, vil jeg rykke Dig i Skjæget oven
 i Kjøbet. See ret paa mig, jeg har ikke smagt Mad
 i fem Dage, og dog kommer Du med Dine fem
 Mand, og dersom jeg ikke forlader Jer Alle saa døde
 som Sild, vil jeg bede Gud at jeg aldrig maae æde
 Græs mere.

I den.

Saa længe England staaer, det ei skal siges,
 at Alexander Iden, 'Squire af Kent,
 i Tvekamp gik mod en udhungret Svend.
 Sæt Dine dorste Dine imod mine,
 see om Du kan mig skræmme med Dit Blik.
 Sæt Lem mod Lem, og Du er langt den Mindre;
 Din Haand er kun en Finger mod min Næve,
 Dit Been en Pind mod denne svære Bul;
 min Fod kan sparke om Din hele Styrke;
 og naar min Arm jeg op i Luften løfter,
 da alt i Jorden gravet er Din Grav.
 Men flere Ord nu blive Praleri,
 mit Sværd forkynde skal hvad Talen mangler.

Cade.

Ved min Tapperhed, den dygtigste Fægter jeg
 nogensinde har hert tale om. — Staal! dersom din
 Eg lægger sig, og ikke sonderstjærer denne bomstærke
 Knold i Kjødstrimler, førend du sover i din Skede,
 beder jeg Gud paa mine Knæ, at Du maae blive
 forvandlet til Hestesko-søm. (De fægte, Cade falder.)
 D, jeg er slagen! Hunger og ingen Anden har dræbt

mig; lad ti tusinde Djævole komme imod mig, og giv mig kun de ti Maaltider jeg mangler, saa byder jeg dem Alle Spidsen. Visne, du Havel og bliv herester til et Begravelsessted for alle dem som hør i dette Huns, fordi Gades uovervindelige Sjæl her bortfloi!

I den.

Var det Forræderen Jack Gade jeg slog?
 For denne Daad, mit Sværd, jeg dig indvier,
 Du pryde skal min Grav, naar jeg er død.
 Fra Spidsen aldrig Blodet skal afvættes,
 liig en Herold sin Kjortel, Du det bære,
 for at basune ud Din Herres Ære.

Gade.

Var vel I den, og vær stolt af Din Seier.
 Fortæl Kent fra mig,, at det har mistet sin bedste
 Mand; og forman hele Verden til at blive Gusioner;
 thi jeg som aldrig frygtede for Noget, er overvunden
 ved Hunger, ikke ved Tapperhed.

(dør.)

I den.

Mit Vidne Himlen er, Du gør mig Ilret.
 Forbandet vær af hende som Dig bar!
 Og som mit Sværd Dit Legem gjennemborer,
 saa werde skal Din Sjæl til Helved viet.
 Ved Hælen drager jeg Dig hovedfulds
 hen paa en Mødding, hvor Din Grav skal blive;
 der Dit Forræderhoved jeg afhugger,
 og bringer det til Kongen i Triumph,
 og lader Legemet til Kragers Føde.

(gaaer, dragende Legemet efter sig.)

Femte Akt.

Første Scene.

Kent. Egn imellem Dartford og Blackheath.
Kongens Leir paa den ene Side. Fra den anden
Side kommer York med Faner og Tromme,
hans Hær paa nogen Afstand.

York.

Fra Irland kommer York, sin Ret at jordre,
og plukke Kronen fra den svage Henrik.
Ring Klokker lydt, brænd Glædesild med Glands,
for Englands rette Konge at forlyste!
Alh Sancta Majestas! hvor Du er kostbar;
men lad dem lyde som ei veed at herske.
Min Haand er skabt til Guldet at omfatte,
jeg kan ei lægge Handling i mit Ord,
naar Scepter eller Sværd ei Haanden tynger.
Har jeg et Sværd, et Scepter vil jeg have,
det skal med Frankrigs Lilieblomst omvindes.

(Buckingham kommer.)

Der kommer Buckingham mig at forstyrre,
jeg maae forstille mig; ham Kongen sender.

Buckingham.

York, er Din Mening god, da vær velkommen!

York.

Humphrey af Buckingham, tak for Din Hilsen;
sig, kommer Du som Budskab eller ikke?

Buckingham.

Som Budskab, York, fra en fortørnet Konge
at spørge; hví Du væbnet er i Fred?
og hvorfor Du — en Undersaat som jeg —
imod Din Ted og mod Din svorne Tro,

saa stor en Hær har uden Drlov samlet,
og vover, den at bringe nær til Hoffet?

York (affides.)

Knap kan jeg tale, Galden løber over.
Jeg kunde sprengte Fjeld og slaae med Flint,
saa vredes jeg ved disse lave Udtryk.
Lig Alar Telemonius, jeg kunde
mit Raseri paa Gaar og Drne kjole!
Jeg bedre kongebaaren er end Henrik,
meer kongelig end han i Sind og Tanke;
dog for en Stund jeg maae forstille mig,
til Henriks Svaghed og min Magt tiltager.
(høit) O Buckingham, jeg beder, tilgiv mig,
at jeg paa Svar Dig lod saa længe vente,
med dyb Melancholi jeg var besværet;
og Grunden, hvi jeg bragte Hæren hid,
er: at kertsjerne stolte Sommerstet,
for Kongen, som for Staten, lige farlig.

Buckingham.

Det er for stor Dumdriftighed af Dig;
men har Din Bæbning ingen anden Marsag,
da har alt Kongen Din Begjæring svøiet;
thi Hertug Sommerstet er bragt til Tower.

York.

Paa Hre jeg Dig spørger; er han Fange?

Buckingham.

Paa Hre jeg Dig svarer, han er Fange.

York.

Da, Buckingham, jeg giver Hæren Afsted.
Soldater, haver Tak, adskiller Eder;
med mig i Morgen paa Sanet Georgs Mark,
for at modtage Sold og hvad I ønske.
Og lad min Souverain, den fromme Henrik,

min ældste Søn, ja alle mine Sonner,
til Pant paa min Hengivenhed modtage,
jeg sender dem saa gjerne som jeg lever.
Land, Gods og Heste, Baaben, hvad jeg eier,
er til hans Brug, naar Sommerset kun doer.

Buckingham.

Din Undergivenhed roesværdig er.
York, lader os gaae ind i Kongens Telt.

Kong Henrik (kommer med Følge.)
Har York ei Dndt i Sinde, Buckingham,
at Du hidkommer med ham Arm i Arm?

York.

Med Underkastelse og Nidmyghed,
York stiller sig for Eders Majestæt.

Kong Henrik.

Hvorfor da denne Hærmagt Du medbringer?

York.

For den Forræder Sommerset at vippe,
og stride mod Oproreren Jack Cade,
som jeg nu herer overvunden er.

Iden (kommer med Cade's Hoved.)
Om Een saa lav og af saa ringe Byrd,
tor vi se sig for Kongens høie Mælyn,
saa kommer jeg med et Forræderhoved,
af den Jack Cade, som jeg i Trekamp slog.

Kong Henrik.

Cade's Hoved? Store Gud, Du er retfærdig!
O, lad mig nu hans døde Ansigt see,
som levende mig voldte megen Uro.
Fortæl mig, Ven, er Du den Mand, som slog ham?

Iden.

Ja Eders Majestæt, ja det var mig.

Kong Henrik.

Hvad hedder Du? hvad er Din Rang i Staten?

Jden.

Mit Navn er Alexander Jden, Herre,
en fattig 'Squire fra Kent, sin Kongs tro.

Buckingham.

Om saa min Kongs synes, var det billigt,
ham strax at slaae til Ridder, for sin Daad.

Kong Henrik.

Knæl, Jden, ned. (han knæler) Reis Dig igjen som
Ridder.

Vi giver tusind Mark Dig i Belønning,
og vil at Du herester os ledsager.

Jden.

Gid Jden leve og sliig Gunst fortjene;
men ikkun leve troe imod sin Konge!

Kong Henrik.

See Buckingham! der kommer Sommerset,
bed Dronningen at skjule ham for York.

(Dronning Margaretha kommer med Sommerset.)

Dronning Margaretha.

For tusind Yorker skal han sig ei skjule,
men modig stande, Ansigt imod Ansigt.

York.

Hvorledes det? Er Sommerset i Frihed?

Da York, undslip de længe fangne Tanker,
og lad Din Tunge stemme med Dit Hjerte.

Skal jeg end længer taale Sommerset?

Hvi, falske Konge, bryder Du Dit Løfte?

Dog veed Du at jeg saadant neppe taaler.

Jeg Konge kalder Dig? Du er ei Konge,

ei skabt til at beherske Millioner,

som tør ei, kan ei, en Forræder tæmme.

Dit Hoved af en Krone zires flet.
 En Pilgrimstæv sig påser i Din Haand,
 ei det heitidelige Tyrstesepter.
 Nei, Guldet denne Tinding smykke skal,
 hvis Smil, hvis Rynker, lig Achilles's Sværd,
 ei blot forstaaer at saare, men at læge.
 Her er en Haand, som føre kan et Scepter,
 og med det øre streng retfærdig Lov.
 Giv Plads. Ved Gud, ei meer Du ham regjere,
 som Himlen har til Din Behersker skabt.

Sommerfæt.

O Ertsferræder! Jeg Dig fængsler, York,
 for Heisferræderi mod Land og Konge.
 Udhv, Ildgjerningsmand, og knæl for Naade!

York.

Du vil jeg knæle skal? spørg Disse først,
 om de kan taale at jeg Knæet bøier.
 I der! Kald mine Sønner som min Bergen.
 (En af Følget gaaer.)

Jeg veed, de heller end at see mig fængslet,
 pantsætte deres Sværde for min Frihed.

Dronning Margaretha.

Kald Buckingham og bed ham komme strax,
 han os skal sige, om Yorks Slegsfreddrenge
 er Sikkerhed for deres falske Fader.

York.

Blodstænkte Neapolitanerinde,
 Neapels Udsud, Englands grumme Svøbe!
 Yorks Sønner, ædlere af Byrd end Du,
 min Bergen er; men Tugtens Nis for dem,
 der ei, som Sikkerhed, vil dem antage.

(Edvard og Richard Plantagenet komme ind med
 Tropper paa den ene Side; paa den anden, li-
 geledes med Tropper, gamle Cliford og hans
 Søn.)

Yorck.

Der komme de, jeg vædder at de gjør det.

Dronning Margaretha.

Og Cliffford her, for Borgen at benægte.

Cliffford (knæler.)

Al Held og Lykke for min Herre: Kongen!

Yorck.

Dig takkes, Cliffford, sig, hvad Nytt Du bringer?

Nei, skræk mig ikke med Dit vrede Blik,

vi er Din Hersker, Cliffford, knæl igjen,

og Din Feiltagelse Dig skal tilgives.

Cliffford.

Her staaer min Konge, Yorck, jeg tog ei Feil;

men meget mere Du, ved saa at tænke.

Til Bedlem med ham! Raser Mennesket?

Kong Henrik.

Ja, Cliffford, æresyg Ussindighed

gjør ham opjætsig, skræk imod sin Konge.

Cliffford.

Han en Fjerræder er; bring ham paa Tower,

og slaa det Oprørs hoved fra hans Krop!

Dronning Margaretha.

Han hestet er, men ei adlyde vil,

og siger at hans Sonner ere Borgen.

Yorck.

Vil I ei, mine Sonner?

Edvard.

Jo, ædle Fader, om vort Ord antages.

Richard.

Om Ordet gjelder ei, skal vore Baaben.

Cliffford.

O, hvad Fjerræderhyngel har vi her!

York.

See i et Speil, og kald Dit Billed saa.
Jeg er Din Konge, Du en falsk Forræder.
Kald hid til Staven mine tvende Bjørne,
at de, ved blot at ryste deres Lænker,
kan disse lumste Kjøterhunde skrække;
bed Salisbury og Warwick komme til mig.

(Lyd af Trommer. Warwick og Salisbury komme med Tropper.)

Clifford.

Vel, disse Bjørne vi til Døden hidse,
og slutter Bogteren i deres Lænker,
om Du tør bringe dem paa Hidsjepspladsen.

Richard.

Jeg ofte saae en varm, forveven Hund,
at bide, gjøe, naar man den holdt tilbage;
men naar den nærmed sig til Bjørnens Lab,
med Halen mellem Benene, den hyled.
En sliq Forretning J udføre vil,
hvis J tør Eder maale med Lord Warwick.

Clifford.

Du Gnuilhed's Dyrge, bort, vantrevne Klump,
saa kroged i Dit Sind som i Din Skabning!

York.

Vel, vi skal gjennemhede Eder strax.

Clifford.

Giv Agt, at J ved Heden selv ei brændes.

Kong Henrik.

Har Warwicks Knæ forglemmt at bøie sig?
Skam over Dine Solvhaar, Salisbury,
Din hjerneslyge Sen Du leder vild.
Vil Du paa Sottesengen lege Morder?
Vil Du med Briller lede Kummer op?

Hvor er Hengivenhed, o hvor er Trostak? —
 Naar den bandhyses fra det frosne Hoved,
 hvor skal den finde Herberg her paa Jord?
 Du graver Grav for Krig at spade op,
 og æret Alder Du med Blod besudler.
 Hvi er Du gammel naar Du mangler Klogskab?
 Og har Du den, hvi vil Du den misbruge?
 O skam Dig! efter Pligt Du Knæet bøie,
 som alderstegen frummer sig mod Jorden.

Salisbury.

Min Fyrste, jeg har Grunden overveiet,
 for denne vidtberømte Hertugs Fordring,
 og finder, paa Samvittighed, hans Naade,
 til Englands Kongethrone, lovlig Arving.

Kong Henrik.

Har Du mig ei tilsvoret Lydighed?

Salisbury.

Det har jeg.

Kong Henrik.

Kan Du for Gud fritage Dig for Eden?

Salisbury.

Det er stor Synd at sværge paa en Synd;
 men større Synd at holde syndfuld Ed.
 Hvo bindes ved høitidelige Løfte,
 at ove Morderidræt, plyndre, røve,
 og at bortstjæle skyldfri Jomfrues Rydsked,
 bortrane fra den Faderløse Arven,
 beklippe for sin vandte Ret, en Enke;
 og for sin Daad ei have anden Grund,
 end den, at holde hellig svoren Ed.

Dronning Margaretha.

Torræderidræt ei Sophist behøver.

Kong Henrik.

Kald Buckingham og bed ham væbne sig.

York.

Kald Buckingham og hver den Ven Du har,
For Døden eller Bærdighed jeg strider.

Clifford.

Det første, York, Din Lod, om Drom skal sandes.

Warwick.

Gaae Du tilfjængs og drom engang endnu,
det fra Balpladsens Storm Dig fjerner vidt.

Clifford.

Jeg døie skal en mere vældig Storm,
end Du formaaer at sværge frem i Dag,
med Sværdskrift jeg det prenter i Din Hjelms,
om jeg kun kjende kan Dit Skjoldemærke.

Warwick.

Nu, ved min Faders, gamle Nevils Tegn;
den reiste Bjørn ved knudret Stav i Rænker,
i Dag jeg Hjelmens bær i høien Sky,
som paa en Bjergetop den ranke Ceder,
der sine Blade bær til Trods for Stormen,
for Dig at skræmme ved det stolte Syn.

Clifford.

Dg fra Din Hjelms jeg styrter Bjørnen ned,
og under Fod den træder med Foragt,
til Trods for Bogteren som den beskytter.

Unge Clifford.

Dg nu til Baaben, seierlige Fader,
at styrte den Oprørsvarm til Jorden.

Richard.

Barmhjertig vær! Din Haan min Dukt har vækket,
thi Eders Nadverbord hos Christ er dækket!

Unge Clifford.

Det Haab forgjæves, Kroling, Dig skal fryde.

Richard.

Hvis ei hos Gud, i Helved Du den nyde.

(De gaae, hver til sin Side.)

Anden Scene.

Sanct Albans.

Tummel. Angreb. Warwick kommer.

Warwick.

Clifford af Cumberland, Dig Warwick kalder!
Om Du ei krobet er i Skjul for Bjørnen,
nu — da Trompeten vred til Kampen byder,
og Slagnes Skrig opfylder tomme Lust,
jeg raaber, Clifford, kom og fægt med mig!
Du stolte, nordre Lord af Cumberland,
hæs er jeg ved at kalde Dig til Vaaben.

(York kommer.)

Hvorledes, ædle Lord, I er tilfods?

York.

Cliffords dødsvangre Haand min Ganger slog;
men jeg tilmaalte ham med samme Maade;
til Rov for Madselglente og for Krager,
omskabte jeg hans skønne Undlingsdyr.

(Clifford kommer.)

Warwick.

Døds klokken slaer for een, maaskee for begge.

York.

Holdt, Warwick, holdt, opsig Dig anden Fængst,
jeg selv vil jage dette Bildt i Døden.

Warwick.

Da ædel York! Du sægter for en Krone. —

Saa vist jeg haaber, Clifford, alt vil lykkes,
saa nodig jeg Dig lader uangreben.

(Warwick gaaer.)

Clifford.

Hvi seer Du paa mig, York, hvi tøver Du?

York.

Jeg elste kunde heit Din ædle Anstand,
dersom Du ei min svorne Fjende var.

Clifford.

Din Mandighed min Afgtelse ei mangled,
naar den var ædel, ei forræderfuld.

York.

Saa lad den mod Dit Sværd nu hjælpe mig,
som jeg for Ret og Billighed den viser!

Clifford.

Mit Liv, min Sjæl paa denne Daad jeg sætter.

York.

Et Djarvheds Løste! Hurtig Dig bered!

(De fægte og Clifford falder.)

Clifford.

La fin couronne les oeuvres.

(Doer.)

York.

Saa Krigen gav Dig Fred, nu er Du rolig.
Fred med Din skjonne Sjæl i Himlens Bolig!

(gaaer.)

Unge Clifford (kommer.)

Skam og Forvirring! Alle Flugten tage.
Tryk splitter Hæren ad, da saarer den,
og skjærmer ei. O Krig, Du Son af Helved,
som vrede Himmel til sin Sending gjorde,
kast ned i vore Kjemperes kolde Varne,
Hevngjerrighedens Blod! Lad ingen flygte.

Den, som med Hu og Sind er Kampens Mand,
 Selvfjærlighed ei har; men har han den,
 da bær han retlig ei, men kun tilfældig
 den Tappres Navn. (seer sin døde Fader.)

Synk, Verden, ned i Gruus,
 lad Dommедags fortidlig sendte Flammer
 samsmelte Jord og Himmel!
 Lad Retsbasunens sidste Skrald forstumme
 hver enkelt Lyd og hver en anden Smaating!
 Var det Din Lod, min evig elskte Fader,
 Din Baar i Fred at nyde, og Din Manddom
 at smykke med Erfarings gyldne Krone,
 og nu selvloftet dee i Oprørsflag.
 Ved dette Syn mit Hjerte er forstenet,
 og som en Steen det skal i Barmen slaae,
 mens det er mit. Ei Olding sparer Dørf,
 jeg ikke deres Born; nei Jomfruntaarer
 lig Dug for Jlden ser mig være skal;
 og Skjønbed, som har tidt Tyrannen tæmmet,
 skal i min Grubheds Flamme gyde Dlie.
 I Fremtid bort med slaa Medlidenbed,
 og moder jeg et Barn af Huset Dørf,
 jeg senderbugger det i flere Stykker,
 end vild Medea forðum skar Absyrtus.
 I Grusombed jeg sege vil mit Rygte.
 Kom ny Ruin af Cliffords gamle Huus.

(tager Legemet op.)

Som hiin Uneas Oldingen Anchises,
 saaledes bær jeg Dig paa mandig Skulder;
 men Bægten leved, som Uneas drog.
 O, hvad er tungt som denne Smertens Byrde!

(gaaer.)

(Richard Plantagenet og Sommeret komme
 ind fægtende, Sommeret bliver dræbt.)

Richard.

Nu, lig Du der! —

Saa i Opfyldelse den Spaadom gik;
thi under usle Skildt af dette Olhuus,
Sanct Albans Borg, nu Edmund Sommerset
navnkundiggjor hiin Troldmand ved sin Dod.
Vær skarp mit Sværd! ved Hjertet Grumhed klæbe!
For Fjender bede Præster, Brindsjer dræbe.

(gaaer.)

(Tummel. Udsalb. Kong Henrik, Dronning
Margaretha og Flere, i Begreb med at
flygte.)

Dronning Margaretha.

Bort, min Gemal, o Skam, I langsom er.

Kong Henrik.

Min Dronning, bliv, kan vi fra Himlen løbe?

Dronning Margaretha.

Hvoraf er I? I vil ei flye, ei sægte,
Nu er det Manddom, Biisdom og Selvforsvar,
at vige Fjenden og at sikke os,
som vi kan bedst, og det er kun ved Flugten.

(Ullarm udenfor.)

Om I bli'er taget kan vi Bunden see
af Lyffens Maal; men om vi undflye dem,
som let vi kan, naar I ei længe nøler,
vi gaae til London, hvor I elsket er,
hvor dette Brud, i vor Tilfredshed gjort,
kan hastig werde helet.

Ung Cliford (kommer).

Hvis ei mit Hjerte ahned flere Vanheld.
jeg heller spottet Gud end bad Jer flygte;
men I maae flye. Uægelig Forvirring
i hele Hærens Hjerter strenat regjerer.
For Eders Redning bort! End skal vi leve,

og see vor Skjæbne over dem fremsvæve.
Bort, ædle Herre, bort!

(gaae.)

Tredie Scene.

Mark ved Sanct Albans.

Tummel. Tilbage tog. Lyd af Trompeter. York,
Richard Plantagenet, Warwick komme med
Soldater, Trommer og Faner.

York.

Hvem kan om Salisbury noget melde?
Den Vinterlove, som i Heden glemmer
sin Alders Meen og Bræk og Tidens Rust;
han griber Leiligheden, lig den Tappe
i Ungdoms Vaar. Nei, denne skjønn Dag
selv intet er; ei Fodsbred har vi bundet,
er Salisbury tabt.

Richard.

Min ædle Fader,
tre Gange jeg i Dag ham hjalp paa Hesten
og var hans Skjold, tre Gange bort ham ledte,
og trygled ham ei mere Daad at øve,
men stedse jeg, hvor Faren var, ham mødte.
Som i en Hytte prægtige Tapeter,
saa i hans gamle Legem var hans Billie.
Men ædel som han er, see, hvor han kommer.

Salisbury (kommer).

Nu ved mit Sværd, vel har i Dag Du fægtet;
saa gjorde hele Mæssen. Richard, tak!
Gud veed hvorlænge jeg end har at leve;
men det hans Billie var, Du trende Gange
i Dag mig mod den visse Død beskytted.
Vel Lords; end er ei vores hrad vi vandt,
det er ei nok vor Fjende flygtet er,
han snart igjen sig samler og forstærker.

Yorck.

Jeg veed det sikkest er at følge dem;
thi Kongen, hører jeg, til London flygted,
for hastig der et Parlament at kalde.
Forsolger dem for Skristet gaaer omkring.
Hvad siger Warwick, skal vi efter dem?

Warwick.

Hvad, efter dem, nei for dem, om vi kan.
Paa Tre, Lords, den Dag var scierrig,
Sanct Albans Slag, som tappre Yorck har vundet,
foreviget i Mindets Bog skal vorde.
Skrald Krigstrompet, lad os til London ile,
gid mange slige Dage til os smile!

